MAGISTERIUM

GÜMÜŞ MASKE

HOLLY BLACK

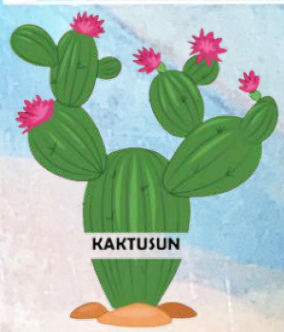
CASSANDRA CLARE

Constantine Madden yıllar önce, hiçbir büyücünün yapamadığını başarmak üzereydi. Ölüleri geri getirme yeteneğini kazanamasa da bir şekilde hayatta kaldı; hem de Callum Hunt adında küçük bir çocuğun içinde. Call artık, Magisterium tarihindeki en korkulan çocuklardan biri. Tüm felaketlerden sorumlu tutulduğu için sorgulanıp hapse mahkûm ediliyor.

Bu arada herkes Constantine'in neler karıştırdığını ve varlığını hâlâ nasıl sürdürebildiğini merak ediyor. Call'un ise bu konuda hiçbir fikri yok. Constantine'in gücüyle neler yapabileceğini bilmiyor. Ta ki hapisten kurtulana dek...

Magisterium serisinin dördüncü kitabında, Holly Black ile Cassandra Clare okurları bambaşka âlemlere taşıyorlar!

Doğan Egmont

ISBN 978-605-09-4992-6

9 786050 949926

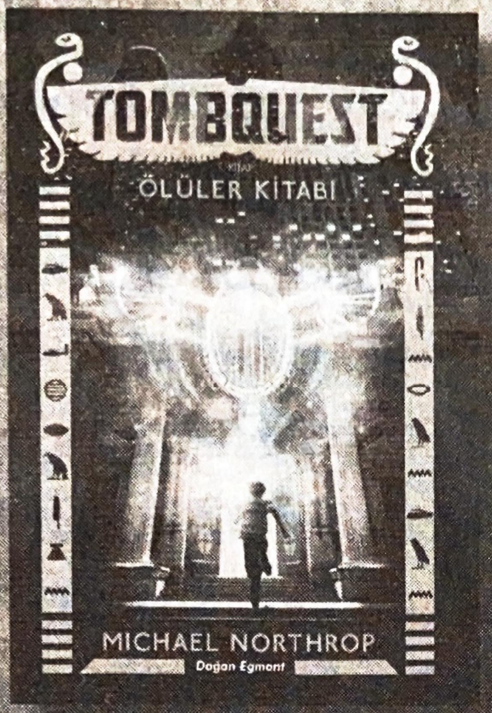
sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

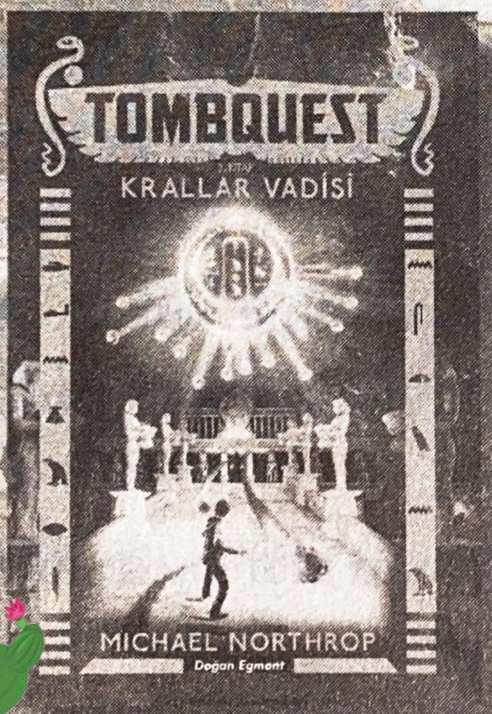
₺22

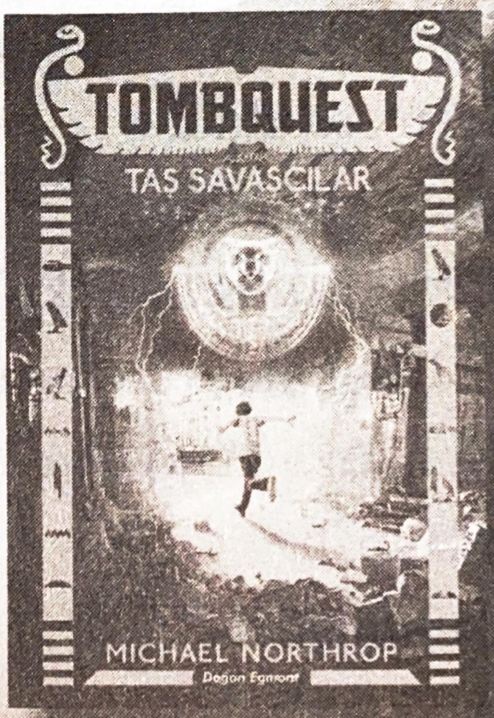
TOMBQUEST

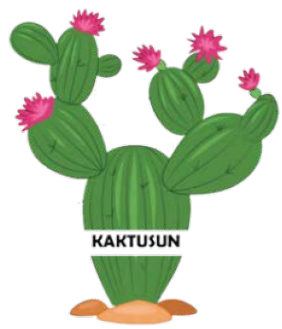
www.de.com.tr

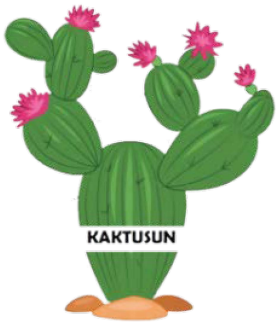
Doğan Egmont
Okumak gelecektir.

MAGISTERIUM

GÜMÜŞ MASKE

Magisterium - Gümüş Maske
Özgün adı: *Magisterium - The Silver Mask*
Copyright © 2017, Holly Black ve Cassandra Clare
Çizimler: Copyright © 2017, Scott Fischer
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla,
Baror International'dan alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2018
ISBN: 978-605-09-4992-6
Sertifika no: 11940

Çeviri: Kerem Sanatel
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Kapak uygulama: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

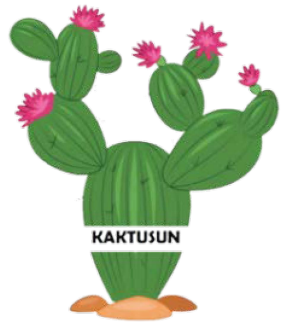
Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

MAGISTERIUM

GÜMÜŞ MASKE

HOLLY BLACK

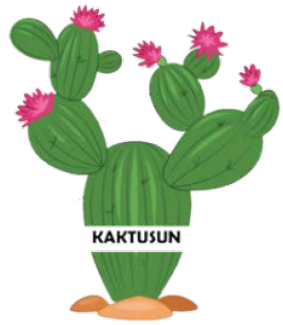

CASSANDRA CLARE

Doğan Egmont

Okumak gelecektir

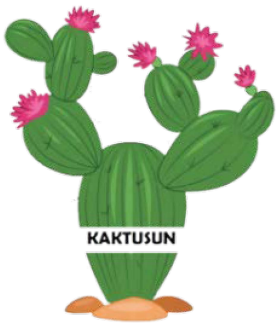
www.de.com.tr

KÖTÜ İKİZ KARDEŞ OLABİLECEK
ELIAS DELOS CHURCHILL'E

🡅≋△○@

BİRİNCİ BÖLÜM

Hapishane Call'un umduğu gibi değildi. Televizyondaki suç dizileriyle büyüdüğünden, ona ortamın püf noktalarını ve ağırlık kaldırarak nasıl vücut geliştirildiğini gösterecek hırçın bir koğuş arkadaşı olacağını sanmıştı. Yemeklerden iğrenmeye ve diş fırçasından ustaca yontulmuş bir bıçakla deşilme korkusuyla kimseciklere bulaşmamaya da hazırdı.

Meğer sihirli hapishanede olmanın televizyon hapishaneleriyle tek ortak yanı, ana karakterin işlemediği bir suçtan mahkûm edilmesiymiş.

Sabahları, Panoptikon'un* kısık durumdaki ışıklarının kör edecek kadar parlak yanmasıyla uyanıyordu. Gözlerini kırpıştırıp esneyerek diğer mahkûmların (ellili yaşlardaydılar) hücrelerinden çıkmalarını seyrediyordu. Herkes ayaklarını sürüyerek muhtemelen kahvaltıya gidiyordu ama Call'un tepsisi iki muhafız tarafından ta kapısına kadar getiriliyordu. Biri somurtkandı. Diğeri de çekingen gibiydi.

Call, son altı ayın can sıkıntısıyla, ürkek muhafızı daha ürkütecek bir ifade takınıyordu.

Muhafızların hiçbiri onu on beş yaşında bir çocuk olarak görmüyordu. Herkesin gözünde Ölümün Düşmanı'ydı.

Hapiste olduğu süre boyunca ziyaretine tek bir kişi gelmemişti. Ne babası. Ne arkadaşları. Call bunu, ziyaret etmelerine izin verilmediğine yorsa da içi rahat etmiyordu; muhtemelen başları büyük dertteydi. Callum Hunt ismini keşke hiç duymasaydık, diyorlardı herhalde.

Tepsisindeki lapadan biraz yedikten sonra ağzındaki tattan kurtulmak için dişlerini fırçalardı.

---

* Daire şeklinde hapishane. (ç.n.)

Muhafızlar geri döndüğünde sorgulama vakti gelmiş demekti.

Her gün, üç Meclis üyesinin hayatını sorgulandığı penceresiz, beyaz duvarlı bir odaya götürülürdü. Günün tekdüzeliğini bir tek bu kırardı.

İlk hatıran neydi?

Kötü olduğunu ne zaman fark ettin?

Constantine Madden kimliğinle hiçbir şey anımsamadığını söylüyorsun, biliyorum ama acaba zorlasan?

Joseph Usta'yla kaç kez buluştun? Sana neler dedi? Karargâhı nerede? Planları nedir?

Ne yanıt verirse versin, en küçük ayrıntısına kadar didiklerler, en sonunda da Call'un kafası allak bullak olurdu. Onu en çok yalan söylemekle suçluyorlardı.

Bazen yorulup usandığında yalan söylemesine ramak kalıyordu çünkü ondan duymak istedikleri şey o kadar barizdi ki söylese kurtulacakmış gibi geliyordu. Ne var ki yalan söylemiyordu, zira Kötülük Efendisi listesini tekrar yürürlüğe sokmuştu ve Kötülük Efendisi'ne layık bir şey her yaptığında kendine eksi puan veriyordu. Yalan söyle-

mek de kesinlikle sayılıyordu.

Hapishanedeyken Kötülük Efendisi Puanları'nın artması kolaydı.

Sorguculara sürekli Ölümün Düşmanı'nın yıkıcı cazibesine değiniyor, Call'un diğer mahkûmları kandırıp dalaverelerine çekeceğinden korktukları için hiç kimseyle konuşmasına izin verilmemesi gerektiğinden bahsediyorlardı.

Hani kişiliğinin bu yönünü kasten sakladığını zannetmeleri bu kadar bariz olmasa Call'un gururu okşanabilirdi. Constantine Madden'ın yıkıcı karizmasını Call'a bir türlü konduramıyormuş gibi davranıyorlardı. Onunla görüşmeye can atmıyorlardı. Call da onlarla görüşmeye can atmıyordu.

Yine de o gün, Call bir sürprizle karşılaştı. Sorgulanmak üzere içeri girdiğinde her zamanki sorguculara ortada yoktu. Onların yerine, beyaz masanın diğer tarafında eski öğretmeni Rufus Usta'yla karşılaştı. Adam siyahlara bürünmüştü. Esmer kel kafası güçlü ışıkların altında parlıyordu.

Call çok uzun zamandır tanıdık birini görmemişti. Masanın öbür tarafına atlayıp Rufus

Usta'ya sarılası geldi, hem de genellikle sarılma meraklısı olmayan Rufus Usta'nın kızgın bakışlarına rağmen.

Call öğretmeninin karşısındaki sandalyeye oturdu. Bilekleri inanılmaz sert metalden parlak bir zincirle önden bağlı olduğu için Rufus Usta'ya ne el sallayabildi ne de onunla tokalaşmaya yeltendi.

Gırtlağını temizledi. "Tamara nasıl?" dedi. "İyi mi?"

Rufus Usta onu uzun uzun süzdü. "Söylesem mi bilemiyorum," dedi sonunda. "Kim olduğundan emin değilim, Call."

Call'un içi sızladı. "Tamara benim en iyi dostum. Halini merak ediyorum. Yıkım'ı da. Hatta Jasper'ı da."

Aaron'dan bahsedememek tuhaftı. Aaron'ın öldüğünü bilmesine rağmen, ölümüne yol açan olaylar aklından hiç çıkmadığı halde, Call onu öyle özlüyordu ki yokluğundan ziyade varlığını daha çok hissediyordu.

Rufus Usta parmaklarını çenesinin altında kenetledi. "Sana inanmak istiyorum," dedi. "Ama

bana o kadar uzun süre yalan söyledin ki."

"Seçeneğim yoktu!" diye itiraz etti Call.

"Vardı. Constantine Madden'ı içinde barındırdığını bana her zaman söyleyebilirdin. Ne zamandır biliyordun? Seni çırak olarak seçeyim diye beni kandırdın mı?"

"Demir Sınav'da mı?" Call kulaklarına inanamadı. "O zamanlar dünyadan habersizdim! Çuvallamaya çalıştım. Magisterium'a gitmek bile *istemiyordum*."

Rufus Usta hâlâ kuşkuluydu. "Çuvallamaya çalışmanın dikkatimi çekeceği ortadaydı. Constantine bunu tahmin etmiştir. Beni nasıl kandırabileceğini hesaplamıştır."

"Ben o değilim," dedi Call. "Onun ruhunu taşıyor olabilirim ama ben o değilim."

"Kendi hayrın için umarız değilsindir," dedi Rufus.

Call ani bir bezginliğe kapıldı. "Neden geldiniz?" diye sordu öğretmenine. "Benden nefret ettiğiniz için mi?"

Bu laf Rufus Usta'yı bir anlığına şaşırtır gibi oldu. "Senden nefret etmiyorum," dedi, öfkeden

çok hüzünle. "Callum Hunt'ı severim, hem de çok. Bir zamanlar Constantine Madden'ı da severdim... ama az kalsın hepimizi yok ediyordu. Belki de bu yüzden geldim, insan sarraflığıma güvenebilir miyim anlamak için... ya da aynı hatayı ikinci kez yapıp yapmadığımı."

En az Call kadar bezgin görünüyordu.

"Seni sorgulamaya son vermişler," diye devam etti Rufus. "Artık seninle ne yapacaklarına karar verecekler. Duruşmada söz almayı düşünüyorum. Az önce söylediğini, yani Constantine'in ruhunu taşısan da Constantine olmadığını dile getireceğim. Yine de buna önce kendim inanmam lazım."

"Yani?"

"O senden çok daha akıl çeliciydi."

"Herkes öyle diyor," diye mırıldandı Call.

Rufus Usta durakladı. "Hapishaneden çıkmak istiyor musun?" diye sordu.

Call'a bunu ilk kez birisi soruyordu.

"Bilmem," dedi biraz düşündükten sonra. "Ben... Aaron'ın öldürülmesine yol açtım. Belki de layığım burasıdır. Kalmam gerekiyordur belki."

Bu itirafın ardından uzun mu uzun bir sessiz-

lik yaşandı. Rufus Usta ayağa kalktı. "Constantine kardeşini severdi," dedi. "Ama kardeşinin ölümü yüzünden cezalandırılmayı hak ettiğini söyleyecek biri asla değildi. Suçu hep başkalarına atardı."

Call bir şey demedi.

"Sırlar, saklayanını zannettiğinden daha çok yaralar. Sırların olduğunu hep biliyordum Callum. Bana içini dökersin diye umuyordum. Öyle yapsaydın belki olaylar farklı gelişirdi."

Call gözlerini yumdu. Rufus Usta'nın haklı olmasından korkuyordu. Sırlarını kendine saklamış, sonra da Tamara, Aaron ve Jasper'ı da aynı sırlara ortak etmişti. Keşke Rufus Usta'ya danışmış olsaydı. Birilerine danışsaydı belki olaylar farklı yönde ilerlerdi.

"Hâlâ sırların olduğunu biliyorum," diye devam etti Rufus Usta. Şaşıran Call kafasını kaldırıp baktı.

"Yani sizde mi yalan söylediğimi düşünüyorsunuz?" dedi Call.

"Hayır," dedi Rufus Usta. "Ama içini dökmek için bu son şansın olabilir. Benim de sana yardım edebileceğim son şansım bu olabilir."

Call'un aklına Anastasia Tarquin'in Constan-

tine'in annesi olduğunu itiraf etmesi geldi. O anda ne düşüneceğini şaşırmıştı. Aaron'ın ölümüyle sarsıldığı zamandı, güvendiği herkesin ihanetine uğradığı düşüncesiyle sarsıldığı zamanlar.

Ama bunu Rufus Usta'ya anlatmanın ne faydası vardı ki? Call'a derman olmazdı. Birilerine zarar vermekle kalırdı. Kendisine güvenen birilerine.

"Sana bir hikâye anlatayım," dedi Rufus Usta. "Eskiden bir büyücü varmış. Büyü sevdasını paylaşmaktan ve öğretmekten çok keyif alan bir adammış. Öğrencilerine de güvenirmiş, kendine de güvenirmiş. Ne zaman ki büyük bir trajedi o güveni sarsmış, yapayalnız olduğunu anlayıvermiş. Meğer Magisterium'a adadığı tüm hayatı aslında bomboşmuş."

Call gözlerini kırpıştırdı. Bu hikâyenin bizzat Rufus Usta'yı anlattığından bal gibi emindi. İtiraf etmeliydi ki Rufus'un Magisterium dışında bir hayatı olabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Tahminince Rufus'un tatillerde ziyaret ettiği veya hortum telefonla aradığı ne bir aile ferdi ne de dostu vardı.

"Bu hikâye sizi anlatıyor desenize," dedi Call öğretmenine. "Her halükârda dokunaklı."

Rufus Usta kızgın baktı. "Öyle olsun," dedi. "Seçtiğim hayatın yalnızlığıyla yüzleşmem Üçüncü Büyücü Savaşı'ndan sonraydı. Kaderin bir cilvesiyle hemen akabinde de âşık oldum. Antik belgeleri araştırdığım bir kütüphanede." Hafifçe gülümsedi. "Oğlan bir büyücü değildi. Gizli sihir dünyasından habersizdi. Ona söyleyemedim. Dünyamızın nasıl işlediğini ona anlatsaydım tüm kuralları çiğnemek olurdu. Ayrıca benim kaçık olduğumu düşünürdü. Ben de ona yurtdışında çalıştığımı ve tatillerde eve döndüğümü söyledim. Sık görüşüyorduk ama esasında ona yalan söylüyordum. İçime sinmese de söylüyordum."

"Sır tutmanın daha iyi olduğuyla ilgili bir hikâye değil mi bu?" dedi Call.

Rufus Usta'nın kaşları alışılmadık bir şekilde tekrar çatılınca bakışları sahiden etkileyici bir haşinliğe büründü. "Sır saklamanın ne demek olduğunu bildiğimi gösteren bir hikâye. Sırların başkalarını koruduğu kadar saklayan kişiyi incitebileceğini de bilirim. Call, bana söyleyecek bir

şeyin varsa söyle. Sana yardım etmek için elimden geleni yaparım."

"Hiçbir sırrım yok," dedi Call. "Artık kalmadı."

Rufus Usta başıyla onayladı, sonra da iç çekti.

"Tamara iyi," dedi. "Sen ve Aaron olmayınca derslerde yalnızlık çekse de idare ediyor. Yıkım seni özledi elbette. Jasper'a gelince, kararsızım. Son günlerde saçına acayip şeyler yaptı ama bunun seninle hiçbir ilgisi yoktur herhalde."

"Tamam," dedi Call, biraz afallamış. "Sağ olun."

"Aaron'a gelince," dedi Rufus Usta. "Bir Makar'a yaraşır bir ihtişamla gömüldü. Cenazesine Meclis ve Magisterium'dan herkes katıldı."

Call başını sallayarak yere baktı. *Aaron'ın cenazesi.* Bu sözcükleri Rufus Usta'nın ağzından işitmek -sesindeki ıstırabı duymak- Call için acı gerçeği fazlasıyla pekiştirdi. Bu olay hayatına daima damgasını vuracaktı: Call olmasaydı, en iyi dostu hâlâ sağ olacaktı.

Rufus Usta çıkmak üzere kapıya yöneldi ama yarı yolda bir saniyeliğine duraklayıp elini Call'un kafasına koydu. Bu hareketi şaşırtıcı bir şekilde Call'un boğazını düğümledi.

Call hücresine geri götürülürken günün ikinci sürprizini yaşadı. Babası Alastair dışarıda onu bekliyordu.

Alastair usulca el sallayınca Call da kelepçeli ellerini oynattı. Gözyaşlarına boğulup da Ölümün Düşmanı'nın tahrip edici ve kötücül cazibesine gölge düşürmemek için gözlerini kırpıştırmaktan bir hal oldu.

Call'un muhafızları onu hücresine sokup kelepçesini çözdüler. Panoptikon'un koyu kahverengi üniformalarını giymiş yaşlı büyücülerdi. Ellerini çözdükten sonra, bir ucu duvardaki kancaya bağlı metal kelepçeyi bacağına taktılar. Zincir Call'un hücrede dolaşabileceği uzunluktaydı ama parmaklıklara veya kapıya ulaşmasına yetmiyordu.

Muhafızlar hücreden ayrılıp kapısını kilitlediler ve kuytuya çekildiler. Call orada durduklarını biliyordu ama. Panoptikon'un amacı buydu zaten. Gözleyen birisi hep vardı.

"İyi misin?" dedi Alastair üstünkörü, muhafızlar gider gitmez. "Seni incitmediler ya?"

Eskiden Call salıncaktan düştüğünde veya kaykayıyla bir ağaca tosladığında yaptığı gibi oğlunu

hemen kucaklayıp yaralarıyla ilgilenecekti sanki.

Call başını iki yana salladı. "Canımı yakmaya hiç kalkışmadılar," dedi.

Alastair başıyla onayladı. Gözlüğünün ardındaki bakışları sıkkın ve bitkindi. "Daha önce gelecektim," dedi, parmaklığın öbür tarafına muhafızların koyduğu rahatsız görünümlü metal sandalyeye kurulup. "Ziyaretçi almıyorlardı."

Call'un hissettiği rahatlama inanılmazdı. Hapse tıkılmasına babasının sevindiğine, *sevinmiş* olmasa bile üzerinden yük kalkmış gibi rahatladığına kanaat getirmişti nedense.

Yanıldığına çok memnundu.

"Her şeyi denedim," dedi Alastair oğluna.

Call ne yanıt vereceğini bilemedi. Duyduğu üzüntüyü ifade etmesine imkân yoktu. Birdenbire ziyaretçilerine neden izin verildiğini de anlamıyordu. Meclis tarafından gözden çıkarılmamışsa tabii.

Belki de bunlar son ziyaretlerdi.

"Bugün Rufus Usta'yla görüştüm," dedi babasına. "Söylediğine göre sorgulamalara son vermişler. Beni öldürecekler anlamına mı geliyor?"

Alastair şok oldu. "Call, öyle bir şey yapamaz-

lar. Senin hiçbir kabahatin yok."

"Aaron'ı öldürdüğümü düşünüyorlar!" dedi Call. "Hapisteyim! Kabahatli görüldüğüm ortada."

Nitekim kabahatin büyüğü *bende*, diye ekledi içinden. Aaron'ın katili gerçekte Alex Strike olsa bile, ölümünün nedeni Call'un sırrını saklamasaydı.

Alastair başını iki yana sallayarak Call'un lafını geçiştirdi. "Korkuyorlar -hem Constantine'den hem senden- o yüzden de seni burada tutacakları bir bahane arıyorlar. Aaron'ın ölümünden sorumlu olduğuna tam anlamıyla inanmıyorlar." Alastair iç geçirdi. "İçine su serpmediyse şunu düşün; Constantine'in ruhunu sana nasıl aktardığını çözemedikleri için ruhunu başkasına aktarma tehlikesini göze alamadıklarına eminim."

Call'un babası büyücüler dünyasından nefret ederdi ve doğası gereği hiç iyimser biri değildi. Oysa Alastair'in bu vakadaki dobralığı Call'un içini rahatlattı. Kesinlikle doğru noktaya parmak basmıştı. Ruhunu başka birisine nakledebileceği veya büyücülerin o konuda endişelenebileceği Call'un hiç aklına gelmemişti.

"Yani beni burada hapis tutmayı sürdürecekler," dedi Call. "Sonra da anahtarı atıp unutulmaya terk edecekler."

Alastair bu lafın üzerine uzun bir süre sustu, bu da pek rahatlatıcı sayılmazdı.

"Ne zaman anladın?" diye yumurtlayıverdi Cal, sessizliğin daha da uzayacağından endişelenerek.

"Neyi?" dedi Alastair.

"Öz oğlun olmadığımı?"

Alastair kaşlarını çattı. "Sen benim *oğlumsun*, Callum."

"Ne demek istediğimi anladın," dedi Call iç çekerek. Yine de Alastair'in onu düzeltme gereği duymasının hoşuna gittiğini yadsıyamazdı. "Onun ruhunu taşıdığımı ne zamandır biliyorsun?"

"En başından beri," dedi Alastair, Call'u biraz şaşırtarak. "Tahmin ediyordum. Constantine'in nelerle uğraştığını biliyordum. Ruhunu senin bedenine aktarmayı başarması mümkün görünüyordu."

Callum annesinin Alastair'e bıraktığı lanetli mesajı anımsadı. Ona mesajı gösteren de Ölümün Düşmanı'nın en sadık yardakçısı ve eğitmeni Jo-

seph Usta'ydı. Ne var ki babası hikâyenin o kısmına hiç değinmedi.

ÇOCUĞU ÖLDÜR.

Annesinin son nefesinde bunu yazdığını, babasının da kucağında ağlayan bir bebekle -Call- bu sözcükleri okuduğunu düşündükçe hâlâ ürperiyordu.

Alastair o mesajın anlamını çözseydi mağaradan çıkıp gidebilirdi. Gerisini soğuk hallederdi zaten.

"Neden yaptın? Beni neden kurtardın?" Callum bunu artık bilmek istiyordu. Kızgın bir ifadeyle sormak istemese de ses tonu çok öfkeliydi. Kendi ölümünün çare olduğunu bilse de öfkeliydi.

"Sen benim oğlumsun," dedi Alastair yine, çaresizce. "Başka ne olursan ol, aynı zamanda daima çocuğum olarak kalacaksın. Ruh her kalıba uydurulabilir, Call. Taştan yapılmış değildir. Seni düzgün yetiştirseydim... sana doğru yolu gösterseydim... seni yeterince sevseydim, hiç sorun yaşamazdın."

"Bak ne hallere geldik," dedi Call.

Babası yanıt vermeye kalmadan hücrenin önünde bir muhafız belirdi ve ziyaret saatinin bittiğini duyurdu.

Alastair ayağa kalktıktan sonra alçak sesle tekrar konuştu. "Gereken her şeyi yaptım mı bilmiyorum Call. Tüm yaşananlara rağmen, bence sen iyi bir evlatsın."

Bunu söyledikten sonra başka bir muhafız eşliğinde yürüyüp gitti.

↑≋△○@

Call, Panoptikon'daki ilk gecesinden beri ilk kez o gece iyi uyudu. Yatak dar, döşek sert, hücrenin içiyse soğuktu. Geceleyin gözünü yumduğunda hep aynı rüyayı görüyordu: Aaron'ın büyülü ışınla vuruluşunu. Havaya savrulup yere düşüşünü. Tamara'nın hıçkırarak Aaron'ın yanına çömelişini. *Senin hatan; senin hatan* diyen o sesi.

Gelgelelim o gece rüya görmedi. Uyandığında bir muhafız kahvaltı tepsisiyle hücre kapısında duruyordu. "Bir ziyaretçin var," dedi muhafız, Call'a kaçamak bakarak. Call, tüm muhafızların malum karizmasıyla hepsini katledeceğini zannettiğinden adı gibi emindi.

Doğrulup oturdu. "Kim?"

Muhafız omuz silkti. "Okulundan bir öğrenci."

Call'un yüreği küt küt atmaya başladı. Tamara'ydı. Mutlaka Tamara'ydı. Başka kim ziyarete gelirdi ki?

Muhafızın kahvaltı tepsisini kapının altındaki dar bölmeden içeri itişini hayal meyal fark etti. Karman çorman saçını düzeltmeye uğraşıp bir yandan da içeri girince Tamara'ya ne söyleyeceğini düşünmekle meşguldü.

Hey, nasılsın, üzgünüm ama en yakın arkadaşımızın ölümüne yol açtım...

Kapı açıldı ve ziyaretçisi iki muhafız eşliğinde içeri girdi. Bir Magisterium öğrencisiydi, o kısmı doğru.

Ama Tamara değildi.

"Jasper?" dedi Call şaşkınlıkla.

"Biliyorum." Jasper olası bir minnet ifadesine karşı siper alır gibi ellerini kaldırdı. "Buraya gelme nezaketi gösterdiğim için çok mahcup oldun."

"Aa," dedi Call. Jasper konusunda Rufus Usta haklı çıkmıştı. Oğlanın saçı yıllardır tarak yüzü görmemiş gibiydi. Her yeri diken dikendi. Call hayretler içinde bakıyordu. Jasper saçını bu hale

sokmak için sahiden uğraşmış mıydı? Bile isteye? "Galiba okuldaki herkesin benden nefret ettiğini söylemeye geldin."

"Seni pek takmıyorlar," dedi Jasper, bariz yalanla. "O kadar büyük bir iz bırakmış değilsin. Herkes Aaron'a üzülüyor. Seni onun sağ kolu olarak görüyorlardı biliyor musun? Geri plandaydın."

Onların gözünde katili sensin. Dile getirmese de Jasper'ın asıl kastettiği buydu.

Call bu lafın üzerine kalkıp da Tamara'yı soramazdı. "Başın derde girdi mi?" diye sordu onun yerine. "Yani, benim yüzümden."

Jasper ellerini tasarımcı işi kot pantolonuna sildi. "Karanlık esaretinde tutmak için bize büyü yapıp yapmadığını sordular daha çok. Öyle bir şey yapabilecek kadar maharetli bir büyücü olmadığını söyledim."

"Eksik olma Jasper," dedi Call, ikircikli bir edayla.

"Ee yılların Panoptikon'unda olmak nasıl bir his?" diye sordu Jasper, etrafına bakınarak. "Buralar çok, ee, steril görünüyor. Gerçek bir suçluyla tanıştın mı hiç? Dövme yaptırdın mı?"

"Sen ciddi misin?" dedi Call. "Dövme yaptırıp

yaptırmadığımı sormaya mı geldin?"

"Yok," dedi Jasper, yapmacıklığı kenara bırakıp. "Aslında gelme sebebim -şey- Celia'nın beni terk etmesi."

"Ne?" Call kulaklarına inanamadı. "İnanmıyorum."

"Aynen!" dedi Jasper. "Ben de inanamıyorum." Rahatsız ziyaretçi sandalyesine çöktü. "Mükemmel bir çifttik."

Jasper'ın gırtlağını sıkası geldi. "Yok, sırf aşk hayatından yakınabilesin diye vücudunun her karışını aradıkları altı tane kontrol noktasından geçip buraya geldiğine inanamıyorum demek istemiştim."

"Dert yanabildiğim tek insan sensin Call," dedi Jasper.

"Buraya zincirliyim ve kaçamıyorum diye mi öyle diyorsun?"

"Kesinlikle." Jasper keyiflenir gibi oldu. "Beni gören kaçıyor. Halden anlamıyorlar. Celia'yı geri kazanmam lazım."

"Jasper," dedi Call. "Bir şey soracağım ama lütfen dürüstçe yanıt ver."

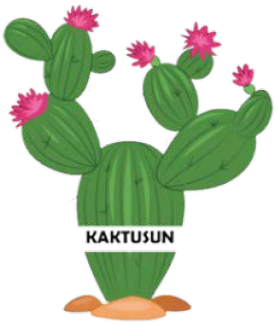
Jasper kafa salladı.

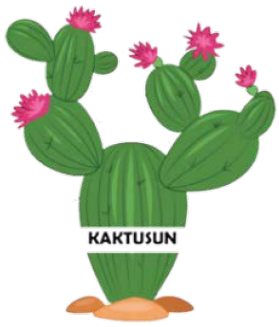
"Bu Meclis'in benden bilgi sızdırmak için yeni işkence taktiği mi?"

Tam o sırada zemin katından incecik bir duman yükselmeye başladı, peşinden de alevler yükseldi. Uzaktan bir alarm çaldı.

Panoptikon'da yangın çıkmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Jasper'ı Call'un hücresine getiren iki muhafız kendi aralarında fısıldaşmaya başladı. Hapishanenin diğer tarafında birtakım bağrışmalar oldu, sonra da aniden kesildi.

"Sanırım gitsem iyi olacak." Jasper endişeyle etrafına bakınarak ayağa kalktı.

"Olmaz!" diye havladı muhafızlardan biri. "Bu acil bir durum. Hiçbir ziyaretçi kendi başına dolaşamaz. Kendi güvenliğiniz için, mahkûmu tahliye aracına götürürken bizimle gelmek zorundasınız."

"Hücresinden çıkarılırken Ölümün Düşmanı'yla yan yana durmamı mı istiyorsunuz?" diye çıkıştı

Jasper, kaygılanması için bir sebep varmış gibi. "*Bunun* nesi güvenlik?"

Call gözlerini devirdi.

Muhafızlardan biri elemental duvarın bir bölümünü etkisiz hale getirip Call'un hücresine girdi ve ellerini kelepçeledi.

"Haydi," dedi muhafız. "Sen ikimizin arasında yürü, çırak da önden gitsin."

Call ayak diredi. "Bir terslik var," dedi.

"Yangın çıktı," dedi Jasper, arkasından. "Terslik diye buna derim ben."

Call devam etti. "Büyücüler panelinde buranın ne kadar dayanıklı olduğunu haftalarca dinledim. Ne yıkılabilir ne de zarar verilebilir diyorlardı. Yangın çıkmış olamaz."

Muhafızlar giderek sinirleniyordu. "Sus ve yürü," dedi biri, Call'u kolundan tuttuğu gibi dışarı sürükleyerek.

"*Ateş yanmak ister*," dedi Jasper, Call'a manalı bakıp. Elemental büyülerini tanımlayan beşlik dizelerinden alıntı yapmıştı. Muhafızlar ona baktı. Bu cümleyi okuldan anımsıyor olmalılardı.

İçerideki hava giderek ısınıyordu. Koridorlar-

da bağırarak koşuşan insanlar vardı artık. Diğer tüm hücreler boşaltılmış, mahkûmlar sıra halinde çıkışlara yönlendirilmişti.

"Biliyorum," dedi Call. "Ama burası yanmaz."

"Tatlı diline karşı bizi uyarmışlardı," dedi muhafiz, Call'u öne iteleyerek. "Kapa çeneni de kımılda."

Tavandan erimiş kaya ve metal parçaları düşmeye başladı. O noktada Call olayın sebebine kafa yormayı bırakıp oradan sağ çıkmanın derdine düştü. Call, Jasper ve iki muhafız koridorda telaşla koştururken ortam kızıştıkça kızışıyordu. Sakat bacağına ağrılar saplandığı için Call sekerek ilerliyordu. Aylardır bu kadar yürümemişti.

Bir çatırtı koptu. Önlerindeki ahşap taş zemin bir kül ve kor çağlayanı halinde ayrışıp çöküyordu. Call bakakaldı. Haklı çıkmıştı. Bu normal bir yangın değildi.

Ben size demiştim, diyecek kadar hayatta kalsaydı bari.

Onu zapt eden muhafızlar kollarını bıraktı. Call bir anlığına farklı bir kaçış yolu düşündüklerini sandı, oysa adamlar tüyerken az kalsın Jasper'ı da çiğniyorlardı. İki muhafız zeminin tamamen

çökmesine ramak kala karşıya atlayıp paçayı kurtardı. Ayağa kalkıp üstlerini başlarını silkelediler.

"Hey!" diye bağırdı Jasper, gözlerine inanamayarak. "Bizi burada bırakamazsınız!"

Muhafızlardan biri utanır gibi oldu. Diğeri hışımla baktı. "Ebeveynlerim Soğuk Katliam'da öldü," dedi öfkelisi. "Yanarak ölebilirsin, benim için hiç mahsuru yok, Constantine Madden."

Call irkildi.

"Peki ya ben?" Jasper uzaklaşan adamların arkasından bağırdı. "Ölümün Düşmanı ben değilim ki!"

Adamlar gözden yitmişti. Jasper öksürerek arkasına döndü. Suçlar gibi Call'a baktı.

"Bunlar hep senin hatan," dedi.

"Ölümü yiğitçe göğüslemene sevindim, Jasper," dedi Call. Jasper'ın orada bulunmasının iyi tarafı, Call'a göre, buna hakkı olsa bile vicdan azabını o ana dek asla Call'un kafasına kakmamasıydı. Jasper'ın başına gelen her şeyi hak ettiğini düşünmemek imkânsızdı.

"Kaos büyünü kullan!" Jasper öksürdü. Hava kıttı, duman ve is doluydu. "Duvarları, ateşi yut falan!"

Call ellerini uzattı. Bileklerinden zincirliydi. Onun düzeyindeki bir büyücü elleri olmadan büyü yapamazdı.

Jasper kaba bir laf mırıldanarak sırtını döndü ve sağ kolunu dümdüz uzattı. Önündeki hava dalgalanır gibi oldu, sonra da katılaştı. Zeminin çöken kısmının üzerinde ışıltılı bir köprü cisimleşti.

Jasper'ın faydalı -faydalı da laf mı, tam anlamıyla etkileyici- marifetine Call'un şaşkınlıkla bakacak durumu yoktu. Hayranlık duyma hakkını sonraya bırakıp bacaklarının elverdiğince hızlı koştu.

Ne Call ne de Jasper kaçış yolundan emindi, ne var ki yangın sebebiyle seçenekleri azdı. Açık tarafa koştular. Call acıdan dişlerini gıcırdatıyor, tökezlememek için yoğun çaba gösteriyordu. Hava öyle sıcaktı ki konuşmak için ağzını açtığında bile yakıyordu.

Takoz konularak aralık bırakılmış ağır bir kapıya vardılar. Büyüyle donatılmış gibi görünen bu kapı açık olmasaydı tam zamanında geçmeleri neredeyse imkânsızdı. Zar zor içeri girince rahat nefes aldılar. Jasper takozu bir tekmede itip kapı-

yı küt diye arkalarından kapadı. Isı ve dumandan biraz olsun uzaklaşmak onları ferahlattı.

Call ellerini dizine dayamış, soluk soluğaydı. Panoptikon'un arka dehlizlerinden birindeydiler galiba. İs ve yanık kokusuyla karışık çamaşır suyu ve deterjan kokusu alıyordu. Koridorlar dört bir yana uzanıyordu ve hiç pencere yoktu. Tam önlerinde koca bir sütunu ansızın alevler sardı.

Jasper haykırarak geri sendeledi.

İşleri bitikti. Alevlerin arasında kapana kısılıp yanacaklardı. Call geçen yılki alev labirentini, kaos yordamıyla içerinin tüm havasını boşaltışını anımsadı. Yangını söndürürken içeride nefes alınacak hava da bırakmayan vahim bir eylemdi. Aaron'ın müdahalesi olmasaydı herkes ölürdü.

Call o büyüyü oracıkta kullanamayışına hayıflandı, ne denli yanlış kullandığını anımsamasına rağmen hayıflandı.

Ateş yanmak ister. Su akmak ister. Hava yükselmek ister. Toprak bağlamak ister. Kaos yutmak ister.

Sırf komiklik olsun diye beşliğe bir satır da kendi ekledi.

Call yaşamak ister.

Dizeler aklından çıkmıyordu. Kelepçesini çekiştirdi ama bana mısın demedi. Büyüsü erişilmez haldeydi. Önlerindeki yangın yılan gibi kıvrılarak tırmandıkça tırmandı. Üst kısmı bir kobranın yanakları gibi iki yana açıldı.

Birden alevin içinde bir yüz belirdi, tanıdık bir yüz. Tümüyle alevlerden oluşan bir kız yüzü.

"Makar," dedi Tamara'nın ablası Ravan. Ateş elementince tüketilmiş biriydi ve varlığını bir Yutulmuş, insan ruhu taşıyan bir elemental olarak sürdürüyordu. Elemental ruhu taşıyan bir insan da denilebilirdi. Call bir defasında Aaron ve Tamara'yla beraber bir elemental hapishanesine sızmış, orada Hava, Ateş, Toprak ve Su Yutulmuşlarını görmüştü. Bildiği kadarıyla bir kaos Yutulmuşu hiç yoktu. Düşüncesi bile korkunçtu.

"Oyalanmanın sırası değil," buyurdu Ravan. "Sağınızdaki üçüncü kapıdan dışarı çıkın."

Yüzü alevlere karışarak kayboldu. Yangın şekil değiştirip kıvılcımlar saçan bir alev kemerine dönüştü.

"Bu da neyin nesi?" dedi Jasper.

"Bir ateş elementali," dedi Call, neler döndüğü-

ne dair hiçbir fikri yokken Tamara'dan bahsetmek istemiyordu. "Onu tanıyorum. Magisterium'da yaşıyor."

"Yani bu bir hapishane firarı mı? Beni aptalca kaçış planına alet mi ettin?" Jasper bağırdıkça sesi çatlıyordu. "Tüm bunlar hep *senin* suçun, Call. Ben var ya..."

"Kapa çeneni Jasper," dedi Call, onu üçüncü kapıya iterek. "Yanan binadan hele bir çıkalım da bana istediğin kadar bağırırsın."

"Bir kez daha kaderin zalim süpürgesinin kurbanıyım," diye söylendi Jasper giderlerken.

Ravan'ın talimatına uyarak koridorda koştular ve sağa döndükleri an uzun bir kalasla sürgülenmiş, çift kanatlı bir kapıya rastladılar. Jasper kalası çekti. Call kapıya abanınca kanatlar ardına kadar açıldı.

Güneş ışığı ve açık hava. Jasper'ın kendini kapıdan dışarı atmasıyla haykırması bir oldu. Bir patırtı koptu. "Merdiven var!" diye bağırdı. "Basamaklara dikkat."

Call'un arkasında her yer alevler içindeydi. Derin bir nefes alıp Jasper'ın peşinden dışarı çıktı.

Az basamaklı kısa bir merdiven *vardı* hakikaten. Jasper en alt basamakta dizini ovuşturuyordu. Beri yandan, Call'un uzun zamandır görmediği her şey, güneş ışığı, temiz hava ve bulutlar da vardı. Doyasıya nefes aldı, sonra bir kez daha.

"Haydi gel," dedi Jasper. "Bir gören olmasın."

Hapishaneden uzaklaştıkları sırada duman seyrelmişti. Call geriye baktı.

Panoptikon daire şeklinde dev bir gri kayadan ibaretti. Ters çevrilmiş bir kovayı andırıyordu. Pencerelerden ve damından turuncu alevler yükseliyordu.

Bir çayıra çıktılar. Call'un hücresinde pencere yoktu, ama olsaydı göreceği bunlardı: Dümdüz yeşillik, uzakta bir çit ve ötesinde uzanan ağaçlar.

O an manzarada tam bir keşmekeş yaşanıyordu. Mahkûmlar gruplar halinde birbirine zincirlenmiş, etraflarını muhafızlar sarmıştı. Bir kısmı minibüslere bindiriliyordu. Zeytin yeşili Meclis cübbeleriyle büyücüler etrafta koşturuyor; isle kaplı paniklemiş muhafızları, memurları ve tutsakları el kol hareketleriyle farklı yerlere yönlendirmeye uğraşıyorlardı.

Meclis üyelerinden biri Call'u görünce muhafızlara seslendi.

"Arabam nerede?" dedi Jasper, öksürerek. "Buradan uzaklaşmalıyım."

"Beni öylece *bırakacak* mısın?" dedi Call.

"Seninle takılırsam başıma gelecekleri biliyorum," diye yanıtladı Jasper. "Kopan kellelerin ve Kaos Taşıyanlar'ın cirit attığı bir korku gösterisine sürükleneceğim. Yok, ben almayayım. Celia'yı geri kazanmam lazım. Ölmek istemiyorum."

"En azından şunları çıkar bari." Call zincirli bileklerini öne uzattı. "Bana bir şans ver, Jasper."

Muhafızlar Call'a doğru yaklaşıyorlar, bir yandan da aralarında strateji belirler gibi birbirleriyle konuşuyorlardı. Acele ettikleri yoktu. Call'un sırtı onlara dönük olduğu için de Jasper'ın niyetlendiği şeyi göremezlerdi.

"Peki," dedi ve Call'u bileklerinden kavramak üzere yanaştı. "Dur, bunlar *neyden* yapılmış? Böyle metal hiç görmedim."

"Siz ikiniz," diye böğürdü bir ses. Call'un ödü patladı. Beyaz giysili bir Meclis üyesiydi bağıran. Korku ve rahatlamayla karışık o felç edici anda

sesin sahibini tanıdı: *Anastasia Tarquin.* Ağarmış saçını arkada sıkıca toplamış, donuk bakışlarını alev bürümüştü. "Buraya gelin bakayım." Kadın parmaklarını şaklattı. Call'u sanki hiç tanımıyormuş gibi tepeden tırnağa süzdü. "Çabuk olun."

Muhafızlar oldukları yerde durdu. Birinin devreye girmesine sevinmiş gibiydiler.

Mırıldanarak lanetler okuyan Jasper, Call'la beraber tıpış tıpış Anastasia'nın peşine takıldı. "Makar'ı naklediyoruz," dedi kadın, birisi bir şey sormaya veya yaklaşmaya her yeltendiğinde elini kaldırıp engelliyordu. "Onu mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmamız gerekiyor. Yolumdan çekilin!"

Çayırın öbür ucuna bej rengi bir minibüs park etmişti. Anastasia arka kapıları açıp Call'u içeri tıktı. Call şoförü göremedi.

Jasper inat etti. "Tutsaklarla aynı minibüse binmem hakikaten çok gereksiz..."

"Sen görgü tanığısın," diye çıkıştı Anastasia. "Hemen bin deWinter, yoksa Meclis'le işbirliğine yanaşmadığını ailene söylerim."

Gözleri fal taşı olan Jasper apar topar Call'un

arkasına geçti. Minibüsün iç kısmında sağlı sollu oturaklar, tavanındaysa kelepçelerin bağlandığı demir çubuklar vardı. Call bir koltuğa geçti, Jasper da tam karşısındaki bir yere oturdu. Hiç kimse Call'un kelepçelerini sabitlemedi. Kapının çat diye kapanmasıyla karanlıkta kalıverdiler.

"Bir acayiplik var," dedi Call.

"Bir şikâyet dilekçesi yazacağım," dedi Jasper, alçak sesle. "Yetkili birilerine. Bundan haberdar olsunlar."

Minibüs harekete geçti, birkaç dönemeçten sonra otobana çıkmış olsa gerek ki iyice hızlandı. Call nereye gittiklerini kestiremedi. Sorun çıktığında mahkûmların götürüldüğü yeri bilmek şöyle dursun, en başından beri Panoptikon'un yerini bile tam bilmiyordu.

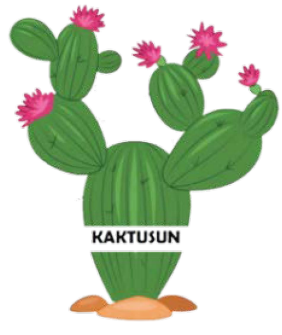
Anastasia ile Ravan'ın varlığına kafa yordu. Anastasia ona Constantine Madden'ın annesi olduğunu açıklamıştı. Call da Constantine'in ruhunu taşıdığı için kadının ona yardım etme ihtimali vardı. Magisterium'daki elementallerden Anastasia sorumluydu. Tüm bunları o tezgâhlamış olabilirdi. Diyelim ki onun marifeti, sıradaki ham-

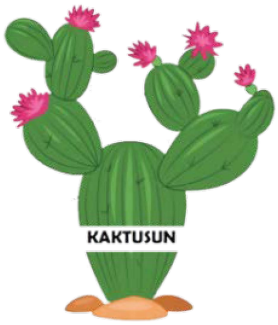
lesi neydi? Tüm Meclis Call'un peşine düşecekti. Olanlar unutulana dek onu ücra bir yere götürüyor olamazdı. Bütün bu Ölümün Düşmanı teranesi unutulacak gibi değildi.

Anastasia'nın dahil oluşuna, bunun bir hapishane firarı olma ihtimaline kafa yordukça, babasını bir daha hiç görememekten korkmaya, Rufus Usta'nın bir kez daha Call'un yalan söylediğini düşüneceğinden endişelenmeye, araç viraj aldıkça da gene araba tutacağına dair evhamlanmaya başladı. Endişe endişeyi kovalarken, hiçbir sonuca varamıyordu ki, minibüsün durmasıyla üzerinden büyük bir yük kalktı. Arka kapılar açılınca içerisi aydınlandı. Call ışık yüzünden gözlerini kırpıştırdı.

Şoför kapıda dikiliyordu. Kasketini çıkardı. Uzun örgülü saçları omuzlarına dökülürken kızın yüzüne tanıdık bir sırıtma yayıldı. Call'un yüreği pırpır etti.

Tamara.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Call tümden afallamış bir halde Tamara'ya bakakaldı. Değişmişti. Belki değişmemişti de Call'un ona dair anıları geçen altı ayda unutulmaya yüz tutmuştu. Buna da pek ihtimal vermiyordu. Tamara'yı o kadar çok düşünmüştü ki herhangi bir şeyi unutabileceğini hayaline sığdıramıyordu. Pek önemi yoktu zaten – önemi var mıydı? Hâlâ aval aval baktığını, Tamara'nın ondan bir şey söylemesini beklediğini fark etti. İmdadına Yıkım yetişti. Havlayarak minibüsün içine atladı ve hevesle Call'un suratını yalamaya başladı.

"Jasper," dedi Tamara, minibüsteki diğer yolcu-

ya kaşlarını çatarak. "Senin burada ne işin var?"

"Aklını mı oynattın? Hapishaneden adam mı kaçırılır?" diye çıkıştı Jasper, öfkesinden tükürükler saçarak. "İnsan bir haber vermez mi? *Başka bir gün* ziyarete giderdim."

"Sosyal takvimine bakmadıysam kusura bakma." Kız gözlerini devirip minibüse atladı. Yıkım'ı Call'dan ayırıp kurdun yelesini sevecen bir edayla okşadı.

Call konuşamıyordu. Söyleyecek öyle çok lafı vardı ki hangisini dile getireceğini şaşırmıştı. Tamara'yı gördüğüne çok mutluydu, hâlâ imdadına koşacak kadar sevildiğine çok mutlu. Yine de kabahatini telafi edebilecek özür sözcüklerini bulamıyordu.

Kız ona bakarak hafifçe gülümsedi. "Selam Call."

Boğazı düğümlendi sanki. Altı ayda yüzü biraz değişmiş gibiyse de yakından bakınca zannettiği kadar farklı gelmedi. Anlayışlı bakan o kocaman kara gözleri aynıydı. Boğuk bir sesle konuştu: "Tamara. Tüm bunları... sen mi planladın?"

"Yardım da aldım," dedi kız, el ederek Call'u dı-

şarı çağırdı. Call ağrıyan bacağını önden atarak peşinden indi.

Etrafı ormanlık hoş bir kulübenin önündeydiler. Köprüsü de olan küçük bir gölün kıyısıydı. Evin önünde Anastasia Tarquin bekliyordu. Beyaz arabasını giriş yoluna park etmişti.

Anastasia'nın üzerinde hâlâ beyaz takım elbisesi vardı, yer yer is lekeliydi artık. Ona bakışı inanılmaz sinir bozucuydu, sanki Call bozkırda sinsice yaklaşan bir anne aslanla göz gözeydi.

"Ben minibüste kalacağım," dedi Jasper bir çırpıda. "Daha sonra beni bir yerlere atarsınız. Bir benzin istasyonuna falan. Kendi imkânlarımla dönerim."

"Bana Anastasia yardım etti," dedi Tamara, daha çok Call'a hitaben. "Ravan'la konuşmama bile izin verdi." Bakışlarını yere indirdi. "Aaron öldükten sonra sen de...gidince, konuşacak pek fazla kimsem kalmadı."

"Benimle konuşabilirdin," dedi Jasper, minibüsün içinden.

"Sen Celia'dan başka laf etmiyordun ki," dedi Tamara. "Ayrıca hiç kimse Call'dan konuşmak istemiyordu çünkü..."

"Çünkü benim Ölümün Düşmanı olduğumu sanıyorlar," dedi Call. "Aaron'ın canına kast ettiğimi."

"O kadar uzun boylu değil," dedi Tamara alçak sesle. "Ama genelde, evet."

"Call, Tamara," Anastasia verandadan sesleniyordu. "İçeri gelin." Gözlerini kıstı. "Sen de Jasper."

Jasper homurdanarak hapishane minibüsünden nihayet indi.

Tamara'ya, "Araba kullanmayı ne zaman öğrendin?" diye sordu Call.

"Kimiya öğretti," dedi Tamara, giriş basamaklarını çıkarlarken. "Kafamı dağıtmam lazımdı, anlarsın ya. Sürekli seni ve Aaron'ı düşünüyordum."

Seni ve Aaron'ı. Aaron ölmüştü, Call da sağdı ama Panoptikon'a tıkıldığı ve herkes onun hainliğine hükmettiği için Tamara'nın gözünde bir nevi yaşayan ölüye dönüşmüştü anlaşılan.

Tamara da ona suçlu gözüyle baksaydı kim bilir ne kadar yıkılırdı. Kızın diğerleriyle aynı fikirde olmadığını anlayınca üzerinden koca bir yük kalktı sanki.

Evin oturma odası işlemeli tülleri ve dantel

örtülü sehpalarıyla hoştu. Fiskos masasında bir sürahi limonata duruyordu. Albeniliydi, ama şeker kaplı cadı evinin albenisi gibi. Yine de şikâyet edemezdi. Hapishaneden çıkmıştı ve Tamara yanındaydı. Yıkım'ı bile getirmişlerdi.

"Şu kelepçeye bakalım," dedi Tamara, Call aylardır gördüğü ilk kanepeye çökerken. Kanepeleri özleyeceği kimin aklına gelirdi ki? Tamara kaşlarını çattı. "Neyden yapılmış bu? Metal değil."

"Özel aletler olmadan çıkaramazsın," diye açıkladı Anastasia. "Maalesef bu evde onlardan yok." Ayağa kalktı. "Call, benimle gel. Başka türlü halledebilecek miyim bakayım"

Tamara'yla görüşme fırsatının ne kadar süreceğini kestiremediği için ona ayıracağı zamandan feragat etmeye gönlü elvermiyordu ama kelepçelerden kurtulması şarttı. İsteksizce kalktı ve Anastasia'nın peşinden mutfağa girdi.

Kadın bir tabureyi işaret etti. Tezgâhın üzerinde eski tip doktor çantasını andıran büyük, siyah bir valiz duruyordu. Kadın valizin içini karıştırıp birkaç tane kristal çıkardı ve bir tepsiye yerleştirdi. Sonra da tepsinin altındaki ocağı yaktı.

Tepsiyi ısınmaya bırakıp Call'a döndü. "Seni daha önce çıkartamamamız talihsizlikti," dedi. "Beklemek sana ağır gelmiştir, tahmin ediyorum."

Call oturduğu yerde kıpırdandı. Anastasia onun düşüncelerine veya hislerine dair hep fikir yürütürdü. Görüşleri bazen isabetli bazen yersizdi ama bu huyundan hiç şaşmazdı.

Kadının saplantılı bir fikri daha vardı, bunu da Panoptikon'daki tek ziyaretinde Call'a çıtlatmıştı. Constantine Madden'ın annesi olduğuna inandığı için Call'un da annesi olduğunu düşünüyordu.

Call'un aklına yatmamıştı. Gelgelelim Anastasia'yla tartışmaya girmeye de yanaşmamıştı. Kadın kendinden çok emin konuşmuştu. Call da konunun kapanacağını umarak tekrar değinmemeye karar vermişti.

"Tamara seni ziyaret edemeyince yıkıldı haliyle," diye ekledi.

Call buna inanmaya dünden razıydı. "İyi bir arkadaş o."

"Arkadaş mı?" Anastasia'nın kahkahası çınladı. "Sana abayı yakmış. Çok şeker bence."

Call sersemlemiş gibi Anastasia'ya bakakaldı.

Tamara'nın ona abayı yaktığı yoktu. Gülünçtü. Tamara güzeldi, zekiydi, nüktedandı ve kaşları mükemmeldi.

Tamara'yı tanıdığı günden beri onunla aynı kulvarda olmadığının ayırdındaydı. Bakır Yıl'ın başında kızın Aaron'la dans edişini anımsadı. Birbirlerine yakışmışlardı. Kendisi Tamara'ya asla o kadar güzel eşlik edemezdi. Beraber dans etselerdi -aksayan bacağıyla eşlik edebilse bile- mutlaka kızın ayağına basıp dururdu.

Kristaller acayip bir cızırtı çıkarmaya başlayınca Anastasia ocağı söndürdü. "Toprak ve ateş bir arada," diye açıkladı. "Bu şekilde soğurmak daha kolaydır."

Sonra tek elini uzattı ve kelepçeleri birbirine bağlayan zinciri *eritiverdi.* Call sıvılaşan metal üzerine sıçramasın diye hemen kenara kaçtı. Sıvı muşamba zemine sıçrayınca pis bir duman yükseldi, plastik yüzeyi yer yer kararttı.

Anastasia kaşlarını çatarak zemine baktı. "Şimdilik elimden gelen bu kadar, yine de kelepçeleri tamamen çıkartana dek rahat hareket etmeni sağlar."

Call'un aklı başka yerdeydi. Eriyen yer kaplamasına bakarken şunlar kafasını kurcalıyordu: Doğru olabilir mi? Tamara ondan sahiden hoşlanıyor olabilir mi? Anastasia biraz tuhaf biriydi, biraz da çatlak sayılırdı. Muhtemelen neden bahsettiğinin farkında değildi.

Ama ya haklıysa?

"Sen içeri geç," dedi Anastasia. "Ben şuraları temizleyip hemen geliyorum."

Call robot gibi içeri girdiğinde Tamara ile Jasper evden bahsediyorlardı.

"Anastasia burayı büyücülerden saklanabileceğimiz güvenli bir sığınak olarak hazırladı," diyordu Tamara. "Yıkıcı hava büyüsüyle donatarak bulunabilirliğini engelledi. Gizli planlarımızı buradan yürütebiliyoruz."

Call ona karşısındaki en iyi arkadaşlarından biri değilmiş gibi bakıyordu. Son üç yılda onunla aynı odayı paylaşmamış gibi. Hayır, Tamara ondan hoşlanıyor olamazdı. Tam tersine, kızın sevdiği kişi Aaron'dı. "Magisterium'a ne zaman geri döneceksin?" dedi damdan düşer gibi. "Yani, yokluğunu fark edeceklerdir."

Harika, dedi içinden. *Düş yakamdan der gibi laf ettim.* Celia'nın onunla flört etmek istediğini öğrendiğinde başına geldiği gibi, Tamara'nın yanında da nutku tutulacak korkusuyla içinin yağları eridi. Ya bu lafıyla dostluklarını mahvettiyse? Ya kendini aptal durumuna düşürdüyse?

Tamara onunla göz teması kurmadı. "Geri dönemem Call."

"Ya *ben* ne olacağım?" Jasper bağırdı. "Okula hangi yüzle döneceğim? Gitmem lazım! Celia orada kaldı!"

Tamara'nın yapmak üzere olduğu fedakârlığı Call tam kavrayamamıştı.

"Hiç mi?" diye sordu kıza. "Okula hiç mi geri dönmeyeceksin?"

Belki de Call'un cazibesi sahiden yıkıcıydı. Kız belki gerçekten ondan hoşlanıyordu. Sahiden müthiş bir dosttu belki.

Belki de asla öğrenemeyecekti.

Tamara ona uzun uzadıya baktı. "Çıraklar sürekli yücülerin seni yakalayacağından ve kelleni uçacağından bahsederlerken oturup da büyü öğrenemezdim. Benimle gelmediğin müddetçe geri dön-

mem. Bunu yapabilmen için de ismini aklayacağız."

Call işittiklerini hazmedemedi. Diğer öğrencilerin feci şeyler konuştuğunu az çok kestiriyordu ama şu kelle uçurma kısmı hiç aklına gelmemişti. Daha kötüsü, adının bir şekilde aklanabileceğine ihtimal vermiyordu, hele ki herkes gizli adının *Constantine Madden* olduğunu düşünüyorken.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye çıkıştı Jasper. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Tamara. "Ravan kaçmaya nasıl yardım ettiyse buna da eder."

"*Ravan* mı?" dedi Jasper. "Panoptikon'da gördüğümüz *Ravan* mıydı? Tamara, eskiden ablan bile olsa bir Yutulmuş'a güvenemezsin!"

Call'un zihni allak bullaktı, hâlâ Tamara'nın hangi akla hizmetle onu hapisten kaçırdığına kafa yoruyordu. Bir de onca kişi dururken Anastasia Tarquin'in bu işe karışmasını. Tamara ile Anastasia nasıl olmuş da işbirliği yapmıştı? Anastasia neyin peşindeydi?

Jasper ile Tamara didişmeyi sürdürürken, Tamara'yı seyre dalan Call onu adeta ezberliyordu; gözlerini, kızgın ses tonunu, yampiri gülüm-

seyişini. Onu tekrar yitireceğinden korkuyordu. Onların başını belaya sokmaya, sonra da olmadık dalavereyle paçalarını kurtarmaya alışkındı. Gönülsüz Jasper'ı aynı dalavereye el birliğiyle sürüklemelerine de alışkındı. Ama eskiden yanlarında daima Aaron olurdu.

Herkes Aaron'la iyi geçinirdi. Call hep Aaron onu sevdiği için diğerlerinin kendisine katlandığına inanırdı.

Aaron olmayınca her şey tuhaf ve ters geliyordu. Dengesiz. Muğlak.

Aaron yokken de Tamara onu hâlâ sever miydi? Artık sırf ikisi kalmışken, üç kişi değilken, arkadaşlıklarını sürdürebilirler miydi?

Aaron'ın düşüncesi Call'un yüreğini soğuk bir pençe gibi kavradı. Aaron aralarında olsaydı da neler yapacaklarına dair kafalarını ütüleseydi keşke. Oysa göçmüştü. Call ve Tamara geride tek başlarına kalıvermişti. Bunları düşündükçe Call'un yüreği burkuluyor, asabı bozuluyordu.

Anastasia Tarquin odaya döndü. Kalın cübbeli tanıdık biri peşi sıra geliyordu. Tamara telaşla kanepeden kalkmaya yeltendi.

Joseph Usta'ydı bu.

Call kanepeden ayağa fırlayıp saldırmaya hazırlandı ama parmaklarında hiç Kaos kıpırtısı yoktu. Zincir yokken bile kelepçeler büyü kullanmasını bir şekilde engelliyordu.

Tamara bocaladı. Jasper birkaç adım geriledikten sonra donakaldı. Ne de olsa Constantine'in öğretmenini en son Ölümün Düşmanı'nın mezarı tepelerine çökerken görmüştü.

"*Onun* burada ne işi var?" dedi Jasper boğuk bir sesle.

"Anastasia?" diye çıkıştı Tamara, sesini yükselterek. "Neler oluyor?"

"Korkarım sana karşı tamamen dürüst değildim," dedi Anastasia. "Call'u kurtarma gerekçelerimi sıralarken de gizli kapaklı davrandım. Anastasia Tarquin adını kullanmadan önce başka bir ismim vardı: Eliza Madden. Constantine ve Jericho Madden'ın annesiydim."

Call'un yüreği sıkıştı.

Tamara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Ne?*"

"Evet," dedi Anastasia. "Ölümün Düşmanı'nın bir annesi olduğu hiç aklınıza gelmemiştir emi-

nim, ama var. İki oğlumu da yitirdim, ama Call'u kaybedemem. Büyücülerin onu hapishanelerde çürütmesine izin veremem. Hele ki göstermelik bir mahkemeyle idama mahkûm etmelerine kesinlikle göz yumamam."

"Beni... *idama* mahkûm etmelerine mi?" diye tekrarladı Call. Kadın bir endişesini mi dile getirmişti yoksa bildiği bir şey mi vardı? Gerçeklik payı var mıydı?

"Biz onun adını aklayalım derken, sen oğullarını kaybetmenden sorumlu canavarın ellerine tekrar teslim mi edeceksin?" diye üsteledi Tamara, Joseph Usta'yı işaret ederek.

"Bu bir yalan," dedi Joseph Usta. Sonra küçük bir el hareketiyle Tamara'yı kanepeye geri savurdu. Kız minderlere çarpıp yere devrildi.

"Onu rahat bırak!" diye haykırdı Call, gözü başka şey görmez olmuştu. Yıkım hırlamaya başladı, Jasper'ın avucunda bir kıvılcım çaktı.

Joseph Usta onlara acıyarak bakıyordu. "Kendi isteğinle gelirsin sanmıştım, varsın olsun, ben zorla da götürebilirim."

Anastasia'nın yüzü mermer kesildi. "Callum'a

zarar vermeyeceksin," dedi. "Joseph!"

Joseph Usta'ya sahiden güveniyor olamazdı herhalde? Call ayağa kalkmaya yeltendiyse de Joseph Usta'nın elinden fışkıran başka bir güç dalgasıyla geri devrildi. Joseph Usta kıvrak bir bilek hamlesiyle parmaklarının ucunda yarattığı burgacı fır döndürerek üzerlerine yolladı.

Call ve Tamara kanepeye, Jasper da duvara mıhlandı. Yıkım bile yere yapışmış, şiddetli hava akımı karşısında kâh sızlanıyor kâh hırlıyordu.

Joseph Usta'nın arkasındaki kapı savrularak açıldı. İçeri Kaos Taşıyanlar üşüştü; Ölümün Düşmanı'nın zekâdan yoksun zombi benzeri müritleri. Bunları üretmek Constantine'in işlediği en ağır suçlardan biriydi, beri yandan Joseph Usta gibi kişilere göre en büyük başarısıydı.

Call, Tamara ve Jasper'ın etrafını amansızca saran Kaos Taşıyanlar onları kollarından yakaladıkları gibi dışarı sürüklediler. Yeterince uzaklaşınca da durup bir çember oluşturdular. Evin bulunduğu o güzelim kırsal arazide fazlasıyla acayip ve abes görünüyorlardı.

Anastasia ile Joseph Usta verandaya çıkmıştı.

Anastasia eskisi gibi doyumsuz bir açlıkla Call'u izliyordu. Giriş yolunda gıcır gıcır bir araba daha belirdi. Öfkeyle havlayan Yıkım onlara ulaşamadığından etrafında dört dönüyordu.

Kaos Taşıyanlar neden durmuştu? Call onların kendi iradeleriyle karar veremeyen varlıklar olduğunu biliyordu. Ruhlarına zorla kaos işlenmiş insanların kabuklarıydılar ve tamamen efendilerine bağlıydılar.

Efendileri. Kaos Taşıyanlar'ı üreten Constantine Madden idi. Makar da Call'du, ustaları da. Constantine'in ruhunu taşımanın tek iyi yanı buydu.

Call gırtlağını temizledi. Yapacağı şey utanç vericiydi.

"Bırakın beni," dedi. "Ben sizin efendinizim. Ben Ölümün Düşmanı'yım. Onun ruhunu taşıyorum. Beni bırakın, Kaos Taşıyanlar."

Bu yaptığı geçen defasında iki kez işe yaramıştı.

Bu kez hiçbir şey olmadı.

Call bir duvara toslamış gibi hissetti. Kaos Taşıyanlar, Yıkım'ınki gibi ışıl ışıl gözlerle onu seyrederek fır dönüyordu.

Kelepçeler yüzünden olabilir, diye düşündü, bileklerini oynatarak ellerini kurtarmaya uğraştı.

Tam o sırada yeni arabanın kapısı açıldı. Dağınık kumral saçlı, uzun boylu bir oğlan indi. Üzerinde deri ceket, suratında iğrenç bir sırıtma vardı.

Alex Strike. Aaron'ın katili. Call'un tanıdığı ikinci ve yegâne kaos büyücüsü.

Call bir hırıltı koparak Alex'in üstüne hücum etti. Arkasındaki Tamara onu zapt eden Kaos Taşıyanlar'ı haykırarak tekmeliyordu.

"Seni geberteceğim!" Call yanaklarından yaşlar boşanarak Alex'e atıldı. "Seni geberteceğim!"

"Durdurun şunu," dedi Alex miskince. Saniyeler içinde bir düzine Kaos Taşıyan demir gibi pençeleriyle Call'u kıskıvrak yakaladı.

Alex'in bakışları fıldır fıldırdı. "Bunlar benim eserim," dedi, arazideki Kaos Taşıyanları göstererek. "Onların Makar'ı benim, ne sensin ne de Constantine. Bir tek *bana* itaat ederler."

"Yeter," dedi Anastasia verandadan. "Call'a zarar vereyim deme. Ona *hiç kimse* zarar vermemeli. Alex, anladın mı? Uyuşmazlıklarımızı geride bırakmamız gerek."

Alex kadına sertçe baktı, sonra da umduğunu duyamamış gibi Joseph Usta'ya döndü.

Ne var ki Joseph Usta herkese gülümseyerek bakıyordu, sanki her şey tıkır tıkır yolundaydı. "Evet, kimse kimseye zarar vermesin. Hepimiz karargâha sakince geri dönelim. Tartışacağımız çok konu var. Uzun zamandır beklediğimiz geleceğe nihayet kavuştuk."

Alex'in yüz ifadesinin hırçınlaşması yetişkinlerin dikkatinden kaçmış gibiydi.

Anastasia'nın bakışları Call'a kenetliydi. "Herhalde şu an bana çok kırgınsın ama senin iyiliğini düşünüyorum. Korunmaya ihtiyacın var. Büyücüler sırf güç gösterisinden anlarlar. Onların insafına kalınca ne hallere geldiğini görmüyor musun?"

"Ravan yutmaz!" diye bağırdı Tamara. "Kararlaştırdığımız şekilde buluşmaya gitmezsem bize ihanet ettiğini anlar. Birilerine haber verir."

Anastasia başını iki yana sallayarak dilini şaklattı, Tamara'da anlama kıtlığı varmış gibi. "Ona kim inanır ki? Hapishaneyi yakıp kül eden bir kanun kaçağı o."

Tamara pes eder gibi oldu, kendine kızdığı belliy-

di. Call planın farklı yöne sapmasının Tamara'nın hatası olmadığından, kendisinin bulunduğu her ortamda bu tür şeylerin hep yaşandığından dem vurmak istedi. Ne var ki bir şey demesine fırsat kalmadan, ölü yaratık onu yakaladığı gibi minibüse sürüklemeye başladı. Kaşla göz arasında araca tıkıldılar, Yıkım dahil.

"Şaka mı bu?" diye söylendi Jasper, oturduğu yerden. "Ölümün Düşmanı'nın yardakçılarıyla gizli gizli buluşmak seni kesinlikle aklamayacaktır Call. Hatta tam tersi olur. Bu yaşananlar aklama girişiminin tam tersi."

"Bunu kimse planlamadı, Jasper," diye patladı Tamara.

"Joseph Usta planlamış," dedi Jasper, çok emin konuşması sinir bozucuydu. Call iğneleyici yorumlara alışkındı ama bu seferki farklıydı. Jasper haklıydı.

Yıkım öfkeyle uludu ve biraz dolandıktan sonra Call'un dizinin dibine sokuldu.

Call birinin direksiyona geçip motoru çalıştırmasını beklerken minibüsün yalpalayarak tamamen havalandığını hissetti. Hep birlikte bağıra-

rak yana devrildiler. Jasper önce Call'a tosladı, sonra da Yıkım'ın üzerine düştü. Call sakat bacağını oturağa çok kötü çarptı. Tamara paldır küldür üstüne yuvarlandı, saçı Call'un ağzına girdi, dizi oğlanın çok uygunsuz yerlerine vurdu.

Of.

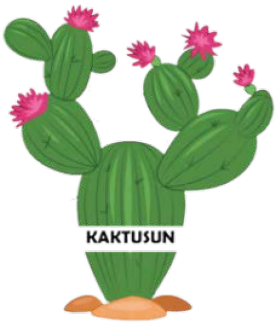
Minibüs tekrar yalpalayınca ters yönde tekrar yuvarlandılar.

"Hey!" Call soluklandığı anda bağırdı. "Kimsenin canı yanmayacaktı hani!"

Birkaç dakikalık yalpalamadan sonra minibüs toparlandı ve havada düzgün yol almaya başladı. Kendilerini sağlama almak için bir süre yerden kalkmadılar, sonra dikkatlice oturaklara geçtiler.

Jasper ensesini ovalıyordu.

Tamara'nın çıtı çıkmıyordu. Yanında oturan Call derin bir nefes alıp kelepçeli ellerini çekinerek uzattı ve kızın elini tuttu. Bir zamanlar gerçek Ölümün Düşmanı'na ait olan karargâha uçtukları süre boyunca kızın yumuşak ve sıcacık elini hiç bırakmadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saatler geçti, Call yolda birkaç kez uyuklayıp uyandı. Zinde ama bezgin hissediyordu. Sürekli Alastair'i düşünüyordu. Babası onun nerede olduğunu nasıl bilecekti? Call'un hapishaneden kaçtığını öğrenecekti elbet. Bir Makar'ın firar ettiğini büyücüler dünyasındaki herkes çok geçmeden duyacaktı. Call babasının endişeli, ne yapacağını bilemez halde olacağını düşündü.

Tamara uyumuyordu. Call gözlerini açtığı her seferinde kızı perişan bir halde karanlığa bakarken görüyordu. Bir defasında yanaklarından yaşlar akıyordu. Hapishane firarının işe yaramayışına

mı üzülüyordu acaba? Belki de Aaron'ı özlüyordu.

Alex Strike onun kaos büyüsünü çalmaya yeltendiğinde, Call'un hayatını kurtaran Tamara'ydı. Ne var ki Call'un hayatını kurtarayım derken Aaron'ı mahvetmişti. Call'un hayatında tanıdığı en iyi ve en kibar insan, Aaron'ı.

Sadece bir kişiyi kurtarabileceği o durumda Call'u seçmişti. Aklı başında olan hiç kimse Call'u seçmezdi.

Kızın pişman olduğundan Call'un şüphesi yoktu. *Ne kadar* pişman olduğunu merak ediyordu. En azından Anastasia'nın sözlerini duyana kadar merakı bu yöndeydi.

Artık ne düşüneceğini bilemez haldeydi. Bir yanı inanmak istiyordu. Öte yandan, bilgi kaynağı Anastasia iken kadına güven olmazdı.

Minibüsün en sonunda bir piste küt diye inmesiyle hepsi paldır küldür yere devrildi. Arka kapı Alex Strike tarafından açıldı. Alex'i görünce Call'un gene tüyleri ürperdi. Onu görmeye alışacağından kuşkuluydu. Hele ki Alex'in kafasını aşırı olgun bir vişne gibi pıt diye eziverme arzusuna hiç.

Buna alışmak istemiyordu.

"Eve hoş geldiniz," dedi Alex, minibüsten inebilsinler diye kenara çekilirken. Yalnız değildi. Kaos Taşıyanlar arkasında yarım daire şeklinde dizilmişti. Joseph Usta ortalıkta görünmüyordu.

Kızıl mora çalan güneş batmak üzereydi. Bir adadaydılar, geniş bir nehrin tam ortasında. Sağlı sollu her iki kıyı da uzaktan görünüyordu. Leylak ağaçlarını yabani otlar bürümüştü.

Minibüslerin önünde şatoyu andıran burçlarıyla, sarı taştan heybetli bir konut yükseliyordu. Kemerli girişi devasaydı. Büyüklüğüyle Tamara'nın ailesinin evini bile gölgede bırakırdı. Gelgelelim, etrafını yabani otların sardığı terk edilmiş görünümüyle biraz tuhaftı.

Daracık minibüsten kurtulan Yıkım havlamasıyla ortalığı inletti. Call tam onu susturmak üzereyken başka havlamalar ve ulumalar koro halinde yanıt verdi.

Tamara'nın gözleri kocaman açıldı. "Kaos Taşıyan başka kurtlar da var," dedi velvele sürerken. Bu söylediği, güzel olduğu kadar ürkütücüydü de. Yıkım ne yapacağını şaşırdı. Merakla öne atıldık-

tan sonra kuyruğunu kıstırıp Call'un dibine sığındı. Call onun kafasını okşadı.

Alex güldü. "Aptal hayvan."

Tamara diklendi. "Düzgün konuş."

"Yıkım'dan bahsettiğimi kim söyledi?" Alex evin giriş basamaklarını tırmanmaya koyuldu. Kaos Taşıyanlar da Call, Jasper ve Tamara'yı önlerine katarak peşine takıldı.

Muazzam bir girişe açılan çift kanatlı ön kapıdan geçtiler. Tavandaki renkli camdan dev avize karanlığa gömülmüştü. Girişteki geniş basamaklı merdiven kim bilir kaç kat yukarı çıkıyordu. Bir şöminenin üzerine Constantine Madden'ın gümüş maskesi asılıydı. Call'la ilk karşılaşmalarında Joseph Usta'nın taktığı maskeydi bu. Oğlanın büyüyüp de Constantine'in yerini almasını beklediği uzun yıllar boyunca, Joseph Usta'nın Consantine rolünü üstlenmesini sağlayan maske.

Hemen üstünde Alkahest asılıydı. Etrafındaki hava sihirli bir savunma kalkanını andırır gibi dalgalanıyordu. Bir zamanlar Kaos kullanan birini yok etmek üzere tasarlanmışsa da Alex onu her nasılsa Kaos çalma aygıtına dönüştürmüştü.

Aaron'ı onunla öldürüp gücünü çalmıştı. Alkahest olmasaydı, hiçbir Kaos Taşıyanlar güruhu Alex'e itaat etmezdi. Alkahest olmasaydı Aaron ölmezdi.

Jasper hayranlık dolu bir ses çıkardı. Tamara ona hışımla baktı.

"Evet, küçük mazbut bir kulübedir," dedi Alex gırgıra vurarak. "İçeri buyurun," -Kaos Taşıyanlara parmağını şaklattı- "Siz burada kalın."

Call ve arkadaşları Alex'in peşinden büyük bir odaya girdiler. Tam ortada upuzun bir ahşap masa vardı. Joseph Usta içerideydi. Ağır bir metal kepçeyle kocaman bir kazanı karıştırıyordu.

"Hah," dedi. "İyi ki geldin. Bak, burada her şey ne kadar da medeni. Çıktığın hapishaneye benzemez."

Gene de bir hapishaneden farksız, dedi Call içinden. Yine de Joseph Usta'nın yaklaşıp birkaç söz mırıldanarak kelepçelerini bileğinden çıkarmasına ses etmedi. Gayriihtiyari bileklerini ovuşturdu.

"Anastasia nerede?" diye sordu. Kadının varlığı onu huzursuz etse de iyi niyetli olduğuna inanıyordu.

"Üst katta, akşam yemeğine hazırlanıyor," dedi

Joseph Usta. Kazanın içini işaret etti.

"Semender gözü mü?" diye tahmin yürüttü Call. "Yoksa kurbağa bacağı yahnisi mi?"

"Benim meşhur çok acılı tarifim," dedi Joseph Usta. "Drew bayılırdı."

Joseph Usta ölen oğlundan bahsedince Call dondu. Drew'un ölümünden Call kısmen sorumlu olsa bile Joseph Usta onu suçlamadığını söylemişti. Kısmen de olsa adamın kin beslediğine, o nefretin her an ortaya çıkacağına Call emindi.

Adam onun Constantine Madden olmasını istiyordu. Asıl istediği Ölümün Düşmanı'ydı. Callum Hunt, aynı ruhu taşısa bile, sürekli hayal kırıklığı sebebi olacaktı.

"Call ve tayfasını ne yapayım istersiniz?" diye sordu Alex, bıkkın bir sesle.

"Call ve Tamara'nın odası Kızıl Kanat'ta," dedi Joseph Usta. "Davetsiz misafirimize gelince..." Jasper'a baktı. "Onu Drew'un eski odasına yerleştir."

"Eyvah," dedi Jasper. "Tırstım şahsen."

Joseph Usta dudak bükmeyle karışık gülümsedi. "Ölümle asilce mücadele eden bizler daha önce de korkunç davranmakla suçlandık. Ölümle faz-

la haşır neşir olmakla. O tür muhabbetlere prim vermeyi sevmeyiz. Ölümü bir son olarak görmeyi reddediyoruz o kadar. Hepsi bu."

Jasper pek rahatlamış değildi.

"Ayrıca, yatak odaları Kaos taşıyanların giremediği tek yerdir," diye ekledi Alex.

"Madem öyle," dedi Jasper. "Benim için hava hoş."

Böyle dediyse de merdiveni çıkarken Call'a hışımla baktı. Suskun Kaos Taşıyanların eşliğinde Yeşil Kanat denen kısma götürülürken oğlana bakışları, *Hepsi senin hatan* diyordu.

Call ile Tamara duvarları kırmızı olan bir koridora götürüldü. Tamara koridorun ucundaki bir odaya yerleştirilirken Call'u odasına bizzat Alex götürdü. Uzanıp ışığı yaktı.

"Odayı Anastasia döşedi," dedi. "Nasıl buldun?"

İlk bakışta hoştu. Lacivert çizgili beyaz nevresimi ve yastıklarıyla normal, sade bir odaydı. Bir kanepe ve bir masa vardı. Gördüğü şeyin dehşetini yavaş yavaş kavradı. Her yere aile fotoğrafları yerleştirilmişti. Kardeşi Jericho'yla beraber gülüşen Constantine Madden. Ebeveynleriyle balkon-

dan el sallayışı. Ailece gittikleri bir kamp gezisi.

Constantine'in okuldaki ödül törenlerinde bilekliğine yeni taşlar eklenirken çekilmiş kişisel fotoğrafları. Gümüş Yıl üniformasıyla sırıtırken. Arkadaşları tarafından habersiz çekilmiş fotoğrafları yatak başucundaki aynaların çerçevelerine iliştirilmişti.

Üçüncü Büyücüler Savaşı'nda çoğu katledilmiş, artık yaşamayan arkadaşlar.

"Kitapların hepsi Constantine'in gözde kitapları," dedi Alex böbürlenerek. "Dolaptaki giysilerin hepsi senin yaşındayken giydikleri. Tüm bunların anı silsilesini tetikleyeceğini umuyorlar ama pek işe yaracağını sanmıyorum."

"Yaylan," dedi Call. Yıkım dibinde huzursuzca sızlanıyordu. Call'un tedirginliğini seziyor ama anlam veremiyordu.

Alex kapı kirişine yaslandı. "Ama çok komik."

Call ona hayranlık duyduğu günleri anımsadı. O zamanlar Alex'i Rufus Usta'nın asistanı sanıyordu. Call'a nazik davranan büyük abiydi o. Aslında tüm nezaketi sahteydi. Alex'in her şeyi sahteydi, tıpkı ona lütfedilmiş yanılsama büyüsü gibi.

"Yemek için üzerimi değişeceğim," dedi Call. "Çıkmazsan soyunmamı seyredeceksin, tercih senin."

Alex gözlerini devirdi ve kapıyı arkasından çarparak gözden kayboldu.

Call ayna çerçevesine iliştirilmiş fotoğrafları incelemek üzere yaklaştı. Çoğunda Constantine arkadaşlarıyla beraberdi. Alastair Hunt'ın gencecik halini tanıdı. Kolunu Constantine'in omuzuna atmış, sırıtarak uzakta bir şeyi gösteriyordu. Resimde Call'un annesi Sarah da vardı. Serbest bıraktığı saçı ve güzel gülümsemesiyle öyle genç görünüyordu ki. Constantin'le yan yana duruyordu ve beline bir şey asılıydı.

Miri. Annesinin yaptığı hançer. Miri'yi belinde taşıyordu. Annesinin mağarada ölürken o hançeri duvara malum kelimeleri yazmak için kullandığını anımsayınca Call'un boğazı düğümlendi.

ÇOCUĞU ÖLDÜR.

Call dolaba yaklaşıp kapaklarını açtı.

İçindeki kıyafetler Alastair Hunt'la büyümemiş birisine daha rahatsız edici gelirdi herhalde. Nitekim çoğu bitpazarlarından ve ucuzluk mağaza-

larından alınmış parçalardı. Bir sürü yırtık siyah kot ve uzun paçalı şort. Ayrıca kareli termal gömlekler, beyaz tişörtler ve yığınla fanila. Eski püskü bir kot ceket de vardı. 90'lar geri dönmüştü ve Call'un dolabında yaşanıyordu.

Alex'in söylediklerine rağmen, Call, tüm bunların Joseph Usta tarafından ikinci el dükkânlarından satın alınmış olmasını diliyordu. Gerçi o da yeterince ürkütücüydü ama yamalı ve yazılı kot ceketi inceleyince çok daha ürkütücü bir sonuca ulaştı. Tüm giysiler sahiden de bir zamanlar Constantine Madden'a aitti.

İç çamaşırları yeni olsaydı bari. Kötülük Efendisi'nin donunu giymeyi istemiyordu.

Kapı açıldı ve içeri Jasper girdi.

"K-k-kalamam," diye kekeledi. "Burada kalamam ben!"

"Gene ne var?" diye sordu Call, Jasper'ın yakınmalarından gına getirmişti. Sonuçta hiç kimse kaçırılmak için uğraşmamıştı. Hiç kimse orada uyumaya meraklı değildi. "Bundan daha korkunç olamaz!"

Jasper odaya uzun uzadıya göz gezdirdi. Sonra Call'a döndü. "Benimle gel." Sesindeki ciddiyet

Call'un peşine takılmasına yol açtı. Yıkım da arkalarındaydı.

Kızıl koridordan geçip yeşiline çıktılar, iki kapıdan geçtikten sonra Jasper başka bir kapıyı iterek açtı.

Geniş pencereli büyük bir odaydı. İçeri vuran ışıkta köşeleri bağlayan örümcek ağları göze batıyordu. Etraf toz içindeydi. Drew öldüğünden beri içeri kimsecikler girmemiş gibiydi. Odanın ürkütücülüğünü Call yadsıyamazdı. Hele ki bu kadar çok at varken.

Duvarı boydan boya kaplayan raflara yüzlerce plastik at diziliydi. At posterleri vardı. Masa lambasının yanı başında atlar. Dörtnala giden at desenli nevresimler.

"Amma da çok..." diyecek oldu Call, afallamıştı.

"Gördün mü?" dedi Jasper. "Burada uyuyamam!"

Yıkım bile biraz tırsmış görünüyordu. Endişeyle havayı kokluyordu.

"Galiba şu midilli takıntısı Drew için bir paravanadan öteymiş," dedi Call. İtiraf etmeliydi ki bu oda onunkinden daha beterdi.

"Beni seyrediyorlar," dedi Jasper, çoktan etkilenmişti. "Odanın neresine gitsem boncuk gibi kara gözleriyle beni izliyorlar. Korkunç."

Odaya Tamara girdi. Arkasındaki kapı, kızıl koridora bakan, hafif aralıktı. "Neye bakıyorsunuz öyle... oha!" Atları görünce afalladı.

"Senin odan nasıl?" Jasper merakla sordu.

"Eften püften," dedi Tamara hemen. "Çok sıkıcı."

Call kuşkuyla göz süzdü.

"Orada mı uyusam acaba?" İhtimali bile Jasper'ı sevindirmiş gibiydi. Sanki tek dertleri konaklamaydı. Kızıl koridordaki hafif aralık kapıya yöneldi.

"Olmaz," dedi Tamara, peşinden koşarak. "Ayrıca içeri bakmana hiç gerek..."

Oysa Jasper kapıyı ardına kadar açmıştı bile.

Call bir anlığına Jasper'ın yüzüne kan hücum ettiğini zannetti, halbuki odanın ışığı vurmuştu. İçerisi pembeydi. Pespembenin de pembesi.

Tamara derin bir iç çekti. "Daha büyük sorunlarımız var biliyorum ama odam utanç verici."

Duvarlar uçuk pembeye boyanmıştı. Koyu pembe yatak cibinliği tül benzeri yanardöner bir mal-

zemedendi. Nevresim takımı cart pembe ve fırfırlıydı. Yatağın üzerinde kocaman bir tek boynuzlu at oyuncağı vardı, boynuzu simli kumaştan. Yere bol tüylü, kalp şeklinde pembe bir halı seriliydi.

"Vah vah," dedi Call.

"Dolaptaki elbiseleri görmeniz lazım," dedi Tamara. "Yok, aslında dolaptaki elbiseleri hiç kimse görmemeli."

Aşağıdan birisi seslendi. "Yemek hazır!"

"Sence Joseph Usta'nın hiç uyumayalım diye kurduğu şeytani bir tuzak mı bu?" Merdiveni inerlerken bunu sordu Call. "Tarikatlar insanı sürekli yorarak beyin yıkamıyor muydu?"

Tamara aklına yatmamış gibi burun kıvırdıysa da ses etmedi. Hatta bu olasılığı kafasında tartıyordu sanki.

Hep birlikte odaya girip de altı kişilik sofrayı iki misli insanı doyuracak kadar tepeleme dolu görünce, Call, Joseph Usta'nın başka bir şeytanlık peşinde olabileceğini düşünmeye başladı. Uykusuz bırakma çabasına ilaveten, tarikatlar insanı aç da bırakırdı, oysa görünüşe bakılırsa Joseph Usta onları aşırı beslemek niyetindeydi.

Hâlâ fokurdayan acılı yahni kazanı sofranın tam ortasına yerleştirilmişti. Nefis kokuyordu, üzeri de peynirliydi. Rendelenmiş peynirin gerisi ayrı bir tabaktaydı. Kıyılmış yeşil soğan ve koca bir tas ekşi krema da cabası. Altın sarısı mısır ekmeği dilimleri bir ziggurat şeklinde dizilmişti. Bıçak saplanmış bir kalıp tereyağı ve bir kavanoz bal da yanında duruyordu. Kenardaki büfede üç tane turta vardı; ikisi pikan cevizli, biri tatlı patatesli. Call'un midesi öyle bir guruldadı ki Jasper şaşkınlıkla dönüp baktı. Arkasında Kaos Taşıyan kurt var sanmıştı.

Kaos Taşıyan biri buzlu çaya benzer bir sürahi içeceği masaya öyle sert koydu ki birazı döküldü, sonra da boş bir ifadeyle Call'a bakarak selam verir gibi kafasını öne eğdi ve odayı terk etti. Call, Kaos Taşıyan'ın hoyratlığına hayret etti. Onların emir kulu oldukları için saldırganlaştığını düşünürdü hep. Belki de caniliğe eğilimliydiler.

Ne var ki ağzının suyu akmaktan, Call başka herhangi bir şeye kafa yorabilecek durumda değildi.

Joseph Usta tepkilerinden hoşnut görünüyordu. "Oturun, oturun. Diğerleri de birazdan gelir."

Hapishanede aylarca iğrenç gıdalar yedikten sonra Call'un ısrara ihtiyacı yoktu. Bir sandalyeye geçip kumaş peçeteyi hevesle yakasına iliştirdi.

"Zehirli olmasın?" diye fısıldadı Tamara, yanına otururken. Jasper kızın diğer yanına geçerken ne dediğini duymak için sokuldu.

"Kendi de yiyecek," dedi Call, Joseph Usta'ya göz atarak.

"Panzehir almış olabilir," diye üsteledi Tamara. "Alex ve Anastasia'ya da vermiştir."

"Sizi zehirleyecek olsa adam kaçırmakla uğraşmaz, Call'la ikinize dayalı döşeli odalar vermezdi," diye fısıldadı Jasper. "İkiniz de salaksınız. Zehirleyeceği bir kişi varsa o da benim."

Kapılar açıldı ve peşinde Alex'le beraber içeri Anastasia girdi. Call ikisinin sıkı fıkı olduğunu neredeyse unutmuştu. Anastasia gerçek kimliği Eliza Madden'ı saklama amacıyla Alex'in babasıyla evlenmişti. Kadın pantolonlu beyaz takımı, muntazam topuz saçıyla muhteşem görünüyordu. Alex kot pantolon ve önünde kurukafa kelebeği resmi olan siyah bir tişört giymişti. Aslında tişört havalı sayılırdı. Call imrenmişti bile. (Bir bakıma *tam da*

Kötülük Efendisi'nin giyebileceği türden bir şeydi.)

Alex oturur oturmaz kendine acılı yahni koymaya başladı. İşini bitirince kepçeyi Jasper kaptı. Çok geçmeden herkes yemeğe gömülmüştü. (Anastasia hariç, o sadece bir dilim mısır ekmeği kemiriyordu.)

Yahniden aldığı ilk lokmada Call bir lezzet patlaması yaşadı; tadı hoş, baharatlı, isliydi. Hapishane yemeğine benzemiyordu; hele yosunla hiç alakası yoktu. "Kötülüğün mutfağı çok lezizmiş," diye mırıldandı solundaki Tamara'ya.

"İnsanı böyle ele geçiriyorlar," diye homurdandı o da ama ikinci dilim ekmeğe çoktan uzanmıştı.

"Ne keyif," dedi Joseph Usta, aldatıcı bir sevecenlikle etrafına bakınarak. "Constantine ve arkadaşlarıyla oturduğum sofraları anımsadım. Jasper, senden harika Alastair Hunt olur. Sen de Sarah'ı hiç aratmıyorsun Tamara."

Call'un annesine benzetilince Tamara dehşetle baktı. Call ise muhabbetin tamamından dehşete kapılmıştı.

"Hı hı," dedi Alex, keyiflenerek. "Ben kimim peki?"

"Senden Jericho olmaz," dedi Anastasia düm-düz bir sesle.

"Sen Declan'sın," dedi Joseph Usta. "İyi çocuktu."

Declan Novak, Call'un dayısıydı. Soğuk Katliam'da Call'un annesini korumaya çalışırken ölmüştü. Declan'la hiç tanışmadığı halde, Alex'e hiç benzemediğinden Call emindi.

"Constantine olsaydım bari," diye homurdandı Alex. Gözü diğer odaya, gümüş maske ile Alkahest'in asılı durduğu şömineye kaydı.

Bu ifadeyi takip eden gergin sessizliği kırarak, "Vay canına," dedi Jasper yüksek sesle. "Kim turta ister? Ben yerim şahsen."

Tabağını alarak kalktıysa da Joseph Usta ona oturmasını işaret etti.

"Bırakalım da ilk dilimi Call alsın," dedi Joseph Usta. "Bu evde her şey Ölümün Düşmanı'nın emrine amadedir."

Alex çatalını masaya vurdu. "Yani sırf ölü herifin tekinin ruhunu taşıyor diye Call ne derse yapacak mıyız?"

"Evet," dedi Joseph Usta, Alex'e hışımla bakarak.

Jasper yutkunarak geri oturdu, turtadan mahrum kalmıştı.

"Call bunu *istemiyor* ki!" diye patladı Alex. "Daha fazla Kaos Taşıyan üretmek umurunda değil. Magisterium'a karşı bir ordu kurmak istemiyor."

"Call diye biri yok," dedi Joseph Usta. "Sadece Constantine Madden var. Bizim görevimiz Callum Hunt'ın gerçek kimliğini kavramasını sağlamak."

"Bu doğru değil," dedi Tamara, sesi titriyordu. "Call, Call'dur. Constantine'i mahveden şeyleri Call yaşamadı."

"Constantine'i mahveden şey, küçükhanım," dedi Joseph Usta, "en iyi dostunu, kardeşini yitirmekti. *Karşı ağırlığını* yitirdi. Bunları Call yaşamadı mı diyorsun?"

Aaron'ın bahsi geçince Call'un gözü döndü. Tabağındaki kör bıçağı kaptığı gibi Alex'e doğrulttu. "En iyi dostumu *yitirmedim*. Onu Alex öldürdü. Onun Makar gücünü çaldı. Yine de Aaron'ın tırnağı bile olamaz."

Alex'in bakışları öfkeden kor kesildi. "İkinizi de cebimden çıkarırım ben! Hükmedici kaos gücünü başka bir büyücüden soğurabilecek şekilde

Alkahest'i dönüştürmeyi tek başıma öğrendim. Bunları yapabilen ilk Makar'ım. Elinden *hiç* gelmeyen şu Kaos Taşıyan üretimini birkaç ayda öğrendim."

Call onun Jennifer Matsui'yi geri getirme çabasının nasıl noktalandığını anımsadı ama bir şey demedi.

"İğrençsin," dedi Tamara. "Bunlarla övünmen *iğrenç*."

"İkiniz de susun!" diye azarladı Joseph Usta. "*Hepiniz!* Ortak zeminde buluşmanın zor olacağını tahmin ediyorum ama bunların da faydası yok. Sen birçok şey başardın Alex, ancak tüm başarıların Constantine'in buluşlarına dayanıyor. Call'a bir fırsat verelim de kimliğini keşfetsin. Baktık olmuyor, gücünü bizzat alıkoyarım."

Alkahest'in yapabileceklerini düşününce Call'un nefesi kesildi. Joseph Usta yıllarca kaos gücünün özlemini çekmişti. Artık canı istediği zaman edinebilecek durumdaydı.

Jasper kalkıp pikan cevizli turtadan kendine koca bir dilim kesti. Herkes bağrışmayı kesti ve onun dilimi tabağına koymasını, sonra da oturup

leziz bir lokmayı ağzına atmasını seyretti.

"Ne var?" diye sordu, baktıklarını fark edince. "Faydam dokunsun. Bir de ilk dilimi kim alacak diye kavga etmesinler."

Alex masanın üzerinden atlayıp Jasper'ı gırtlaklayacakmış gibi baktı. Call da genellikle aynı hisse kapılırdı. Ama Jasper'ın o andaki densizliği adeta kahramancaydı.

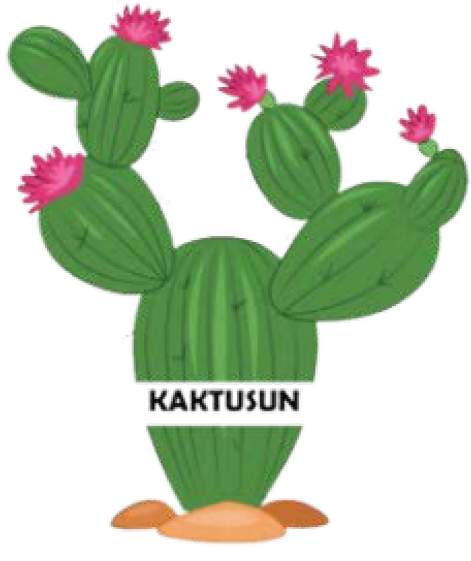
Joseph Usta turtanın kalanını dilimledi. Call ise tatlı patatesli ve pikan cevizliden koca birer dilim yedi. Turta yeme yarışmasında üstünlük taslamaya çalışır gibi her lokmayı ateş saçan bakışlarla çiğniyordu. Alex'in turta oyunu zavallıydı; diliminin üzerindeki ve ortasındaki fındıkları ayıklıyor, kenarını ve üst kısmını olduğu gibi tabağında bırakıyordu. Call onun bu haline küçümseyerek baktı.

En sonunda Joseph Usta ayağa kalktı. "Uzun bir gündü. Dinlenme vakti geldi. Call, buzdolabında Yıkım için hamburger köftesi var. Ne istersen çekinmeden al. Umarım bizi terk etmek gibi bir ahmaklığa kalkışmayacağını anlamışsındır. Buradan ayrılmanı engellemek üzere her kapıda bir Kaos Taşıyan bekliyor."

Call hiçbir şey demedi, buna diyecek lafı yoktu. Yeniden bir mahkûmdu... ama bu kez Jasper ve Tamara da mahkûmdu.

Anastasia rahatsız edici bir şekilde Call'un omuzunu sıkıp alnını öptükten sonra ayrıldı. Yüzünü ekşitmemeye çalışan Call bir süre yerinden kıpırdayamadı. Hiç annesi olmamıştı ama anne sevgisi eksikliğinden anladığı şey bu değildi.

Üst katta baş başa kaldıklarında, Tamara kararlı bir ifadeyle Jasper ve Call'a dönüp sertçe fısıldadı: *"Buradan tüyüyoruz."*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Toplantılarını pembe odada kalp şeklindeki tüylü halının üzerine yayılarak gerçekleştirdiler. Stratejilerini belirlerlerken, Tamara pastel renkli sahiden tuhaf elbisesinin eteğindeki ve kol yenlerindeki dantelleri acımasızca yoluyordu. Pembenin insanları yatıştırdığı söylenirdi ama Call'un içini daraltıyor, çok ama çok hazımsız hissettiriyordu.

"Esas kaçış planının *gene* kaçış planı gerektirdiğine inanamıyorum," dedi Jasper. "Kaçış işlerinde berbatsın."

Tamara ona hışımla baktı. "Kaçtıkça daha da ustalaşırız herhalde."

Biraz sonra Jasper neşelendi. "Belki de kaçırılmamız *o kadar da* kötü değildir. Yani, tüm bu yaşananlar çok dramatik. Celia başıma gelenleri öğrenince beni terk ettiği için feci üzülecek. Fotoğrafımı bağrına basıp hayatımdan endişe ederken aşkımızdan gözyaşı dökecek. *Hele bir geri gelsin*, diye düşünecek, *tekrar sevgilim olması için yalvaracağım*."

Call ona yan yan baktı, dili tutulmuştu.

"Ama bunun için kaçmakta çok acele etmememiz lazım," diye devam etti Jasper. "Biraz zaman geçmesi lazım ki yokluğumun acısı kafasına dank edip perişan olsun. Birkaç hafta mesela. Buranın yemekleri gayet güzel sonuçta."

"O vakte kadar ya başka sevgili bulursa?" diye sordu Tamara. "Yani..."

"Tamam," diye lafını kesti Jasper. "Ne yapıyoruz? Hemen bu gece kaçmamız şart."

"Pencereleri çoktan yokladım, en azından bu odadakileri. Panoptikon'dakiler gibi elemental maddeden," dedi Tamara. "Kırılmaz. Büyü yardamıyla aşabiliriz belki ama hem çok uğraştırır hem de bir alarmı tetikleyebilir."

"Demek pencereden çıkış yok," dedi Jasper. "Ravan'a mesaj yollamaya ne dersin?"

Tamara başını iki yana salladı. "Onu yapabilmemiz için de buradan çıkmamız gerekir. Başka bir ateş elementali çağırıp ona yollamayı deneyebilirim ama beni sahiden aşar. Hiç öyle bir şey yapmadım."

"Peki, Joseph Usta buzdolabındaki yemeklerle Yıkım'ın karnını doyurabileceğimi söylemişti. Onu çişe çıkarmam gerektiğini de biliyordur," dedi Call. "En azından bu sayede binadan çıkmış oluruz."

"Onu *hep birlikte* çişe çıkaramayız," diye itiraz etti Tamara. "Joseph Usta o kadar ahmak olamaz."

Jasper kaşlarını çattı. "Yok, değildir. Ama burada mutlaka başka Kaos Taşıyanlar da olmalı, haksız mıyım? Burası Ölümün Düşmanı'nın karargâhı. Hepsi burada barınıyordur."

"Ee?" dedi Tamara, eteğindeki bir fırfırı daha sökerken. Dikiş yerlerinden saçaklar halinde ipler sarkıyordu. "Bizim için daha kötü değil mi?"

Jasper bir an Call'a göz attı. "Hayır, çünkü bazılarına Call hükmedebilir. Yıkım'ı çıkardığımızda

Call *kendi* Kaos Taşıyanlarından birini Alex'inkinin üzerine salsa? Çıkan kargaşada kolayca sıvışırız."

Call derin bir nefes aldı. "Belki de sırf ikiniz kaçmalısınız. Dediğin gibi Yıkım'ı siz çıkarırsınız, sonra da geri dönmezsiniz. Yıkım sizi ormandakilerden korur, ben de peşinize takılanları engellemeye çalışırım. Yardım çağırabilirsiniz. Büyücüler âlemi benden nefret etse de beni Joseph Usta'nın eline bırakmak istemezler. Tehlikeyi göze alamazlar."

"Call, biz tüyersek, Joseph Usta büyük ihtimalle seni de alıp buradan ayrılır," dedi Tamara. "Meclisin ordusuyla geri dönmemizi beklemez. Hayır, beraber kaçmalıyız."

"Ayrıca," dedi Jasper. "Meclis seni Joseph Usta'yla yan yana yakalarsa kendi isteğinle ona katıldığını zannederler."

Jasper'ın akla gelebilecek en berbat şeyi hayalinde canlandırmak gibi pis bir huyu vardı. Herhalde zihni o yönde çalışıyordu. Yine de haksız sayılmazdı.

"Öyle olsun," dedi Call. "Peki plan nedir?"

Tamara derin bir nefes aldı. "Kaos Taşıyanlar," dedi.

"Onları dediğim gibi birbirlerine mi düşüreceğiz?" Jasper keyiflendi. "Sahi mi?"

"Hayır," dedi Tamara.

"Buradakilerin hepsi Alex'in emrinde olabilir," dedi Call.

"Sanmıyorum," dedi Tamara. "Ne demişti hatırlasana: *Bunlar benim eserim.* Meskendeki Kaos Taşıyanların hepsini kendi üretmiş olamaz. Sayıca çok fazlalar. Bir kısmını mutlaka Constantine ürettiğinden içlerinde sana sadık olanları kesin vardır."

Call yemek odasındaki Kaos Taşıyan uşağın başını eğişini anımsadı. "Sanırım nereye bakmam gerektiğini biliyorum," dedi yavaşça.

Dışarıda akşam ayazı olduğundan üzerlerine birer ceket almak üzere ayrıldılar ve odalarının bulunduğu koridorda tekrar buluştular. Jasper'ın süveteri at desenliydi. Tamara dantelleri sökülmüş uçuk yeşil uzun bir elbise ve kot ceket giymiş, bir de kasket takmıştı. Yıkım'ın tasmasını Call tutuyordu.

"Halledelim şu işi," dedi Tamara tüm ciddiyetiyle.

Merdiveni usulca inip devasa girişe çıktılar. Karanlıktı, ışıklar sönük. Yıkım'ın tasmasını Tamara'ya veren Call tam yemek odasına girmişti ki Joseph Usta merdivende belirdi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye çıkıştı Tamara ve Jasper'a.

Call kapı aralığından dikizledi. Joseph Usta uzun tüylü gri bir bornoz giymişti. Başka zaman olsa komik gelebilirdi ama değildi. Yüzünde yemek boyunca sakladığı bir zalimlik vardı.

"Yıkım'ı tuvalete çıkarmamız gerekiyor," dedi Tamara, emin bir duruşla. "Yoksa fena şeyler yaşanabilir. Yerler, halılarınız, her yer batar."

Yıkım sızlandı. Joseph Usta iç çekti. "Pekâlâ," dedi. "Evin önünden ayrılmayın."

Call'un şaşkın bakışları altında, Joseph Usta durduğu yerden Tamara ile Jasper'ın ön kapıyı açmasını ve -birbirlerine hayretle bakarak- verandaya çıkmalarını seyretti. Call suyu uzaktan da olsa seçebiliyordu, anakarayı onlardan ayıran nehri. Evin manzarası muhtemelen çok güzeldi

ama Call sahiden nefret etmeye başlamıştı.

Joseph Usta kapı arkalarından kapanana dek biraz bekledi, sonra da arkasını dönüp uzaklaştı.

Yüzünü yemek odasının karanlığına dönünce Call biraz panikledi. Joseph Usta uzaklaşmalarına aldırmayacak kadar az mı önemsiyordu Tamara ile Jasper'ı? İkisine güvendiğini mi göstermeye çalışıyordu? Yoksa dışarıda kaçmalarını engelleyecek, hatta canlarını yakacak kadar korkunç bir şey mi vardı?

"Efendi," dedi bir ses.

Call irkildi. Karanlıkta aniden biri belirmişti. Ona başını eğerek selam veren Kaos Taşıyan'dı bu.

Her Kaos Taşıyan gibi siyah saçlı, parlak gözlüydü. Topallayarak yürüyordu. Ölmeden önce sakatlanmış olmalıydı. Kaos taşıyanların yürüyen cesetler olduğunu Call bazen unutuyordu. Başkalarının bu kadar yadırgamadığı aklına gelince ürperir gibi oldu.

"Beni dışarı çıkar," dedi. "Joseph Usta'nın fark etmeyeceği bir şekilde."

"Başüsssstüne." Kaos Taşıyan arkasını döndü ve Call'u yemek salonundan çıkarıp bir dizi dolam-

başlı koridordan götürdü. Call yerde duş benzeri bir su gideri olan devasa bir oda gördü. Kavanozlar dolusu ışıltılı elementallerin raf raf sıralandığı başka bir oda daha gözüne ilişti. Hatta duvarlarına prangalar çakılmış bir oda bile gördü sanki.

Amanın.

Kaos Taşıyan onu paslı birkaç sürgüyü çekerek açtığı bir kapıdan geçirip son bir koridora soktu. Biraz ilerledikten sonra evin yan kapısından yemyeşil çayıra çıktılar.

Başarmıştı.

Araziyi bir orman çevreliyordu, bilmediği ağaçlarla dolu bir orman. Üstelik hava eylül ayına göre aşırı soğuktu. Kuzeyde olmalıydılar. Kollarını kavuşturarak ormana ilerledi. Ayazı daha sonra dert ederdi.

"Tamam," dedi Call, peşinden rahatsız edecek kadar sessiz adımlarla gelen Kaos Taşıyan'a. "Burada bekleyeceğim. Git arkadaşlarımı bul -kasketli bir kız, bir kurt, bir de tuhaf saçlı bir oğlan- onlara beni bulmalarını söyle. Konuşarak değil. Seni anlamazlar. İşaret diliyle, olur mu?"

Kaos Taşıyan fır dönen gözleriyle ona uzun bir

süre bakakaldı. Call, acaba Tamara, Yıkım ve Jasper'ı daha farklı bir şekilde mi tarif etseydim, diyerek şüpheye düştü. Kaos Taşıyan tuhaf saçla neyin kastedildiğini anlamamış olabilirdi. Zevksizlerdi belki.

"Başüssstüne," dedi yine uşak. Ürkütücülüğüne rağmen Call'u az da olsa rahatlatmıştı. Kaos Taşıyan aksak adımlarla konağın ön tarafına doğru uzaklaştı.

Call bir kütüğün üzerine oturup devasa eve baktı. İçeride yandığını bildiği onca lambaya rağmen tamamen karanlık ve ıssız görünüyordu, terk edilmiş gibi. Hepsi hava büyüsü yanılsamalarıydı. Call görünmeyen başka şeylere karşı da dikkatli olmak zorundaydı.

Kaçma fikrinden soğur gibiydi. Kalmak istediğinden değil -Joseph Usta'yı sevmezdi, Alex'ten nefret ediyordu, Anastasia ise tüylerini ürpertiyordu- ama hapishaneye geri dönme fikri de hoşuna gitmiyordu. Can güvenliği Tamara'nın korumasında olsa bile Call bunun kolay olmayacağına inanıyordu.

Büyücüler âlemi Constantine'den öç almak istiyordu ve Callum'un akıbeti umurlarında değildi.

Herkesin tek umursadığı Constantine'miş gibi geliyordu ona.

Yaklaşan hışırtılı ayak seslerini işitince olumsuz düşüncelerine çekidüzen verdi. Tamara onu önemsiyordu. Yıkım önemsiyordu. Jasper da önemsiyor sayılırdı, en azından Call'u Constantine olarak görmüyordu.

Alastair de önemsiyordu. Belki babasıyla beraber ülkeyi terk edebilirlerdi. Sonuçta Alastair tam da böyle sebeplerden ötürü Call'un büyücülerin eline düşmesini hiç istememişti. Muhtemelen hazırlıklıydı. Ayrıca Avrupa'daki antika satışları çok bereketli geçiyor olmalıydı.

"Call!" dedi Tamara, ona koşarak. "Başarmışsın."

Jasper Kaos Taşıyan'a bakıp ürperdi. Yıkım gergindi ve habire havayı kokluyordu. Uzaktan bir uluma duyuldu.

"Bize biraz daha yardım edebilir," dedi Call, Kaos Taşıyan'ı göstererek. "Bizi en yakın anayola götür."

"Başüssstüne," dedi Kaos Taşıyan. "Buu taraftaaan."

Call ağrıyan bacağıyla karanlıkta tekrar uzun bir yürüyüşe hazırlanarak zor da olsa ayağa kalktı.

Beşi birden ay ışığından faydalanarak mümkün olduğunca hızlı ilerlerken, Yıkım önden gidiyor, arada sırada da geri dönüyordu. Call arkada kalıyordu. Yürümeye eskisi gibi alışkın değildi. Birkaç aydır yaptığı tek egzersiz hücrede mekik dokumak ve sorgu odasına gitmek olmuştu. Bacağı yanıyordu.

Şansına Kaos Taşıyan Call'un adımlarına ayak uyduruyordu.

"Ortadan kaybolduğumuzu anlayacaklardır," dedi Jasper, Call'a yakarırcasına bakarak. "Peşimize düşecekler."

"Elimden geldiğince hızlı yürüyorum," diye fısıldadı Call kızgınlıkla. Olaylara sebep olduğu yetmiyormuş gibi bir de onları yavaşlatmaktan nefret ediyordu.

"Bizi kolay bulamazlar," dedi Tamara, Jasper'a hışımla bakıp. "Hangi yöne gittiğimizi bilmiyorlar. Bahse varım bir rehberimiz olduğunu da tahmin edemezler."

Call kendisine destek çıkılmasına minnet duy-

sa da hâlâ sıkkındı. Biraz sonra arazi hafif bir rampayla iki şeritli, katran karası bir asfalt yola inince morali düzeldi.

Yıkım heyecanla bir kez havladı.

"Şşşş!" dedi Call, kendi de heyecanlanmıştı gerçi.

Bayırı apar topar indiler.

"Şey," dedi Call, Kaos Taşıyan'a. "Sen burada bekle, tamam mı? Geri gelip seni buluruz."

Kaos Taşıyan zınk diye durup korkunç bir heykel gibi kıpırtısız kaldı. Call, yol kenarında bulduğu heykellere Alastair'in yaptığı gibi, kamyonetle geçen birinin durup onu bagaja atacağından endişeliydi.

"Arabalar varsa," diye fısıldadı Jasper yolda telaşla ilerledikleri sırada, bir yandan da geçen araçlara el ederken görünecekleri aydınlık bir yer bakıyordu, "adayı anakaraya bağlayan bir köprü de olmalı..."

Call bunu hiç düşünmemişti ama mantıklıydı. Yüreği biraz ferahladı. Özgürlüğe tahmininden daha yakınlardı belki. Bir köprü varsa otostopla bir arabaya atlayabilirler, Joseph Usta'nın elinden tam anlamıyla kurtulabilirlerdi. Sağlı sollu yola

göz gezdirdi, bomboş görünüyordu. Bir virajı döndükten sonra Kaos Taşıyan'ı artık göremez oldu.

Birden üzerlerine ışık vurdu. Tamara küçük bir feryat kopardı. Yan tarafında iç bayıcı süslü harflerle PERİLER ÜLKESİ ÇİÇEKÇİSİ yazan bir nakliye minibüsüydü gelen.

"Çiçekçi arabası," dedi Jasper, rahatladığı sesinden belliydi. Adada kim bilir başka neler olduğu düşünülürse bu araba gayet masum görünüyordu.

Tamara ellerini sallayarak yolun ortasına fırladı. Halbuki ateş büyüsüyle çok daha belirgin işaret verebilirdi, diye düşündü Call, ama o zaman da sıradan birini korkutmuş olurdu.

Araç patinaj yaparak durdu. Saçı sıfıra vurulmuş, beyzbol şapkasını ters takmış orta yaşlı bir adam kafasını camdan uzattı. "Neler oluyor?"

"Kaybolduk," dedi Tamara. Gazete dağıtıcısı kasketini çıkarınca örgü saçı omuzuna döküldü. Gözlerini masum bir edayla kırpıştırdı. Pastel rengi elbisesiyle paskalya yumurtası avı oyunundan kaçmış birini andırıyordu. "Adayı gezmek için sandalla geldik ama dalgın bir anımızda ka-

yığımız kıyıdan sürüklendi, güneş de batınca...” Burnunu çekti. “Bize yardım eder misiniz bayım?”

Bayım kısmı Call’a biraz yalakalık gibi geldi ama adam zokayı yutmuş görünüyordu.

“Elbette,” dedi adam, afallamıştı. “Olur yani. Eh, atlayın çocuklar.”

Tam yaklaştıkları sırada sıska kolunu uzattı. Pazısında biraz gözü andıran kocaman siyah bir dövme vardı. Tuhaf biçimde tanıdık görünüyordu. “Oha, oha. Bu ne be?” Yıkım’ı gösteriyordu.

“Köpeğim,” dedi Call. “Adı...”

“Bana ne adından,” dedi adam. “Azman bu.”

“Onu bırakamayız.” Tamara kocaman gözlerle adama baktı. “N’olur. Sahiden uysaldır.”

İşte Call, minibüsün koltuksuz, penceresiz, sırf metal zeminden ibaret yük bölmesini Jasper ve Yıkım’la beraber böyle boyladı. Hugo (adamın adı buydu) Tamara’yı yanına oturttu. Tamara’nın mahcup bakışları altında Hugo metal kapıyı çekerek Call ve Jasper’ı arkaya kilitledi.

“İhanete uğradım,” dedi Jasper. “Yine bir kadın tarafından.”

Araç harekete geçti. Yola koyuldukları anda

Call kaslarının gevşediğini hissetti. Jasper'la beraber zifiri karanlıkta otursa da Joseph Usta ve Alex'ten giderek uzaklaşıyordu.

"Haberin olsun," dedi, "bu tavrınla Celia'yı geri kazanamazsın."

Bir kıvılcım çaktı. Jasper'ın elinde ateş büyüsünün kehribar rengi alevi belirdi. Aracın içi aydınlanınca Jasper'ın asık suratı da ortaya çıktı.

"Haberin olsun," dedi, "bu araba hiç de çiçek kokmuyor."

Call bunu o söyleyince fark etti. Yere dökülmüş çiçek yaprakları, sapları falan da yoktu. Aracın içinde bir koku vardı ama kimyasaldı, daha çok formaldehit gibi.

"Herifi gözüm tutmadı," dedi Jasper. "Dövmesini de."

Call birden o göz simgesini nerede gördüğünü anımsadı. Panoptikon'un kapılarında. Asla uyumayan hapishane. Yüreği ağzına geldi. Adam onu hapishaneye geri götürmekle görevli bir muhafız olmasın?

Minibüsün ön kısmından Tamara'nın, "Hayır, o tarafa değil. Hayır!" dediğini işitti.

Hugo bir şey söyledi. Toprak yola girdikleri ve paldır küldür ilerledikleri için Call kelimeleri tam seçemedi.

Birden zınk diye durdular. Biraz sonra arka kapı açıldı.

Joseph Usta ciddi bir yüz ifadesiyle karşılarındaydı. Hugo onları Ölümün Düşmanı'nın karargâhına geri getirmişti.

"İçeri buyur Callum," dedi. Sesi ifadesiz ve sakindi ama yumruklarını sıkmıştı. Hugo'ya belli etmek istemese de kızgınlığı Call'un gözünden kaçmadı. "Konuşmamız gerek. Daha iyi koşullar altında konuşuruz diye yarını bekliyordum ama seni adada başıboş bırakmaya gelmiyor."

Tamara yolcu koltuğundan indi, yıkılmıştı. Call ve Jasper peşlerinde Yıkım'la aracın arkasından inerken hayvancağız olanların şaşkınlığıyla Call'un dibine sokulup duruyordu.

Ne yazık ki Call her şeyi çok iyi anlamıştı. Joseph Usta'nın hapishanesi ev değil, adanın tamamıydı.

"Sizi kaçırmak bir şerefti efendim," dedi Hugo, Callum'a otuz iki diş sırıtarak. "Beni muhtemelen

anımsamıyorsunuz ama sizi Panoptikon'da görmüştüm." Kolundaki dövmeyi gösterdi. "Savaştan beri ben de orada hapistim, malumunuz. Çoğumuz hapse tıkılmıştık. Ama siz geldiğinizde her şeyin düzeleceğini anladık. Sizden ümidimizi hiç kesmedik, öldüğünüzü söylediklerinde bile. Ayakta kalacak biri varsa o da Ölümün Düşmanı'dır."

Jasper ile Call elleriyle ağzını örten Tamara'ya baktı. Panoptikon'daki isyanın amacı sadece Call'u kurtarmak değildi. Joseph Usta, Constantine'in eski müritlerini de serbest bırakmak için Anastasia'yı kullanmıştı.

"Bu adada olmak istemiyorum," dedi Call. "Madem hizmetkârımsın, isteklerimi yerine getirmen gerekmez mi sence?"

"Onları bu kadar çabuk geri getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Joseph Usta, Call'un sözlerinin Hugo'yu etkilemesine fırsat vermeden.

Hugo tekrar sırıttı, Call'u başıyla selamladı ve aracına bindi. "Hafızanızı tazelemede iyi şanslar," dedi. "Niçin burada olmanız gerektiğini çok yakında anımsarsınız."

Minibüsün kaçış planlarını da alıp götürerek

uzaklaşmasını Call yüreği burkularak seyretti.

Çaresizlikten tıpış tıpış Joseph Usta'nın peşinden gitti. Tamara, Yıkım ve Jasper arkasındaydı. Joseph Usta cebinden bir anahtar çıkardı ve daha önce hiç görmedikleri bir odanın kilidini açtı. İçerisi ısıtılmamıştı, en az dışarısı kadar soğuktu. Odanın ta öbür ucunda çift kanatlı bir kapı, ortasında da iki kanepe vardı.

Joseph Usta oturmalarını işaret etti ama kendisi ayakta durdu.

"Büyünü bağlayabilir, seni canından edebilirim," dedi Joseph Usta. "Gücünü ele geçirebilirim. Bunu mu yeğlerdin?"

"Planın buysa ne diye bekliyorsun?" Call diklendi.

Bir kavganın patlak vereceğini sanan Tamara ile Jasper oturdukları yerden kalkar gibi oldu. Yıkım hırladı.

Oysa Joseph Usta gülmekle yetindi. "Sana bir teklifim var. Buna ne dersin? Callum, sana vereceğim görevi tamamlarsan, dostlarınla beraber adayı dilediğin zaman terk edebilirsin."

"Görev mi?" diye sordu Call. "Evcilleştirilmesi

imkânsız bir elementalle uğraşacağım veya samanlıkta iğne arayacağım alengirli bir iş falan mı?"

Joseph Usta gülümsedi. "Öyle bir şey değil." Odanın sonundaki çift kanatlı kapıyı ardına kadar açtı. Biraz sonra Call diğerleriyle beraber adamın peşinden gitti.

İçeride beyaz badanalı geniş bir oda vardı. Bir tane metal masa haricinde hiç eşya yoktu. Masanın üzerinde mükemmel korunmuş, gırtlağına kadar beyaz çarşafla örtülü bir ceset yatıyordu.

"Görevin," dedi adam, "Aaron Stewart'ı diriltmek."

ALTINCI BÖLÜM

Call, Tamara'nın dehşet dolu iç çekişini işitti. Kız geri sendeleyince Jasper onu kolundan yakaladı. Call tepki verememişti. Tamamen donmuştu.

Masadaki kesinlikle Aaron'dı. Sırtüstü yatıyordu. Sarışın saçı taralıydı. Yeşil gözleri açıktı ve boş bakıyordu.

Yıkım kafasını geri atıp tek bir kez uludu. Yalnızlık, terk edilmişlik ve dehşet taşıyan korkunç bir ulumaydı. Adeta Call'un duygularına tercüman olan bir feryat koparmıştı. Kulaklarında çınladıkça çınlarken, Call'un tüm bedeni titremeye başladı.

"Tanrım, kesin şu gürültüyü..." Alex Strike siyah ipek pijamasıyla arkalarında belirmişti. Derbeder, mahmur ve sinirli bir hali vardı, yine de alaycı ifadesine çabuk büründü. "Ha. Demek burada neler döndüğünü onlara açıklamaya karar verdiniz."

Tamara, Call ve Jasper'ın dehşet dolu bakışları altında masaya yaklaşıp çarşafı çekti. Aaron'ın üzerinde cenazesi için giydirilmiş Bronz Yılı üniforması vardı. Alex oğlanın bileğini tutup kaldırdı. Parlak bileziği kolunda duruyordu. Demir, Bakır ve Bronz Yılı taşlarının yanı sıra kahramanlık taşlarıyla donatılmıştı. Bir Makar olduğu için siyah kaos taşı da vardı.

Ona nasıl da yakışıyordu, diye düşündü Call içi burkularak. Alex onun büyüsünü çalmıştı ve şimdi sadece bir kabuktan ibaretti, bir zamanların hayat dolu Aaron'ı ve kaos barındıran bir kabuk. "Ona dokunma," diye kükredi Call.

Alex Aaron'ın elini bırakınca cansız kol küt diye masaya düştü. "Gebermiş," dedi neşeyle. "*Muerto.*"*

---

* (İspanyolca) Ölü. (ç.n.)

"Sanırım mesajı aldık," dedi Jasper. "Teşekkürler."

"Neler oluyor?" dedi Tamara boğuk bir sesle. "Aaron neden burada? Magisterium cesedinin kaybolduğunu anlayacaktır."

Joseph Usta kapıda dikilmiş, onları ürkütücü bir sakinlikle seyrediyordu. Odanın ortasına ilerleyip Aaron'ın cesedine petri kabındaki bir numuneymiş gibi göz gezdirdi. "Hah, zaten biliyorlar. Oradan götüreli çok oldu. Bunu da yüzlerine gözlerine bulaştırdıklarını büyücüler âleminin duymasını kendilerine yediremedikleri için ses etmediler. Ölümün Düşmanı'nı üç yıldır aralarında barındırdıklarını fark etmedikleri yetmiyormuş gibi bir de ölü Makar'ın cesedini kaybetmek mi? Meclis'te kıyamet kopar."

"Dürüst konuşmak gerekirse," dedi Jasper, "Call'un ÖD olduğunu tahmin etmek çok da kolay değildi. Çok düzenbazdı."

Yıkım habire tasmasını çekiştiriyordu. Call bıraktı. Öyle uyuşmuş haldeydi ki Yıkım adamın suratını parçalamak üzere Joseph Usta'ya saldırsa bile umurunda değildi.

Ama Yıkım saldırmadı. Bunun yerine Aaron'ın cesedinin yattığı masaya yaklaştı, üzüntüyle kokladı ve altına kıvrıldı.

"Anlamıyorum," dedi Tamara, ağlamaklı. "Amaç nedir? Hiç kimse ölüyü diriltemez. Constantine beceremediği için Kaos Taşıyanlar ortaya çıktı."

"Constantine başarabilirdi," dedi Joseph Usta. "Tam başarının eşiğindeyken Üçüncü Büyücüler Savaşı patlak verdi. Sonra, Soğuk Katliam yüzünden en başa dönmek zorunda kaldı. Oysa şimdi yapabilir, yani bu iş sana düşüyor. O bilgiyi ruhunda taşıyor, ruhunu ise sen taşıyorsun Call!"

Call masada yatan Aaron'a baktı. Joseph Usta'nın söyledikleri ilk kez kulağa çılgınca gelmiyordu. Ölüm korkunçtu. Ölümünün üzerinden on yıldan fazla geçmesine rağmen Alastair hâlâ Sarah'ın yasını tutuyordu. Call gözden çıkarılmış olsa bile bir annenin eksikliğini hissediyordu. Herkesin ona aynı nefret ve çekinceyle yaklaşmasının sebebi de Constantine Madden yüzünden sevdiklerini kaybetmeleriydi. Eğer kendisi, Callum Hunt, ölenleri sahiden diriltebilirse -ürkü-

tücü Kaos Taşıyanlar gibi yarım yamalak değil, hakikaten hayata döndürürse- onu affederlerdi. Gözü kapalı affederlerdi.

O da en iyi dostu Aaron'a tekrar kavuşabilirdi. Güler yüzlü, hayat dolu Aaron'a. Tekrar dünya-ya gelen Aaron. Tamara onu kurtarırken verdiği yanlış karara dertlenmeyi bırakırdı. Call'un has-reti son bulurdu. Her şey eski haline dönebilirdi.

"Bu pazarlıktaki teklifim şu," diye devam etti Joseph Usta. "Callum, sen burada kalıp Aaron'ı diriltmeye çalışacaksın. Bu talihsiz kazanın mi-marı olduğundan ötürü Alex sana yardım edecek."

Call itiraz ederek Aaron'ın ölümünün bir kaza değil, Alex'in işlediği bir cinayet olduğunu söyleye-cekti ama Joseph Usta hiç susmadan konuşuyordu.

"Constantine'in notları elinin altında olacak, keza tecrübemden de faydalanabilirsin. Aaron'ı geri getirdiğinde kendi kaderine karar vermek sana kalmış, ister ölüme son verirsin... ister te-melli ayrılırsın. Ayrılmayı seçersen Callum, git-mene izin vereceğim. Constantine Madden'la zer-re alakan olmadığını kabullenip seni yazgınla baş başa bırakacağım."

Bir an için Callum kulaklarına inanamadı. Bunca çabadan sonra Call'un gitmesine izin mi verecekti?

"Tamara ile Jasper ne olacak?" diye sordu Call. "Ya Aaron?"

"Hepiniz," diye söz verdi Joseph Usta. "Tamara, Jasper, Aaron, Yıkım. Hepiniz gidebilirsiniz. Tek istediğim bu; Aaron'ı Meclis'in karşısına çıkarman ve yapabileceklerimizi onlara ispatlaman. Hâlâ savaş isterlerse varsın öyle olsun. İçimden bir his, sevdikleri birinin hayata döndüğünü görünce fikirlerinin değişeceğini söylüyor. Dostunu geri getirebildiysen onların dostlarını da geri getirebilirsin demektir. Eşlerini, sevgililerini. Ebeveynlerini. Evlatlarını. *Herkesin* yitirdiği biri vardır. Herkes, yüreklerinin derinliklerinde, yakınlarının biraz daha uzun yaşamayışına hayıflanır."

Tamara gırtlağını temizledi. Gözlerini Aaron'dan ayırmış olsa da Call onun bakmak için can attığını seziyordu. "Kulağa adil geliyor," dedi Tamara.

Call'un içine su serpildi. Yalnız olmadığına memnundu. Tamara buna razıysa, kendisinin de razı gelmesinde bir sakınca yoktu öyleyse.

"Yalnız şu da var," diye devam etti Joseph Usta, "hani olur da yaptığın şey seni allak bullak ederse, Meclis'in ne denli korkak olduğunu anlar da kaos büyüsünün derinliklerine dalmaktan veya bu gücü başkalarının kullanmasına izin vermekten çekinirsen, bizimle kalman gerekir.

"Tamara ve Jasper, burada olduğunuz sürece sizi ben eğiteceğim. Sizin gibi genç ve zeki büyücülere ihtiyacımız var. Ölümün Düşmanı'nın müritleri hakkında çok şey duymuşsunuzdur. Kötü adamlar olduğumuz kafanıza işlenmiştir muhtemelen. Burada kaldığınız süre içerisinde bizi farklı bir gözle değerlendireceksiniz. Tıpkı Call'a Constantine Madden hakkındaki korkunç dedikodulardan ayrı gözle baktığınız gibi."

"Bizi eğitecek misiniz?" diye sordu Jasper. "Hangi konuda?"

Joseph Usta ona gülümsedi. "Eskiden Magisterium'da öğretmen olduğumu unuttun galiba. Başarılı çırakların çoğu elimden geçti. Çoğu kaos büyüsüne tamamen ilgisizdi. Bugün Magisterium'da okuyan çıraklardan bazılarının ebeveynlerini ben eğittim."

Call söz konusu ebeveynlerin Joseph Usta'nın öğrencisi olmakla böbürlendiklerini pek sanmıyordu. Çocuklarının bundan haberdar oldukları da şüpheliydi.

"Teklifimi kabul ediyor musun?" Joseph Usta Call'a soruyordu.

Aaron'ın cesedine bakan Call evet demek istedi. Aaron'ı geri getirme şansı varsa değerlendirmekten yanaydı.

Ne var ki bu Kötülük Efendisi listesinde sadece bir sürü puan anlamına gelmiyordu. Listenin ta kendisiydi bu. Kötülüğün daniskası. Buna evet demek onu Kötülük Efendisi yapardı. Herhangi bir Kötülük Efendisi de değil. Onu Ölümün Düşmanı'na dönüştürürdü.

Dahası, Tamara itiraz etmiş değildi ve edecek gibi de görünmüyordu. Jasper bile karşı çıkan bir şey dememişti. Onlar da Aaron geri dönsün istiyordu. Call istediklerinden emindi. Constantine de kardeşini geri getirmeye çalışmıştı ama o farklıydı. Aaron iyi biriydi. Aaron'ın ölmemesi gerekirdi.

"Evet," dedi Call. "Yapacağım. Onu geri getireceğim."

Joseph Usta'nın yüzünde güller açtı. Alex ise öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Bahsetmediğim bir pürüz var," dedi Joseph Usta.

"Anlaşmayı değiştiremezsiniz," diyerek karşı çıktı Tamara.

"Yok. Öyle bir şey değil." Joseph Usta'nın sevecen tavrından eser kalmamıştı. Sert bakışları duygusuz ve dehşet vericiydi, tıpkı Call'un onunla ilk karşılaştığı zamanki gibi. "Sadece şu var; tekrar kaçmaya kalkarsan Aaron'ın cesedini öyle bir imha ederim ki dünyada geri gelmez. Yine kaçmaya kalkarsanız hepinizi tek tek öldürürüm. Üçünüz anlaşmamızın kurallarına uyduğunuz sürece ben de uyarım."

Jasper hırçınlaştı. "Call'u öldüremezsin," dedi. "Ona ihtiyacın var. O senin kaos büyücün."

"Artık Alex'te de kaos gücü var," diye yanıtladı Joseph Usta, aynı dehşet verici ses tonuyla. "Hem Alkahest de bizde. Mecbur kalırsam Call'u öldürmekten hiç çekinmem. Gücünü de ele geçiririm."

Call, Joseph Usta'nın yemekteki sert sözlerini anımsadı: *Call'a bir fırsat verelim de kimliğini keşfetsin. Baktık olmuyor, gücünü bizzat alıkoyarım.*

"Yine de işin o noktaya gelmeyeceğinden eminim. Şimdi doğru yataklara." Korkunç bakışlar kaybolmuş, Joseph Usta normale dönmüştü. En azından kendi normal haline. "Sabah erkenden derslerimize başlayacağız."

Bunu söyledikten sonra herkesi Aaron'ın yanından uzaklaştırıp kapıyı arkasından kilitledi.

Call arkasına son bir kez baktıktan sonra merdivene yöneldi. Basamakları çıkarken iyice tükenmiş haldeydi. Güne hapishanede başlamış ve hayatta asla yapmayacağı bir şeye, ölü diriltmeye razı gelerek noktalamıştı.

Üst kata varınca odasının kapısına yönelecek oldu ama orayı görmeye katlanabileceğinden emin değildi. Pembe odasının yolunu tutan Tamara'ya döndü.

"Senin odada yerde uyuyabilir miyim?" diye sordu. "Ürkütücü olmayan tek oda seninki."

"Ya ben?" diye sordu Jasper, öneriyi havada kaparak.

Tamara buruk gülümsedi. "Evet. İyi olur."

Jasper pijamalarını almaya gitti. Call da aynısını yaptı. Pijamasını giydikten sonra döşeğini

Tamara'nın karyolasının ayakucuna sermek üzere kızın odasına taşıdı.

Tamara beyaz dantel fırfırlı pijamasıyla pencerenin önündeydi. Call içeri girince başını kaldırıp baktı. Derinden sarsılmış görünüyordu.

Call yerine mıhlandı. Tamara'nın mücadeleci ruhundan eser kalmamış gibi bir hali vardı.

"N-ne oldu?" diye sordu Call.

"Aaron," dedi kız. "Ölümünün korkunçluğu yetmezmiş gibi bir de Joseph Usta cesedini çalmış. Masada bembeyaz yatan o cansız *hali* aklıma geldikçe..."

Call hiç düşünmeden yanına gitti. Onu böyle perişan halde bırakamazdı. Camın oraya yaklaşınca elini uzattı, niyeti omuzunu tıpışlamaktı. Ama kıza yaklaştığı anda Tamara boynuna sarılıp yüzünü göğsüne gömdü.

Call afalladı, soluğunu tuttu. Yüreği ipini koparmış bir balon gibi göğüs kafesinde sekmeye başladı. Kıza dikkatlice sarıldı. Ufak tefekti, sıcacık. Gözü pekliği yüzünden kızı gözünde o kadar büyütmüştü ki bazen onun ufak tefek olduğunu unutuyordu.

Sabun ve güneş ışığı kokuyordu. Kokusunu içine çekmek istedi ama bunun öyle bir anda muhtemelen korkunç bir davranış olarak abes kaçacağının ayırdındaydı.

Anastasia'nın sözlerini anımsayınca, maruz kaldıkları tüm dehşete rağmen, kalbi öyle hızlı atmaya başladı ki Tamara'nın fark edeceğinden korktu.

"Call," dedi kız, boğuk sesle. "Aaron hayatını kaybedince seninle dostluğumuzun biteceğinden endişeliydim."

Yüreği hopladı. "Ben de aynı endişeyi taşıyordum."

"Yersiz bir endişe ama, değil mi?" Kafasını kaldırıp ona kaygıyla baktı. "Biz hâlâ dostuz. Ne olursa olsun hep dost kalacağız."

Nazikçe kızın saçına dokundu. Hatta biraz da okşadı. Kendini başka biri gibi hissetti, Callum Hunt değil. Tamara Rajavi'nin sevgisine layık biri gibi. "Evet," dedi, ağzından çıkan sözler karşısında hafiften panikleyip şaşırdı. "Seninle tanıştığımızdan beri..."

Kapı ardına kadar açılınca ikisi birden irkildi. Jasper üzerinde at desenli pijamasıyla batta-

niyesini sürükleyerek paldır küldür içeri daldı. Tamara'nın yatağının yanına kıvrılıverdi. Bunun üzerine Tamara gidip yatağının kenarına oturdu. Call sakin görünmeye çalışarak kendi yer yatağına uzandı.

"Az önce Call'a da söyledim," dedi Tamara. "Dikkatli olmalıyız. Çok dikkatli."

"Yeni mi anladınız?" dedi Jasper.

"Joseph Usta Alkahest'le Call'un gücünü ele geçirmeyi tasarlıyor," dedi Tamara. Call'a döndü. "Bir düşünsene. Ölümün Düşmanı işte o zaman *Joseph Usta olur*. İstediklerini Call'a yaptırmak zorunda kalmaz; kendi yapar."

"Ama Constantine'in ruhuna değer veriyor," diye belirtti Jasper.

"Biliyorum," dedi Tamara. "Ölüleri diriltmekte Call'un daha başarılı olacağını düşündüğü kesin," dedi Tamara. "Öbür türlü Call'un gücünü çoktan ele geçirirdi. Tam da bu yüzden Call'un Aaron'ı diriltme konusunda Joseph Usta'nın suyuna gitmesi zekiceydi."

Suyuna gitmek mi? Call az önce havalarda uçarken şimdi yere çakılmıştı. Tamara onun Joseph

Usta'nın suyuna gittiğini, Aaron'ı geri getirmek gibi bir niyeti hiç olmadığını mı sanmıştı? Aklından bile geçirmemiş gibi. Call hemfikir olduklarını zannetmişti. Bir kez olsun yanlış yapmadığını düşünmüştü.

Az önce öyle yakınlaşmışlardı ki. Oysa şimdi onu kandırmış gibi suçluluk duyuyordu.

"Buradan çıkmanın bir çaresini bulacağız," diyordu Tamara şimdi de. "Alkahest'i ele geçirmenin yoluna bakacağız. Çalabilirsek, daha iyisi yok edebilirsek, çok daha güvende olursun. O vakte kadar Aaron'ı mahsusçuktan diriltmeye çalışıyormuş gibi yaparsın olur biter."

"Evet!" dedi Call, amaçladığından daha abartılı bir şekilde. "Mahsusçuktan. Kesinlikle. Aynen öyle yapacağım."

Yaptığı doğru değildi belki ama her şey eski haline dönebilseydi, Aaron canlanınca herkes mutlu olabilseydi, Call yanlışı doğruyu umursamazdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah kahvaltı servisi Kaos Taşıyanlar tarafından yapıldı. Call ve arkadaşları dünyanın en tuhaf yatılı okuluna yazılmışlardı sanki. Kaos Taşıyanlar tabakları sofraya öyle sert bırakıyorlardı ki, sanırsın kaya taşıyorlar, yemekler masadan sekip doğruca Yıkım'ın ağzını boyluyordu. Neyse ki sofra tereyağına banılmış kızarmış ekmek dilimleri, pastırma, çırpılmış yumurta, taze sıkılmış portakal suyu ve yulafla tepeleme doluydu.

Tamara ile Jasper son derece uysal davranıp Herkes Plana Sadık izlenimi yaratarak Joseph

Usta'yı ikna etmeye çalışıyordu. Tamara sadece birkaç fırfırı koparılmış uçuk mavi bir elbise giymişti. Jasper'ın gömleği ve pantolonu ise at desenliydi.

Alex de masadaydı, gerçi hiçbir şey yemeyip sadece koyu kahve içiyordu. Call'un içinden bir ses Alex'in de bir Kötülük Efendisi listesi tuttuğunu söylüyordu ama onun puanlama sistemi başka türlüydü muhtemelen. Olasılıkla simsiyah giyindiğinde veya küçük çocukların başına bela kesildiğinde kendine bir puan veriyordu. İkisini aynı anda yaptığındaysa altın yıldız belki.

Kahvaltıdan sonra Joseph Usta ders vermek üzere Jasper ile Tamara'yı kütüphaneye götürürken, Call ve kahveden gergin Alex, Aaron'ın cesedinin durduğu odaya döndüler.

Yolda konuşmadılar. Call, dünyada ondan daha fazla nefret ettiği biri olmasa da Alex'le zaman geçirmeyi kabullenmişti. Alex yıllarca ona yalan söylemiş, en iyi dostunu öldürmüş, Aaron'ı ondan çalmıştı. Call onun öldüğünü görse üzülmezdi. Aaron'ı geri getirmenin yolunun Alex'ten geçtiğini kendine anımsatırken bile ondaki kötülüğün ayırdındaydı ama sineye çekiyordu. Constantine'in

yöntemleri konusunda Call'dan daha bilgiliydi o.

Aaron'ın cesedini ortalıkta göremeyince Call sevinse mi üzülse mi bilemedi. Odada değişik bir metal masa vardı. Üzerinde küçük, kaskatı bir leş duruyordu.

Call irkildi. "Öğk," dedi. "Bu ne be?"

"Bildiğimiz bahçe sansarı," dedi Alex, masanın arkasına geçerek. "Onu dirilteceğiz. Alıştırma amaçlı." Call'un yüz ifadesine tek kaşını kaldırdı. "Buna ruh çağırma denir, Callum. Tehlikeli ve pis iştir. Aaron'ın cesedi zarar görürse telafisi yok."

"Joseph Usta Aaron'ın cesedini nasıl aşırdı?" diye sordu Call, Alex bir rafa yaklaşıp iki çift kalın keten eldiven alırken. Bir çiftini Call'a fırlatıp diğerini kendine aldı.

"Anastasia cenazeden sonra Magisterium'daydı," dedi Alex. "Cesedi buraya taşıyan hava elementalini Joseph Usta'yla beraber ayarladılar." Siyah eldivenleri takarken sırıttı. "Ustaların tüm mağarayı inleten çığlıklarını işitmişsindir diye tahmin ediyorum."

"Orayı özlemiyorsun galiba," dedi Call, kendi eldivenini giyerken. "Magisterium'u. Kimiya'yı."

"Kimiya mı?" Alex bir kahkaha patlattı. "Kimiya gözümde tütüyor mu sanıyorsun? Yalan söylemekten utanır gibi bir halim var mı sence?"

"Joseph Usta'nın emriyle katil olduğunu ona söylesen abes kaçardı herhalde," dedi Call.

Alex tek kaşını kaldırdı. "Küçük sırrını herkese yumurtlaman dikkatimden kaçmış, *Constantine*."

"Eh," dedi Call. "Artık bilmeyen kalmadı."

Alex ona yadırgar gibi baktı. "He ya, kalmadı. Kimiya da beni biliyor." Sansarın üzerine eğildi. "Hadi öyleyse."

"Hadi öyleyse," diye tekrarladı Call. "Bilgeliğini paylaşmanın zamanı. Ölüyü nasıl diriltiyorsun?"

"Jen Matsui'yi sen diriltmişsin, Anastasia söyledi," dedi Alex.

"He, ama o... Kaos Taşıyan'a dönüştü." Call ürperdi. "Baştan kaybetmişti."

"Sorulara yanıt verebilirdi halbuki. Kaos Taşıyanlar veremez. O da bir başlangıç."

Call kaşlarını çattı. Kaos Taşıyanlar sorulara pekâlâ yanıt verebilirlerdi. Konuşabiliyorlardı! Alex'in onları duyamadığı anlamına mı geliyordu bu?

Jen'in dirilişini cümle âlemin duymasındaki tuhaflığı Call yeni kavrıyordu. Acaba Call onun dirilişi sırasında Alex'in kendi Kaos Taşıyanlarını üretirken yapmadığı başka bir şey mi yapmıştı?

Call eldivenli ellerini yukarıda tutuyordu. "Burada uzman sensin sanıyordum. Constantine'in yöntemlerini falan çalışmışsındır diyordum."

"Epey bilgiliyim," dedi Alex kızgınca. "Öncelikle bizler kaos büyücüleriyiz. Kaos dengesiz enerjidir. Yeteneğimizle kaosu ruh taşımayan cansız bir bedene aktarıyoruz. Kaos Taşıyanlar öyle üretilir."

"Hı hı." Call kafa salladı, o kısma kadar anlamıştı, yine de bunun yetenekten sayılması ürkütücüydü.

"Ama her element zıttına nüfuz edebilir. Kaosun zıttı da ruhtur. İnsanı insan yapan özdek. Sansarda da vardır." Alex kendi kendine eğleniyor gibiydi. "Oraya uzanıp bu gelinciğin küçük sansar ruhunu bulacağız ve bedenine geri tıkacağız, tıpkı Constantine'in kendi ruhunu sana kakalaması gibi."

"Doğru," dedi Call, Jennifer Matsui'nin ruhunu görünce neler hissettiğini anımsayınca. Kızdan bil-

gi koparabilmek uğruna Aaron'la beraber ruhunun izini sürmüşler, ama ruh birden solmaya başlayıp hiçliğe karışmıştı. Call kıskıvrak yakalasa da lime lime dağılmıştı. Bir arada tutma çabasıyla büyüsünü o ışıltılı parçacıklara nasıl da aktarmıştı.

Kız bir Kaos Taşıyan olarak uyanmıştı.

"Doğru ya," dedi Alex, Call dinlemiyormuş gibi.

"Bu kadarcık mı?" diye üsteledi Call. Ölü diriltme konusunda Alex'in de fazla şey bilmediğini dehşetle fark etmişti.

Peki bunun anlamı neydi, Alex güya Constantine'in yöntemlerini çalıştığı halde Call'un teknik bilgisi onunkiyle aynı -muhtemelen de daha iyi- düzeyde miydi yani? Joseph Usta Constantine'in ruhunun Call'u ölü diriltme konusunda *otomatikman* daha yetkin kıldığını söylerken haklı mıydı?

Alex hakir gören bir edayla Call'a bakıyordu. "Hafife alayım deme, kulağa geldiği kadar basit değildir."

Call iç çekti. "Bu dediğini çoktan denedim ben."

"Ne?" Alex kaşlarını çattı. "Atıyorsun..."

Alex'ten de tavrından da Call'a gına gelmişti. "Jennifer'ı öyle geri getirdim. Niyetim onu Kaos

Taşıyan'a dönüştürmek değildi. Ondan geriye ruh namına pek bir şey kalmamıştı."

Call bir an için Alex'in vuracağını sandı. "Benim de bildiklerim var, *gizli şeyler*," dedi oğlan, parmağını Call'a sallayarak.

Hiçbir şey bilmediği ortadaydı. "Dediklerin sahiden işe yarasaydı burada deneyle uğraşmazdık. Joseph Usta dedi ya, Constantine başarının eşiğindeydi, henüz başaramamıştı." Call iç çekti. "Constantine'in not defterlerini bizzat görmek istiyorum."

"Neden?" Olaylar hiç de Alex'in istediği gibi ilerlemiyordu ama taviz vermeye yanaşmadığı aşikârdı.

Call tartışmaktan bıkmıştı. "Görmeme sen izin vermiyorsan Joseph Usta verir."

"Hadi şu sansarı diriltmeye çalışalım," dedi Alex. "Hadi ama, odaklan."

"Bilemiyorum," dedi Call.

"Öyleyse kendim yaparım." Alex gözlerini sıkıca yumdu, alnında bir damarını patlatmaya uğraşıyordu sanki.

Call ortamdaki kaos büyüsünü hissedebiliyor,

adeta kokusunu alıyordu, sıcak bir rüzgâr gibiydi.

Sansar masanın üzerinde kıpırdanmaya başladı. Tüm gövdesi titriyordu. Arka patileri havayı tekmeledi. Bıyıkları kımıl kımıldı. Ansızın gözlerini açtı.

Kaos Taşıyan.

Alex umutla gözlerini açıp da masadaki marifetini görünce yumruğunu duvara vurdu.

"Bana yardım etmeliydin," dedi. "Bize daha fazla güç lazım."

Sansar masadan atladığı gibi kapıya yöneldi. Aynı anda Yıkım uykusundan fırlayıp hayvanın peşinden koştu. Call bir şeyin kırıldığını işitti, ardından tiz bir ciyaklama geldi.

"Ayrıca başka bir sansar lazım," dedi Call. Öğlanı Aaron'ın cesedine asla yaklaştırmayacağına yemin etti.

↑≋△○@

Öğle yemeği paydosu verseler de Call pek acıkmamıştı. *Bir sansar leşiyle birkaç saat geçirince insan ne hallere geliyor*, dedi içinden.

Alex yemek odasına yönelirken Call çabucak atıştırmalık bir şey almak, biraz da Alex'i yerken görmek istemediği için mutfağa gitti. Orada tepsiye çay takımları yerleştiren bir delikanlıya rastladı.

"Merhaba," dedi delikanlı.

Call kabalık etmek istemediğinden, "Selam," dedi.

Call'un şaşkınlığını gören delikanlı art niyet taşımayan bir gülüşle ekledi, "Adım Jeffrey, ev işlerine yardımcı oluyorum. Magisterium'a giriş sınavını geçemedim ama Joseph Usta büyümü bağlamak yerine bana özel ders vermeyi önerdi."

"Ya," dedi Call. Kabul etmeliydi ki adam kendine eleman toplamakta epey iyiydi. Gerçi Call bunun gibi kişilerin büyüleri ne kadar öğrenebildiklerinden şüpheliydi. Ama ya çok şey öğreniyorlarsa? Minibüsü kullanan Hugo aklına gelince Panoptikon'daki tüm mahkûmları anımsadı ve adada kaç kişi olabileceğini merak etti.

"Sen Callum'sun değil mi?" diye sordu Jeffrey.

"Evet," dedi o da.

"Benimle gel. Meclis üyesi Tarquin Hanım seni dersten çıkınca ona götürmemi istedi."

Call, Jeffrey'in amacından tam emin olmamakla beraber peşine takıldı ve Victoria tarzı küçük bir oturma odasına girdi. Jefrrey elindeki çay ve sandviç tepsisini iki tane kocaman kadife koltuğun arasındaki sehpaya koydu.

Bahçeye bakan geniş bir cumba pencere vardı. Bir Kaos Taşıyan bahçede çim biçme makinesiyle çimenlere garip desenler çiziyordu. Üzerinde başka bir beyaz takım elbiseyle odaya asıl ağırlığını koyan Anastasia'ydı. Call'a karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

Jeffrey odayı terk etti, Call da garipseyerek yerine oturdu. Aralarındaki gümüş sehpada buzlu pasta ve beyaz ekmekli sandviçler vardı. Yumurta salatalıdan dikkatlice bir tane aldı.

"Bana çok kızgın olmalısın," dedi Anastasia.

"Öyle mi dersin?" Call sandviçten bir lokma ısırdı. Yosun yese daha iyiydi. "Yani, Tamara'ya yalan söyleyip hepimize ihanet ettiğin ve Joseph Usta'nın bizi kaçırmasına göz yumduğun için mi? Bunlara niye kızayım ki?"

Kadının dudakları gerildi. "Call," dedi. "Panoptikon'daydın. Seni oradan çıkarmak için ne gere-

kiyorsa onu yaptım. Özgürlük sana reva görülür mü sanıyorsun? Hayır. Ortadan kaybolduğunu fark ettikleri anda büyücüler peşine düşerdi."

"Bir fark görmüyorum, ha onlara yakalanmışım ha Joseph Usta'ya," diye itiraz etti Call. "Bu hapishanenin tek farkı sandviç ikramı."

"Hayatta bir şey öğrendiysem," dedi Anastasia, "o da biat etmenin anlamsızlığıdır. Bencil kişilerden olduğu kadar iyi insan geçinen kişilerden de rahatlıkla zarar görebilirsin. Call, benim için sadece hayatta ve güvende olman önemli." Öne eğildi. "Joseph Usta'nın dediklerine uy. Aaron'ı diriltmene yardım edecek. Onu geri getirdin mi, ondan sonra Magisterium'un karşısına çıkıp marifetini gösterebilirsin. Böyle bir hünere sırt dönerler mi sanıyorsun? Ölümden herkes nefret eder, Call."

"Ama herkes onun düşmanı olamaz."

Kadın başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Seni kabullenecekler diyorum. Makar'ları olarak seni bağırlarına basmakla kalmayacaklar, sevdiklerini geri getirmek için büyünü de benimseyecekler. Artık tehlikede olmayacaksın."

"İşe yarayacağından kuşkuluyum," diye mırıl-

dandı Call, ama kadın onu duymamış gibiydi.

"Odanı kişisel eşyalarınla donattım, Constantine'in eşyalarıyla," dedi Anastasia. "Gerçek kimliğinle hâlâ çatıştığının farkındayım. İronik çünkü Con hep inatçıydı." Bakışları yumuşadı. "Uzun zamandır kimliğini içine gömmüş haldesin. Bırak etrafındaki resimler, giysiler ruhunun hafızasını tazelesin." İç çekti. "Keşke kalabilseydim. Sana her gün mazini anlatırdım, Constantine'in çocukken yaptıklarını."

Call'un aklına gelebilecek en kötü şeydi bu. "Gidiyor musun?" dedi temkinli bir şekilde.

"Magisterium'a geri dönüp onlara kaçırılmanla ilgili iyi bir hikâye uydurmalıyım. Canımı zor kurtardığımı falan anlatırım. Umarım ikna ederim de planlarını biraz daha gözlemleyebilirim."

"Ya Joseph Usta'nın istediğini yapamazsam?" diye sordu Call, Aaron'ın masada yatan cansız bedenini düşünerek. Evet, Aaron'ı diriltmeyi istiyordu ama Alex'in onu bir Kaos Taşıyan'a dönüştürmesine izin vermeyecekti. Buna asla meydan vermemek için her ne gerekiyorsa yapacaktı. "Constantine ölüleri diriltememişti, belki ben

de beceremem. Hüsrana uğrarsam, Joseph Usta Alkahest'le gücümü ele geçirecektir."

Anastasia onu süzdü. "Joseph Usta'nın sana ihtiyacı var. Sadece köşeye sıkışırsa Alkahest'le gücünü ele geçirir. Onu sakın köşeye sıkıştırtma, Call. Biz ona ne kadar lazımsak o da bize lazım."

"Beni tehdit etmesine aldırmıyor musun?" dedi Call. "Sence endişelenmemiz gerekmez mi?"

"Gidecek daha güvenli bir yer olsaydı giderdim," dedi Anastasia. "Ne var ki ruhuna, o huzursuz ruhuna asla rahat yüzü yok Con. Güce erişmek alnına yazılmış bir kez." Ona biraz daha sokuldu. "Güçlüsün. Bu gücü göz ardı edemezsin. Dünya buna izin vermez. Öylece saklanıp paçayı kurtarmana fırsat vermez. Geldiğin şu noktada ya dünyaya hükmedeceksin ya da ayaklar altında çiğneneceksin."

Bu söyledikleri iç karartıcı ve çarpıcıydı, yine de Call ödü patlamış gibi görünmektense düşünceli bir ifadeye bürünerek kafa sallamakla yetindi. "Hoşça kal canım."

Kadının ona karşı davranışları tuhaf olsa da sürekli Constantine'e hitap eder konuşmasından hiç hoşlanmasa da gittiğine biraz üzüldü. Anasta-

sia onun Constantine *olmasını* istiyordu, yitirdiği oğul. Mümkün değildi ama en azından kadının ondan yana olduğunu hissediyordu.

Joseph Usta ise, istediği kadar öyleymiş gibi yapsın, ondan yana değildi.

Call, Kaos Taşıyan'ın çim biçiciyi dosdoğru nehre sürmesini seyrederek yumurta salatalı sandviçini tek başına bitirdi.

Akabinde evde dolaşarak Tamara ve Jasper'ı aradı. Derslere hep birlikte girmeleri için Joseph Usta'yı razı edeceğini umuyordu. Onları bulamayınca sansarlı odaya geri döndü. Alex buzları kısmen çözülmüş iki tane yeni sansarla içerideydi.

Call kusacak gibi oldu.

"İşte," dedi Alex, arasına bir sürü başka sayfa sıkıştırılmış siyah bir not defterini masaya attı. "Constantine'in en son not defteri. Diğerlerini görmek istersen fazla aramana gerek yok. Hepsi odandaki raflarda duruyor. Joseph Usta ve Anastasia ısrarla öyle uygun gördü."

"Teşekkür," dedi Call isteksizce, defteri alırken.

"Sıra sende," dedi Alex, masadaki minik yaratıkları göstererek.

Call sansarlara baktı. Yapabileceğinden emin değildi. Beri yandan Aaron'ı geri de istiyordu. Küçük bir ihtimal bile olsa...

Kaos büyüsünü hayvanlardan birine yönlendirdi. Cansız gövdeyi kıskıvrak saran soğuğu, ruhun barındığı yerdeki gümüşi kalıntıları hissedebiliyordu. Orada hâlâ bir şey vardı.

O şeyi yakalamaya, ısıtmaya ve canlandırmaya çalıştı. Ama ruhtan geriye çok az şey kalmıştı. Çaresizlik içinde, bulduğu kadarını şişirmeye uğraştı. *Bize daha fazla güç lazım*, demişti Alex.

Call derin bir nefes alarak bünyesindeki kaosa yüklendi. Çalkantılı karanlığın içinde yalnızca bir Makar'ın görebildiği sarmallara uzandı. Adeta iki eliyle kavrar gibi kaosu yakaladı ve bir buzulun göbeğinde ateş yakmaya uğraşırcasına ümitsizce sansarın şişkin ruhuna tıkıverdi.

Bir kıvılcım çaktığını hissetti, giderek büyüdü ve...

Alex bağırdı. Bir patlama odayı inletince Call yere yattı. Tekrar ayağa kalktığında gözünün önünde siyah benekler uçuşuyordu. Halsizleşmiş, tükenmişti. Enerjisini ve büyüsünü kurutmuştu.

Alex ona öfkeyle bakıyordu. Üstüne başına Call'un düşünmek bile istemediği feci şeyler bulaşmıştı.

"Sansarı patlattın," dedi Alex.

"Sahi mi?" Call şaşkındı. Talihsiz kazanın kanıtları her yerdeydi. Kendisi masanın altına sinerek en kötü kısmından kurtulmuştu, oysa Alex ve tasarımcı kotu o kadar şanslı değildi.

Alex eldivenlerini çıkarıp masaya fırlattı. "Bugünlük benden bu kadar."

Kendini dışarı attı. Bir dakika sonra Call da peşinden çıktı. Hiç kimse iki tane sansar leşiyle, hele ki bir tanesi paramparçayken, aynı odada bulunmak istemezdi.

Temizleme işi Jeffrey'e düşmeseydi bari.

↑≋△○@

"Nasıl gitti?" diye sordu Joseph Usta, o akşamki yemekte.

Yine yemek odasında toplanmışlardı ama Anastasia'nın sandalyesi boştu. Sofra tıka basa yemek doluydu: Patates ve lahana salatası, acı soslu

ızgara pirzola, ağır ateşle pekmezde pişmiş fasul-
ye, İrlanda usulü kara lahana. Jasper koca bir ka-
burganın tamamını çoktan mideye indirmişti.

"Call sansarı patlattı," diye bildirdi Alex. İyice keselenmiş, duştan çıkıp tekrar duş almış gibi bir hali vardı.

"Başlangıçta her şeyin yolunda gitmesi beklenemez," dedi Joseph Usta, pirzolasını kemirirken. "Gittikçe ilerleme kaydedeceğinizi umuyorum."

"Call yerine başka birisi de aynı işi görürdü eminim," dedi Alex. Joseph Usta'nın Alkahest'le Call'un gücünü hemen soğurup işe koyulmasından medet umarcasına adama imalı baktı.

"Yapamayacaklarından eminim," dedi Joseph Usta, biraz gergin bir tavırla. Call onu büyülenmiş gibi izliyordu.

Acaba Alkahest'i kullanmak ve Kaos büyüsünü sahiplenmek Joseph Usta'nın aklından geçiyor muydu hiç? Eskiden Constantine'in gölgesindeydi, şimdi de Call'un. Bu durum onu hiç rahatsız ediyor muydu? Kestirmek güçtü; şunları söylerken sesi sakindi: "Bu projede çalışırken hiç iki Makar'ımız olmamıştı. Constantine bile yalnızdı."

Kesinlikle yalnızım, diye düşündü Call. Alex'in faydadan çok zararı vardı. Üstüne üstlük Alex masanın öbür ucundan hiç de hoş olmayan bir şekilde sırıtarak bakıyordu.

"Yarın hallederiz," dedi Alex.

Yemekten sonra Tamara ile Jasper o gün edindikleri bilgileri paylaşmak üzere Call'un odasına damladı. Joseph Usta onlara hava ve suyla kırılmaz katı yüzeyler oluşturmayı öğretmişti.

Gelgelelim Call, Jeffrey'le karşılaşmasından sonra sadece kendi arkadaşlarının eğitim görmediğini anlamıştı. Başka gruplar, başka büyücüler vardı. Hugo daha küçük yaştaki on öğrenciyi eğitiyordu. Ayrıca Tamara ile Jasper en az dört ayrı çömez grubu görmüştü. Magisterium'da eğitim hakkı tanınanlardan çok daha kalabalık çömez gruplarıydı bunlar. Muhtemelen Jeffrey de öğretmenlik yapıyordu.

"Gene de keskin nesneler yapmamıza izin vermiyor," dedi Jasper. "Düşünürsen mantıklı gerçi. Silahlanmamızı istemiyor. Bir tür hava elementalinin muhafız gibi Alkahest'i koruduğunu sanıyoruz." Zoraki gülümsedi. "Ama sorun değil. Atlatmanın çaresini buluruz."

"Senden ne haber Call?" Tamara ona kaygıyla bakıyordu. "Sahiden kötü mü geçti?"

Call kitaplığın önünde durdu. Raflara Constantine ve arkadaşlarının resimleri sıra sıra dizilmişti. Her resimdeki grubun ortasında gülerek duran Constantine'i ayırt etmemek zordu. Resimdeki herkesin gözü hep Constantine'in üzerindeydi. "İyiydi," diye yalan söyledi. "Uğraşır gibi yapıyorum."

"Joseph Usta'yla samimiyet kurmaya çalışacağım," dedi Jasper. "Bu dalaverelere ısınmış ayağına yatacağım, ağzından laf koparabilecek miyim bakalım. Sonuçta bu planın asıl amacı sadece Aaron'ı diriltmek olamaz. Sırf bununla dünyayı ele geçiremezler."

"Sence bir ordusu mu var?" diye sordu Call. "Yani, mahkûmların ve öğrencilerin haricinde. Kaos Taşıyan ordusu mu?"

"Bir ordusu olduğunu *herkes* düşünüyor," diye yanıtladı Jasper. "Ama hepimiz Ölümün Düşmanı'nın hâlâ hayatta olduğunu, habire Kaos Taşıyan ürettiğini sanıyorduk. Onları üretmeye devam eden tek kişi Alex ise, adamın ordusu o kadar da büyük olmayabilir."

Call dönüp bakınca Tamara'nın komodinin üzerindeki bir fotoğrafı incelediğini gördü, Constantine'in ebeveynleriyle beraber çekilmiş resmini.

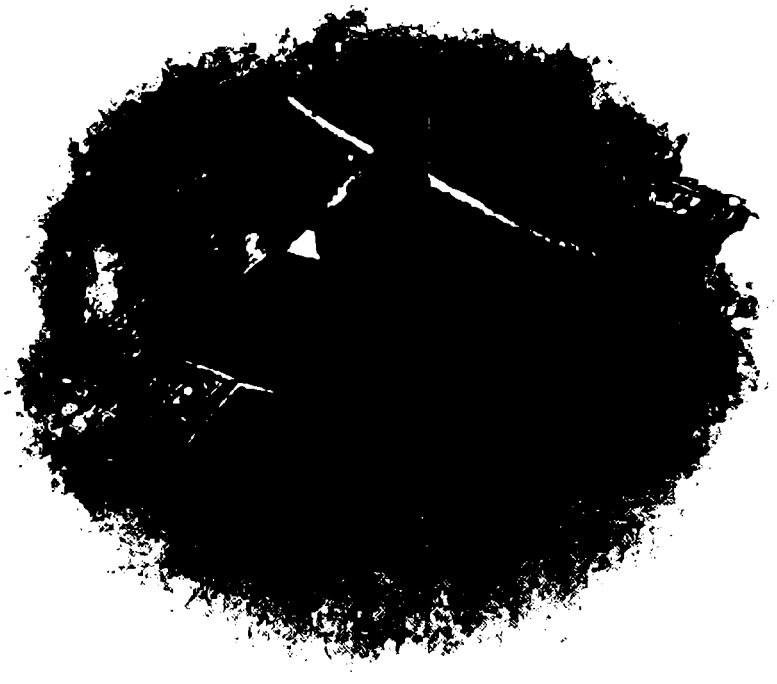
"Bu resimler tuhaf geliyor," dedi Tamara. "Şu çıraklardan birinin tüm büyücü dünyasını paramparça edeceği insanın hayatta aklına gelmez."

Call aynaya göz attı. O sabah saçını taramayı unutmuştu. Gömleğinde de sos lekesi vardı. Hiç de tehditkâr bir kılığı yoktu, yine de ilerideki birkaç haftanın kaderini belirleyeceğine dair bir his içini kemiriyordu.

Call'un odasında toplandıkları halde uyumak için hepsi birden Tamara'nın odasına taşındı. Diğerleri uykuya daldığı sırada Call hâlâ tavanı seyrediyordu. Kurdu yanına kıvrılmıştı. *Ruhuna*, demişti Anastasia. *O huzursuz ruhuna asla rahat yüzü yok.*

Beni tanımıyorsun, dedi içinden Call. *Ruhumu tanımıyorsun.* Yan dönüp gözlerini yumdu. Uykuya dalması çok ama çok uzun sürdü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alex büyük gelişmeler ümit etse de ikinci gün ilkinden daha beter geçti. Call günün yarısını Constantine'in notlarını inceleyerek geçirdi. Notlar kendi el yazısından utanç duyacağı bir titizlikle sütunlar halinde yazılmıştı. Birilerinin ruhu ele geçirilecekse, diye düşündü Call, el yazısında da ustalığa erişmek lazımmış demek ki. Constantine bir sürü rakam yazmış, deneylere değinmiş, ayrıca hepsi kaosla ilintili ölçütlerden bahsetmişti. Bir Kaos Taşıyan'ı diriltmenin asgari enerji gerektirdiğini tespit ettikten sonra ruha daha titiz bir yaklaşımla ve daha fazla kaosla elde

edilebilecek gelişmeleri listelemişti.

Konuşma becerisi de bunlardan biriydi, bu da Alex'in sinirine dokunuyordu.

Ancak ruh -kişinin yitirdiği öz- Constantine'in tanımlamayı veya baştan yaratmayı beceremediği bir şeydi. Zamanında başarıya çok yaklaşıldığını Joseph Usta ısrarla belirtmesine rağmen, Call deney listelerinde başarıya işaret eden hiçbir şeye rastlamadı.

Constantine'in aslen yaptığı, kendi ruhunu başka birinin bedenine aktarmaktı. Etkileyici bir büyüydü ve Constantine'in hayatını kurtarmıştı, ancak ölüyü diriltmiyordu.

O gece yemekte hem Jasper hem Tamara dikkat çekecek kadar endişeli görünüyordu. Tuhaf bir enerji yayıyorlardı sanki. Üstelik Tamara sürekli Call'a imalı bakışlar atarak ev yapımı pastayı işaret ediyordu. Call onun ne demeye çalıştığını bir türlü anlamıyordu.

Tamara'nın ona abayı yaktığını iddia eden Anastasia'nın lafı aklına geldi. Celia da ondan hoşlandığı zaman bir sürü kafa karıştırıcı, açıklanamayan davranışta bulunmuştu. Belki de Anas-

tasia haklıydı. Yine de Tamara'nın ondan ne *bek-lediğini* hâlâ açıklamıyordu bu.

"Bugün ilerleme kaydettik," diye yalan söyledi Alex. Takdir bekler gibi Joseph Usta'ya baktı.

Joseph Usta bir tek Call'a baktı. "Zorlamayın," dedi. "Rahat olun. Kovalayan yok."

Call Tamara'ya baktı. Kız dudaklarını sessiz-ce oynatarak kediye benzer bir şey demeye çalı-şıyordu. *Kedi mi?* diye sordu aynı yöntemle, kız başıyla onayladı, sonra da saçını tarar gibi yaptı. Call afallamıştı. Evde bir kedi vardı ve Tamara kediyi okşamasını mı istiyordu? Call kedileri se-verdi ama Yıkım'ın birazcık damarına basan bir konuydu. Devasa bir Kaos Taşıyan kurdun yanın-da hiçbir kediyi kucağınıza oturtup okşayamazdı-nız. Tamara'nın aklından ne geçiyordu?

Kaos Taşıyan bir kediyse ayrı mesele... Tamara Kaos Taşıyan kedi mi bulmuştu?

"Bence gerisi çorap söküğü gibi gelir," diye de-vam etti Alex. "Büyüyü kullanma yöntemimizi de-ğiştirdik."

Tamara'ya göz attı, sanki kızı etkilemeye çalı-şıyordu. Call'un kanı beynine sıçradı. Tamara'nın

imalı hareketlerine boş verip hışımla Alex'e baktı. Oğlanı pataklayası gelmişti.

Call kıskanıyordu. Alex'i kıskanıyordu çünkü herkesin hoşlanacağı tipte bir oğlandı. Tamara'nın Alex'ten Aaron'ı katlettiği için nefret ettiğini, olay yaşanmasaydı bile ablasını üzdüğü için Alex'ten *yine de* hoşlanmayacağını biliyordu. Tüm bunların ayırdında olsa da kıskanmamak elinde değildi.

Tamara'nın Call'a abayı yakıp yakmadığı önemli değildi. Call ondan hoşlanıyordu.

Ondan hoşlanıyordu ve bunu kendisine de söyleyecekti.

"Ee," dedi Jasper, gergin sessizliği fark edince. Büfeyi gösterdi. "Şu çikolatalı pastadan isteyen?"

Joseph Usta'nın gözüne girme planı üzerinde hâlâ çalışan Jasper, yemekten sonra yaşlı büyücüye pencereleri örten hava kalkanlarının yapılışını öğretmesini rica etti. Bir hava büyücüsü olan Alex hemen atlayıp yardım etmeyi önerdi.

"Bu bilgiyi kaçmak için kullanamazsın, biliyorsun," dedi Alex bariz keyifle. "Çok ileri seviyedir. Ayrıca evden çıkabilsen bile adadan asla ayrılamazsın."

"Yok canım," dedi Jasper. "Kaçmak aklımdan geçmiyordu."

Joseph Usta'nın gülümsemesi hoşgörülüydü. "Elbette geçmiyordur. Gel bakalım." Onu çalışma odalarından birine götürdü.

Gözden kayboldukları anda Tamara Call'un eline yapıştı. "Gel," diye fısıldayarak onu yemek odasından çıkardı ve küçük bir odaya soktu. Kapıyı kapatıp sırtını yasladı.

"Söylemem gereken bir şey var," dedi, kuytuda casusluk eden birileri olabilirmiş gibi etrafına bakınarak. Üzerinde başka bir pastel rengi elbise vardı, açık turuncu, eteği dantelli.

Dananın kuyruğu kopmak üzereydi. Call'a ondan hoşlandığını söylemeye hazırlanıyordu.

Hayır, önce Call söylemeliydi. Çünkü kız bir kez konuşmaya başladı mı Call'un dili tutulacak ve aptal durumuna düşecekti. Doğru dürüst yanıt vereyim derken hiçbir şeyi ifade edemez hale gelecekti.

"Senden hoşlanıyorum!" dedi pat diye. "Seni beğeniyor ve seviyorum, hep sevdim, benden pek hoşlanmadığın zamanlarda bile. Cesursun, zeki-

sin, harikasın. Tamam artık susuyorum."

"Evin altında tüneller var," dedi Tamara, neredeyse aynı anda.

Call adeta yerin dibine girdiğini hissetti. Kız duygularını açmaya hazırlanmamıştı. Hatta, Call'a ömründe hiç görmediği yeni bir böcek türüne rastlamış gibi bakıyordu.

Call'un yüzüne ateş bastı. "Tüneller mi?" dedi uyuşmuş gibi.

"Hugo ve Joseph Usta aralarında konuşurken Jasper'la kulak misafiri olduk. Anlaşılan teslimatlar oradan yapılıyor, fazla erzağı da orada depoluyorlar. Katakomb diye bahsettiler." Call'un ifşaatı karşısında afallamış gibi biraz tutuk konuşuyordu.

"Ha," dedi Call, Tamara'nın yemekte ne söylemeye çalıştığını yeni anlamıştı. "Bana *katakomb** demeye çalışıyordun."

"Kusura bakma," dedi kız. "Ama oraya bakacaksak şimdi gitmeliyiz, kaçmaya niyetliysek. Hazır Jasper Joseph Usta'yı oyalıyorken. Sonra konuşuruz."

---

* Tamara yemekte *cat-a-comb* (yeraltı mezarlığı) demeye çalışırken Call onun önce kedi (*cat*) dediğini sanmış, sonra da Tamara saçını tarar gibi (*comb*) yapmıştı. (ç.n.)

"Gitmesine gidelim de," dedi Call, olağan davranmaya çalışarak, "söylediklerimi konuşmamıza gerek yok. Hem de hiç."

Anastasia yanılmıştı. Elbette yanılırdı. Tamara ondan hoşlanmıyordu ki. Ona abayı hiç yakmamıştı.

Call sırf gerçek olmasını istediği için kendini buna inandırmıştı.

Tamara hafifçe gülümseyerek onu odanın ortasına iteledi. Yerde kalın bir İran halısı vardı. Onu yuvarlayarak toplayınca altından kare şeklinde bir kapak ortaya çıktı. Call'a döndü. "Gel de bana yardım et."

Call yanına çömelince bacağı sancıdı. Tutup kaldırabilecekleri bir kulp, bir açma yeri arayarak birkaç dakika boyunca kapakla boğuştular.

En sonunda Call dudağını dişledi. "Başka bir şey deneyeyim," dedi.

Elini kapağın üzerine koyarak tüm zihnini kaos büyüsüne odakladı, boşluğa uzanarak kullanışlı bir şey aradı. Kaos elementinin çalkalanan azgın boşluğunda. Karanlığı çekiştirdi ve dumana yön verir gibi ellerinden dışarı aktardı.

Zifiri karanlık mürekkep misali kapağa döküldü. Call'un elinin altında bir titreşim oldu, sonra da kapak boşluğa karışarak gözden yitiverdi. Altından bir merdiven ortaya çıkmıştı.

Tamara iç çekti. "Zor oldu mu?" diye fısıldadı.

"Yo," dedi Call. Doğruydu. Kaos büyüsünü kullanmak eskiden zordu, oysa şimdi diğer elementleri kullanmaya giderek daha çok benziyordu. Bunun onu korkutması mı gerekirdi, bilemiyordu.

Tek bir sorun vardı, o da kapakla beraber zeminin bir kısmını da götürmüş olmasıydı, yani birisi halının üzerine bassa çukuru boylardı. Ne var ki o anda, kalbi kırıkken, bunu dert edecek hali pek yoktu.

En azından dostuz, dedi kendi kendine. En azından hep dost kalacaklardı.

Taş duvarlı uzun, karanlık bir tünele indiler. Rufus Usta ona hep kaosun tek başına kötülük taşımadığını öğretmişti. O da diğerleri gibi bir elementti. Buna karşın birçok yerde Makarlar doğar doğmaz katledilmişlerdi çünkü kaosun yok etme gücü çok fazlaydı. Constantine doğduktan sonra Anastasia'nın Amerika'ya taşınması bu yüzdendi, oğlunun hayatını kurtarmak için.

Bak ne hallere geldik.

Tamara avucunda ufak bir ateş yakmıştı. Onun sayesinde önlerini görüyorlar, koridorlardaki sapakları turuncu alevin ışığıyla seçebiliyorlardı. Birçok bölme göze çarpıyordu. Çoğu boştu. Bazılarına sandıklar veya kavanozlar istiflenmişti. Elemental depolama amaçlı oldukları belliydi. Birindeki çelik zincir yığınını Call tanıdı; Joseph Usta'nın bir zamanlar Aaron'ı prangaya vururken kullandıklarındandı.

Tamara bir kapının önünde durakladı. "Gelsene," dedi alçak sesle.

İçeri girdiler. Call onun dikkatini çeken nesneyi anında gördü. Duvarın tekine bir yay ve ok asılıydı. Diğerine de sipsivri bir mızrak dayalıydı. Tüm oda tuhaf nesnelerle karman çorman bir haldeydi; kitaplar, fotoğraf albümleri, erkek giysileri, mobilyalar, spor gereçleri.

Call'un midesine bir ürperti çöreklenivermişti. Tamara üzerine birinin baş harfleri -JM- kazılı bir hançer aldı.

"Jericho Madden," dedi Call. "Bunlar Jericho'nun eşyaları olmalı."

"Burada ne arıyor?" diye sordu Tamara.

Call kaşlarını çattı. "Muhtemelen Constantine kardeşini geri getireceği zamana saklıyordu."

Belki de yirmi yıldır buradaydı eşyalar. Jericho'nun cesedi artık yok edildiği için de daha uzun süre burada kalacaklardı.

Call elinde olmadan Aaron'ın eşyalarının yerini merak etti ama bunu dile getiremezdi. Aaron'ı diriltmeyi ciddi ciddi düşündüğünü kesinlikle ele vermiş olurdu.

Call yaptığı aptalca şeyi anlattığında kesinlikle gülmeyecek olan Aaron.

Tamam, Aaron mükemmel biri değildi. Bir ihtimal gülebilirdi de.

Tüm düşüncelerini bir kenara bırakan Call eşya yığınlarını kaldırarak etrafı araştırmaya koyuldu. Birkaç okul kitabı ve roman buldu, sonra da deri kapağı yazısız, küçük bir not defteri. Call içine baktı. El yazısı bir ergeninkine benziyordu. Sayfa kenarlarına kertenkeleler ve çocuklar çizilmişti. Constantine'in notlarının aksine içeriği sadece grafiklerden ve deneylerden ibaret değildi.

Joseph Usta ve Con'la beraber özel bir proje

üzerinde çalışıyorum. Olanları not alayım diye bu defteri bana Rufus Usta verdi, ben de aynen öyle yapacağım. Şimdilik Makar'ın kardeşi olarak o nereye giderse tıpış tıpış takip ediyorum. Artık kendi başıma büyücüden bile sayılmıyorum. Herkes beni onun karşı ağırlığı olarak görüyor. Hiç kimse ruhunun benimkini çekiştirmesinin ne kadar tuhaf olduğunu anlamaya yanaşmıyor.

Call defteri kaldırıp omuzu üzerinden Tamara'ya gösterdi. "Jericho bir günce tutmuş," dedi.

Tamara'nın kaşları kalktı. İncelediği Polaroid fotoğrafı Call'a doğru döndürdü. Anastasia beyaz giyinmiş iki çocukla beraber görünüyordu. Fotoğrafta Anastasia'nın üzerinde çiçekli bir elbise vardı, çimenlere oturmuştu ve somurtuyordu. Tamara arkasını çevirdi. Birisi çekildiği yılı arkasına karalamıştı.

Call, tüm bunların nereye bağlandığını bildiğinden, iç çekerek günceyi daha sonra okumak üzere ceketinin cebine tıktı.

"Belki burada gözden kaçırdıkları bir şey vardır," dedi Tamara. "Elimize geçmesini istemeyip sırf ona sakladıkları bir şey."

"Hortum telefon gibi mi?" diye sordu Call. Magisterium'a ilk geldiğinde Rufus Usta'nın Call'un babasını aramak için kullandığı telefonu anımsamıştı.

"Fazla umutlanmayalım," dedi Tamara.

Aradılar da aradılar fakat işe yarar bir şey bulamadılar. Biraz ilginç olan tek şey, Makarların dünya çapındaki şüphe götürür başarılarıyla ilgili eski kitaplardı. Bazılarının konusu şunlardı; Ruhlar Tırpanı, Sorguçlu Kerkenez, İnsan Yutan, Kursak, Beden Şekillendirici, Luxembourg Felaketi ve Çehre Hasatçısı. Kesinlikle Constantine'in "Ölümün Düşmanı"nın ilham kaynaklarıydı bunlar. Birkaçında ölümsüzlüğün sırrının keşfedildiği öne sürülüyor, başka korkunç olgulara da değiniliyordu ama göründüğü kadarıyla kitaplar işin sırrını açıklamıyordu. Tamara en sonunda bir sandalyeye çöküverdi.

"Ortadan kaybolduğumuzu biri anlamadan geri dönelim," dedi.

Call başıyla onayladı. Baş başa oluşları ve az önce ona yüreğini açtığı birden kafasına dank etti. Ne iğneleyici yorumlar yapan Jasper vardı, ne de korkunç

bakışlı Joseph Usta ve Alex. Sadece o ve Tamara.

"Bak Tamara," dedi. "Söylediklerim aptalcaydı. Sen Aaron'ı seviyordun. Elinde olsaydı onun yerine beni kurtarmazdın belki. Muhtemelen çok pişmansındır."

Tamara uzanıp Call'un elini tuttu. Kızın ılık tenini hissedene dek Call ne kadar üşüdüğünü anlamamıştı. "Geceleri Aaron'ı kurtaramayışımın üzüntüsüyle uyanıyorum. Ama seni kurtardığım için üzgün değilim Call."

Call nefesini tuttu. "Üzgün değil misin?"

Tamara ona sokuldu. Yüzleri birbirine çok yakındı. Call kızın boynunda ışıldayan küçük Fatma kolyesini seçebiliyordu. "Hislerimi anladığını sanıyordum."

"Hislerimi derken?" Call kızın söylediği her şeyi tekrarlayarak durumu berbat ettiğinden endişeliydi. Tamara biraz çekinerek de olsa onun iki elini birden kavradı. İri ve kapkara gözleri oğlanınkilere kenetlenmişti.

"*Call*," dedi Tamara. O da kızı öptü. Hemen akabinde durumu yanlış yorumladığını düşünüp bunun iyi bir fikir olmadığına dair kuşkuya ka-

pıldı. Hangi akla uyup da böyle davrandığını bilmiyordu. Tokadı yiyecekti. Daha beteri, gerçekten iyi bir dost olsa da Tamara'nın ona karşı bu tür duygular hissetmediği açıkça dile getirilecekti.

Oysa bunların hiçbiri yaşanmadı. Tamara hafif bir ses çıkartarak vücut duruşunu düzeltti ve Call'un Tamara'nın dudaklarına kondurduğu o gergin öpücük bambaşka bir şeye dönüştü. Öyle bir şeye dönüştü ki yüreği göğüs kafesinde patlayacakmış gibi oldu. Tamara ellerini onun yanaklarına koydu ve öpücük Call'un kulaklarını uğuldatacak kadar uzun sürdü.

En sonunda birbirlerinden ayrıldılar. Tamara'nın yüzü kıpkırmızıydı ama memnun görünüyordu. Call ise mutluluk hissediyordu. Aaron öldüğünden beri ilk kez mutluydu.

Mutluluğun neye benzediğini neredeyse unutmuştu.

İlk öpüşmemi Ölümün Düşmanı'nın karargâhında, ölü kardeşinin eşyalarıyla dolu bir odada yaşadım, diye düşündü Call. Ömürlük *hikâyem.*

Umurunda değildi ama. O anda hiçbir şey umurunda değildi.

"Gidelim," dedi Tamara. Yanakları eski pembeliğine kavuşmuştu. "Birisi odaya girip de kapağı açtığımızı fark etmeden dönelim."

Call tam tersi fikirdeydi. Biraz daha kalıp öpüşmeleri gerektiğini düşünüyordu. Kıymeti yeterince bilinmeyen bir bulguya erişmişti. En azından şu dakikaya dek hakkını yeterince vermediği bir bulguydu.

Tamara onun elini tutunca Call büyülenmiş gibi kızın peşine takıldı. Kapıdan çıkıp katakomptan geri dönerlerken de el eleydiler. El ele tutuşmak şaşırtıcı ölçüde müthişti. Köşeyi döndükleri her seferinde kız onun parmaklarını sıktıkça Call'un kolundan yukarı minik şimşekler çakıyordu.

Odaya çıkan merdivene ulaştıklarında ellerini bırakmak zorunda kaldılar. Tamara önden tırmandı, Call peşinden çıktı. Bir süre geride hiçbir iz bırakmayacak şekilde odayı eski haline getirmekle uğraştılar. Birinin ağırlığını taşıyabilecek birkaç kereste parçası bulup deliğin üzerini örttüler.

Odadan sessizce çıkıp üst kata döndüler. Call tam da Tamara'yla biraz daha el ele tutuşma hayalleri kuruyordu ki karanlıkta Jasper beliriver-

di. "Nereye *kayboldunuz*?" diye çıkıştı.

Call hışımla baktı. Jasper'ın romantizmi dilinden hiç düşürmezdi, hatta onu istenmediği anı anlayan biri sanırdınız. Öte yandan Jasper kişiliğindeki kusurların çoğuna aldırmazdı.

"Tasarladığımız gibi katakompları araştırdık," dedi Tamara, geldikleri yönü başıyla işaret ederek. O anda Call, Jasper ile Tamara'nın bütün günü beraber plan yaparak geçirdiklerini anımsadı.

Yeni öpüşmüş olmalarına rağmen kıskançlığı tekrar alevlendi. Sonuçta Jasper, Tamara'nın eski arkadaşıydı ve Call'dan en son hoşlanan kızın aklını çelmeyi bir şekilde başarmıştı.

Bunu düşününce sırtından aşağı buz gibi sular döküldü. Anında birkaç şeyi birden kavradı: (1) Öpüşmek en az on dakika süren bir şapşallık yaratıyordu; (2) o his geçtikten sonra Tamara'yla öpüşmesine hiçbir anlam veremez hale gelmişti ve (3) bundan sonra ne yapması gerektiğine dair en küçük fikri yoktu.

Birdenbire Jasper'ın yakasına yapışıp onu tüm romantik sırlarını açıklamaya zorlamak gibi dayanılmaz bir arzuya kapıldı. Eskiden burun kıvır-

dığı önerileri şimdi can kulağıyla dinlemeye hazırdı.

"Eh, ben elimden geldiğince oyaladım ama Joseph Usta yokluğunuzu fark etmeden odalarınıza gitseniz iyi olur," dedi Joseph. Sonra gıcıklığı bıraktı. "Bir şey buldunuz mu?"

Tamara başıyla onayladı. Call peşlerinde, pembe odanın yolunu tuttular. Aynı odada uyuma fikrini Call yadırgıyordu. Alastair'e ait araba hangarındaki karyolada Tamara'yla yan yana uyumasını anımsadı. O da biraz tuhaftı ama şu noktada aynı odayı paylaşmaya hiç benzemiyordu.

Tamara güzeldi, cesurdu, şahaneydi. Call'a göre, onun kısmetinde Aaron gibi kahraman birisiyle çıkmak veya Jasper gibi sarsak bir aristokratla kendini harcamak vardı. Herkes dururken Call'dan hoşlanıyor olması, kızın hoşlandığından eminken de emin değilken de hâlâ baş döndürücü bir ihtimaldi.

Yer döşeğine uzanırken sarsak aristokratlar aklına gelince Jasper'a yan yan baktı. Tamara banyoya girdi ve üzerinde omuzları fırfırlı mor bir pijamayla çıktı.

Sırf ona bakmak bile Call'un yüreğini taptaze bir heyecanla sıkıştırıyordu. İyi bildiği bir huyu varsa, o da iyi bir şeyi yüzüne gözüne bulaştırmaktı.

"Ne buldunuz?" diye sordu Jasper.

"Jericho'nun güncesini," dedi Call. "Henüz okumadım ama birşeyler vardır herhalde." Güncede bulmayı umduğu konunun diğerlerinin ilgisini hiç çekmediğini anımsayınca durakladı. "Yani, Alkahest'i ele geçirmemizi, bu adadan ve gizli ordudan kurtulmamızı sağlayacak birşeyler."

"Geri dönüp ıskaladığımız bir şey oldu mu bakmalıyız," dedi Tamara.

Öpüşmeye davet miydi bu? Call emin olamadı. Kıza dönüp baktı ama tavanı seyrediyordu.

Jasper kafa salladı. "Joseph Usta'nın dizinden ayrılmıyorum ama şimdilik tek keşfim acılı yahni tarifi oldu. Sihirli güç kalkanı dersi pek verimli değildi."

Call yatmadan önce üzerini değişmekle uğraşmamıştı. Döşeğinde gerindi. Aklında hep öpüşmeleri ve akabindeki kafa karışıklığı vardı.

"İyi geceler Call, "dedi Tamara çok gizemli gelen bir gülümsemeyle.

Jasper oğlana bir tuhaf baktı. Call yarın kızlar hakkında bildiği her şeyi anlatması için Jasper'ı sıkıştırmaya karar verdi. Çok geç kalmamış olsaydı bari.

İlk kez kaostan ibaret olmayan rüyalar gördü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tamara, Jasper ve Call sabah uyandıklarında, oğlanlar kahvaltıdan önce duş alıp üzerlerini değiştirmek üzere kendi odalarına gittiler. Call çıkarken Tamara'ya el salladı ama kız fark etmedi.

Çabucak duş alan Call, Constantine'in dolabındaki günlük kıyafetlerden birini hoşnutsuzlukla kapıp üzerine geçirdi. Gene pazen gömlek. Keşke kendi giysileri olsaydı.

Kot ceketini sırtına geçirirken iç cebinden Jericho'nun güncesi düştü. Call yerden alıp usulca evirip çevirdi. Defterin sahibi Constantine'in kardeşiydi. İçine yazılıydı. Call Jericho'yu bir

birey gözüyle hiç görmemiş, ona tam anlamıyla hiç kafa yormamıştı. Düşman'ın mezarındayken Jericho'nun bozulmamış cesedini gördüğünde bile yalnızca kardeşinin ölümü karşısında Constantine'in kim bilir neler hissettiğini düşünmüştü.

Oysa şimdi Constantine'in notlarının sağlayamadığı kapsamlı bilgiye Jericho'nun güncesiyle ulaşmayı umuyordu.

Kapı vuruldu. Call defteri tam zamanında cebine tıkmıştı ki Jasper kafasını içeri uzattı.

"Hugo uğradı," dedi, hiç izin istemeden Call'un odasını arşınlarken. "Sabah dersimiz bitince Tamara'yla ikimizin öğleden sonrası boşmuş. Joseph Usta'yla bir yere gideceklermiş. Ben de peşlerine takılacağım." Call'a gözlerini kısarak baktı. "Sen dinliyor musun?"

"Kızlar hakkında bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum," dedi Call.

"Üstün romantizm bilgim karşısında er geç saygıyla eğileceğini biliyordum." Jasper'ın koltukları kabarmıştı.

"Bir kıza ondan hoşlandığını nasıl ifade eder-

sin?" dedi Call. "Birini öptüysen ilişkiyi başlattığın anlamına mı gelir?"

Jasper elini çenesine koyarak duvara yaslandı. "Duruma göre değişir ahbap," dedi, tek camlı gözlük takmış gibi gözlerini kısmıştı. "Hanımefendiyi ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Çok iyi," dedi Call, Jasper'a Fıstık Bey'e* benzediğini söylememek için kendini zor tutuyordu.

Jasper'ın kaşları çatıldı. "Bana bunu şimdi sorman tuhaf," dedi. "hele ki bu kadar ücra bir yere tıkılmışken ve ortada Tamara'dan başka kız..." Suratı allak bullak oldu. "*Tamara*'yla ikinizi mi kastediyorsun?"

Call diklendi. "Çok mu alakasız geldi?"

"Evet," dedi Jasper. "Tamara senin dostun. O hiç de... sana karşı öyle şeyler hissetmez."

"Ölümün Düşmanı'yım diye mi?" diye parladı Call. "Mayam bozuk diye ona layık değil miyim? Sağ ol Jasper. Çok sağ ol."

Jasper uzun bir süre sus pus baktı. "Celia ile neden ayrıldığımızı biliyor musun?" dedi sonunda.

---

* *Mr. Peanut:* Antonio Gentile'nin 1916'da bir gıda şirketi için yarattığı maskot. (ç.n.)

"Suratını görmekten bıktı mı?"

"Seni hapishanede ziyaret edeceğimi söyleyince bana gidemezsin dedi. Güya Ölümün Düşmanı'ysan katil olduğun anlamına gelirmiş. Onunla senin aranda seçim yapmamı söyledi."

Call şaşaladı. Bunca zaman sonra bile Celia'nın sözleri onu kısmen de olsa incitti, hafiften içini burdu. Geri kalan tüm şaşkınlığı Jasper'a yönelikti. "*Sen* benden yana mı çıktın?"

Jasper söylediğine pişman gibiydi. "Ne düşüneceğimin söylenmesinden hoşlanmıyorum."

Call ona karşı minnet duymak istemese de duydu. Aşırı minnettardı. "Teşekkürler," dedi.

Jasper elini sallayarak geçiştirdi. "Tamam, tamam, ama Tamara'nın sana karşı öyle hisler beslemeyeceğini söylerken altını çizmek istediğim önemli konu senin kötü biri olman değil. Bence Tamara, şey, bence o *başkasını* seviyordu Call, bilmem anlatabildim mi."

Aaron. Aaron'ı kastediyordu.

Tamara'nın ondan hoşlandığını düşünen *Anastasia*'yı öne sürerek Call itiraz edecek oldu ama Jasper'ın buna neler diyeceğini tahmin ede-

biliyordu; Anastasia'nın ağzından çıkanı kulağı duymuyor diyecekti, kadının aşk uzmanı olmadığı da kesinlikle ortada diyecekti. Ayrıca Tamara o sabah Call'la göz göze gelmemiş, öpüşmelerinden beri pek konuşmamıştı. Bir de duygularını dile getirmemiş, sadece hislerinin anlaşıldığını sanmaktan bahsetmişti.

Jasper düşünceli görünüyordu. "Seninle şapır şupur olduysa, muhtemelen yalnız ölmek istemediği içindir veya Celia'ya saygısından bana yanaşamıyordur da ondan."

Hiç alakası yok, diyecek oldu Call. "Yine de ona sevgili olmayı teklif edebilirim değil mi?" Sonuçta hatadan bile sayılsa, kızın birkaç kere daha tekrarlamak isteyebileceği türden bir hata olabilirdi bu.

"Kurşun yemek istiyorsan olur tabii," dedi Jasper. "Hey, boş ver, denizde balık çok. Tencere yuvarlanır kapağını bulur. Senin için bile geçerli bu."

Jasper'ın suratına bir tane yumruk patlatası geldi. İki arada bir deredeydi çünkü hâlâ onun yüzünden sevgilisiyle bozuştuğu için Jasper'a minnet duyuyordu.

Jasper'ın tavsiyesinin böğründeki tuhaf hissi

gidermeyeceğini kerhen de olsa anlamıştı. Hatta, daha kötüydü.

↑≋△○@

Sonraki birkaç gün kaos kuramı dersleriyle geçti. Joseph Usta sabahları Call ile Alex'e ders veriyor, öğleden sonra onları deneyleriyle baş başa bırakıp Tamara, Jasper ve diğer öğrencilerin eğitimiyle ilgileniyordu.

Call kabul etmeliydi ki Joseph Usta heyecan verici bir öğretmendi. Onları deneyler yapmaya, yeni fikirler üretmeye teşvik ediyor ve riskleri pek kafaya takmıyordu. Call kaos hakkında çok şey öğrendi. Onu elinde tutmayı, cisimleştirmeyi ve biçim vermeyi öğrendi. Boşluktan kaos yaratıkları türetmeyi ve bacaklarının dibinde dolanarak Yıkım'ı tedirgin eden karanlık varlıkları bütün gün yanında tutmayı öğrendi. Boşluğun içine bakmayı öğrendi. Karanlığın meskenine uzun süre baktıkça karaltılar bambaşka bir hal alıyor, gözlerinin önünde rengârenk sarmallar çizmeye başlıyordu.

Akşamları beraber yiyorlardı. Bazen Joseph Usta pişiriyordu. Diğer zamanlarda yemek ısmarlıyor, kölelerinden biri de alıp getiriyordu. O akşam yanında bir sürü mezeyle mis gibi kızarmış tavuk yiyorlardı. Call bir but kemiğini kendinden geçmiş gibi kemiriyordu. Yemek pişirme sanatında kötülüğün kesinlikle üstün bir yanı vardı.

"Yarın," dedi Joseph Usta, "bütün gün dışarıda olacağım, o yüzden ikinizin -Call ve Alex- deneylere yoğunlaşmanızı istiyorum. Jasper ve Tamara, size de birkaç alıştırma vereceğim."

Call karşısında oturan Tamara'yla göz göze geldi ama kızın bakışlarını artık çözemiyordu. Muhtemelen şunu ima ediyordu, *İyi bari, Joseph Usta gitmişken biz de evi araştırırız,* ama Call'un anladığı şuydu, *İyi bari, adam gitmişken biz de kuytu bir yere çekilip baş başa kalırız.*

Jericho'nun odasındaki ilk seferden bu yana öpüşmemişlerdi ve Call kafayı yemek üzereydi. *O başkasını seviyordu*, demişti Jasper. *Seninle şapır şupur olduysa, muhtemelen yalnız ölmek istemediği içindir.* Bu sözleri Call kafasından atamıyordu.

Kaçış derdindeyken ve hayatları tehlikedeyken

Tamara'yı düşünmeyi bırakması gerekmez miydi? Muhtemelen.

Jasper masanın öbür tarafından göz kırparak bir şey demeye çalışıyordu. *Yemekten sonra,* dedi sessizce dudaklarını oynatarak. *Odamda.*

Alex onlara miskince bakıyordu. Yaptıkları herhangi bir şeye Alex'in ne kadar dikkat ettiğini Call bir türlü kestiremiyordu. Kendi dünyasında yaşıyor gibiydi. Evin öbür ucundaki odasına kendini kapatıyor, bangır bangır heavy metal dinliyor ve kurukafa desenli tasarımcı giysileri biriktiriyordu.

Yemekten sonra Call ile Tamara, Jasper'ın odasında toplandı. Oyuncak atların ve pelüş oyuncakların çoğu yatağın altına tıkılmıştı ve oda tuhaf biçimde çıplak görünüyordu.

"Neler oluyor Jasper?" diye sordu Tamara, elleri belinde. Üzerinde pastel mavi bir elbise vardı. Serbest bıraktığı saçı omuzlarına dökülmüştü.

"Yarın," dedi Jasper. "Öğleden sonra en az birkaç saat ortadan kaybolmamız gerekiyor. Alex'i, belki de Hugo'yu oyalamamız lazım."

"Neden?" dedi Call.

"Çünkü araştırmamız gereken bir şey var," dedi Jasper. "Joseph Usta elementaller kullanarak buraya girip çıkıyor ama evin yakınına konmuyorlar. Geçen akşam bir tanesini alçalırken gördüm ve nereye ineceğini görmek için peşine takıldım."

"Sahi mi?" Tamara kuşkuluydu. "Neden bizi de çağırmadın?"

"Yalnız kurt tek başına avlanır," dedi Jasper. "Ayrıca hiç beklemiyordum ve sizi çağıracak zamanım yoktu. Neyse, elementali bulamadım. Başka şey buldum."

"Ne buldun?" diye sordu Call.

Ama Jasper başını iki yana sallamakla yetindi. Endişeli bir hali vardı. "Kendiniz görmelisiniz. Burada konuşmak istemiyorum."

Ne kadar üsteleseler de başka açıklama yapmadı. İkisinden de ertesi gün ellerindeki işi bırakıp, öğle yemeğinden önce, Yıkım'ı gezdirdikleri yolda onunla buluşacaklarına dair söz aldı.

"Yıkım'ı da götürelim," dedi Call. "Birisi dışarıda ne aradığımızı sorarsa elimizde bahane olur."

Tamara kaşlarını çattı. "Alex'i ekebilecek misin?"

Call başıyla onayladı. "Sorun değil," dedi, açıkçası sorun çıkmayacağından kuşku duysa da.

"Tamam. Ben uyumaya gidiyorum o zaman," dedi Tamara. "Tükendim."

Kapıya yöneldi, sonra durup döndü ve Call'u dudağından öptü. "İyi geceler," dedi biraz utangaç bir edayla, sonra da adeta seke seke odadan çıktı.

Jasper bakakalmıştı. "Üstüme iyilik sağlık," dedi kapı kapandıktan sonra. Call hiçbir şey demedi. Afallamış, nutku tutulmuştu.

Call gırtlağını temizledi. Tüm sinir uçları tutuşmuş gibi hissediyordu. "Şimdi anladın mı niye tavsiyeye ihtiyacım var!"

Jasper kıkırdadı. "Derdin büyük," dedi. "Haline üzüldüm evlat."

"Çık dışarı Jasper," dedi Call bıkkınlıkla. "Yardımcı olmuyorsun."

"Burası *benim* odam," dedi Jasper. Call buna itiraz edemezdi. Kendi odasına döndü ve gecenin büyük bölümünü uyanık geçirdi. Rüyasında Aaron'ın kâh tekrar ayaklarının dibinde öldüğünü kâh hayatta olduğunu ve Tamara'yla beraber asla geri dönmemek üzere çekip gittiklerini gördü.

Ertesi gün şafak söktüğünde, şans bu ya, hava kapalıydı ve yağmur bastıracak gibiydi.

Alex'in de karalar bağlamış gibi bir hali vardı. Call sansarı patlatmadan ya da Kaos-taşıyıcıya dönüştürmeden diriltmenin bir yolunu düşünüp de bulamadıkça oğlana kızıyordu.

Call onu ekmenin bir yolunu buldu. Eğer Call insanı gıcık etme konusundaki süper gücünü kullanabiliyorsa Alex de gücünü fırtına gibi estirebilirdi.

Call'un ilk yaptığı şey, Joseph Usta'nın bıraktığı simya kitaplarını karıştırırken detone sesiyle şarkı mırıldanmaktı. Alex hışımla baktı.

Sonra Call, Maastricht'li Vincent adındaki Makar'la ilgili bir tarih kitabını alıp -bodruma atılmamış az sayıdaki kitaptan biriydi- yüksek sesle okumaya başladı.

"Vincent'ın deneylerindeki cesetleri korumak için hangi yöntemleri kullandığı çok az bilinmekle beraber..."

"İşimize bakacak mıyız?" Alex araya girdi.

Call onu duymazdan gelince Alex kitabı elinden kaptı. Call da hiç istifini bozmadan başını kaldırıp baktı. "Ha?"

"Dedim ki," Alex en Kötülük Efendisi tavrını takınmaya çalışarak konuştu, "işimize baksak iyi olur."

Call abartılı bir şekilde esnedi. "Çalışıyorum ya. Kafa patlatıyorum burada. Sonuçta Constantine Madden'ım *ben*. Ölünün nasıl diriltileceğini bulacak biri varsa o da benim."

"Sen mi?" Alex zokayı yutmuştu, sesi titriyordu. "Tek yaptığın can sıkmak. Daha çok Kaos Taşıyan üretebiliriz halbuki. Sansarlarla uğraşacağımıza *insanları* diriltmeye çalışabiliriz. Bedene şekil verip tamamen kaos ürünü bir şey üretmeyi bile deneyebiliriz. Constantine Madden bütün gün hiçbir şey yapmadan oturmazdı. Can sıkıcı. Sen de öylesin."

"Git de kirli çorap kemir," dedi Call, bu hakareti sarf ettiği anda biraz acayip oldu. "Constantine'in ne yapacağını sen nereden bilirsin."

"Ne yapmayacağını biliyorum," dedi Alex ve arkasını döndüğü gibi gitti.

Hayra alamet değildi ama Call'un endişelenecek zamanı yoktu. Aksine, Jasper ve Tamara'yla buluşmak zorundaydı. Öğleden sonra kaytarmayı başarmış görünüyordu. Yalnız bu başarının neye mal olacağını tam kestiremiyordu.

↑≋△○@

Tamara ile Jasper avluda nehri seyrederek onu bekliyordu. Onlara yaklaştığı anda aralarındaki muhabbete hemen son verdiler. Call kendisini çekiştirdiklerini düşünüp huzursuzlandı. Öpüşmeleri hakkında Jasper'ın bir sürü şey söylediğine, hiçbirinin de iyi şeyler olmadığına bahse girerdi.

"Alex'in seni takip etmediğine emin misin?" Jasper bunu sorarken yerinde duramayan Yıkım zıplayıp patilerini Call'un göğsüne dayadı.

Call huzursuzca arkasına göz attı. "Sanmıyorum."

"Gidelim," dedi Tamara. "Birisi bizi görmesin."

Ormana girdiklerinde Jasper gergindi. Öyle heyecanlanmıştı ki Yıkım bir kelebeği kapmak için hamle yapınca Jasper irkildi.

"Burası," dedi, onları bir koruya sokup.

Korunun diğer tarafında eski bir maden ocağı vardı. Kayaların içine açılmış, sanki birisi adanın tabanını oyup da altındaki denize ulaşmayı başarmış gibi dibinde su birikmişti.

"Ne çıkarıyorlarmış?" diye sordu Tamara. Gözlerini kısarak baktıktan sonra kendi sorusunu kendi yanıtladı. "Granite benziyor."

"Yandan bir giriş var," dedi Jasper, aşağı inen bir rampayı işaret ederek. Bir aracın geçebileceği genişlikteydi ama o kadar dikti ki Call paldır küldür yuvarlanacağından endişeliydi. Dallara tutunarak inmeye koyuldu.

"Ta aşağıya inmemiz şart mı?" diye sordu. "Söylesen olmaz mı?"

Jasper başını sertçe iki yana salladı. "Olmaz, görmeniz lazım."

Ta suya kadar inmeleri biraz zaman aldı. Tamara yol boyunca Call'un elinden tutarak inmesine yardım etti. Bu yaptığı hoştu ama biraz da utanç vericiydi. Tamara oğlanın bacağının durumunu biliyordu, ayrıca öpüşmüşlerdi, o yüzden bunu dert etmezdi. Oysa Call aynı şeyi kendine

dert etmeyeceğinden pek emin değildi.

Ne de olsa malum öpüşmeye anlam verememişti. Jasper kızın Call'dan hoşlanmadığından emindi, Anastasia ise tam tersini düşünüyordu. Ayrıca Tamara onu Jasper'ın *gözleri önünde* de öpmüştü, yani mutlaka bir anlamı olmalıydı.

Bu konuyu açmak zorundaydı. Bir daha ne zaman yalnız kalacakları şüpheliydi.

"Şey," dedi, konuşma becerileri müthiş olduğu için.

Tamara ona baktı, Call'un ne diyeceğini merak ettiği belliydi.

Kızların gönlünü çalmakla ilgili Jasper'ın verdiği ipuçlarını anımsamaya çalıştı ama aklına sadece gözünü hiç kırpmaması gerektiği geldi. Tamara'yla yan yana yürüdükleri için bunu fark edeceğini sanmıyordu.

"Biz çıkıyor muyuz?" dedi en sonunda damdan düşer gibi. Kız hemen yanıt vermeyince devam etti. "Senin erkek arkadaşın mıyım?"

Birden elini onunkinden ayırması gerektiğini fark etti çünkü terlemeye başlamıştı. Sessizlik uzadıkça rampadan aşağı paldır küldür yuvarlan-

ma ihtimali o kadar da korkunç gelmez oldu. En azından konu kendiliğinden değişirdi.

"Erkek arkadaşım mı olmak istiyorsun?" diye sordu Tamara nihayet, uzun kara kirpiklerinin arasından ona kaçamak bakarak.

Nasıl olsa kızın karşısında ilk kez gülünç duruma düşmüyordu. "Evet," dedi.

"Tamam," dedi kız, pırıl pırıl gülümseyerek. "Kız arkadaşın olurum."

Aldığı yanıta bakılırsa asıl sorması gereken şuydu galiba: *Kız arkadaşım olur musun?* Yine de Tamara sorusundan rahatsız olmuş görünmüyordu. Tamara'nın avucundaki elini sıkması Call gibi birini bile bir anlığına geleceğe dair umutlandırdı.

Yanıldın! Jasper'a böyle bağırası geldi. *Beni seviyor işte! Aaron'ı değil, beni!*

Yol eğri büğrü granit öbeklerine suların çarptığı bir kumsala inerek son buldu. Güzel bir yerdi. Ta ki Call suyun *altındakileri* görene dek.

İlk bakışta kayayı andırıyorlardı, bir maden ocağının sığ suyla kaplı dibi gibi. Yalnız bunlar derin sudaydı. Hayır, gördükleri kafaydı. Saçları akıntıda su marulu gibi salınıyordu. Yüzlerce

-yok, binlerce- Kaos taşıyan cesedi. Hepsi düzgünce sıralanmış, savaş çağrısını bekliyordu.

Call olduğu yere mıhlanınca Tamara da durmak zorunda kaldı. Birbirlerinin elini bırakıp bakakaldılar. Jasper çoktan suyun kenarındaydı ve parmağıyla gösteriyordu.

Rüzgârdan Call'un saçı yüzüne düştü. Eliyle geri itti. Gözünü alamıyordu.

"Amma da çok," diye fısıldadı Tamara. "Nasıl olur da... Bunları Alex üretmemiştir."

"Hayır." Jasper hâlâ suya bakıyordu. "Kendiniz görmelisiniz derken ne demek istediğimi anlamışsınızdır artık."

"Bunları Constantine üretmiş," dedi Call. "Anladım." Nasıl anladığını tam açıklayamıyordu. Constantine'in hayatına dair hiçbir anısı yoktu. Jericho'nun kardeşiyle ilgili okuduğu ifadelerin yanı sıra kendi hislerine de dayanarak *anlamıştı.*

"Bunca zamandır sırf gördüğümüz Kaos Taşıyanlar var sanıyorduk," dedi Tamara, endişeli bir sesle. "Meğer ne çokmuş."

"Herkes büyük çoğunluğunun Büyücüler Savaşı'nda yok edildiğini söylüyordu," dedi Jas-

per.

"Çoğunun savaşta yok edildiğinden eminim," dedi Call. "Ama gerisi varmış. Constantine temkinliymiş. Magisterium'a, Collegium'a, Meclis'e ve her şeye saldırtacak kadar büyük bir ordu peşindeymiş."

"Bunları yok etmeliyiz," dedi Tamara, sesi bu kez güçlüydü. "Üçümüz de ateş elementali kullanırsak... yok, onları suda yakamayız. Belki bir bomba yapabiliriz."

Birden Tamara karşısında Call'un kanı kaynadı. Kız ufak düşünmüyordu.

"Ya da Call kendi kendilerini yok etmelerini buyurabilir," dedi Jasper.

"Benim olsalar doğru ama Constantine'e aitler," dedi Call, yine de ani bir kuşkuya kapıldı. Tekrar suya döndü. Kaos Taşıyanlar kıpırtısızdı. Madenin sulak zemininde yeşermiş ağaçları andırıyorlardı. Barajlar kurulduğunda sular altında kalan şu kasabalar misali, madeni su bastığında yerlerinden hiç kıpırdamamışlardı sanki.

Call avucu dışa dönük, elini uzattı. "Kaos Taşıyanlar!" diye seslendi. "Uyanın! Sizi yaratana

gelin!"

Sessizlik. Soğuk bir rüzgâr esti. Call tam hüsrana uğradığını düşünüyordu ki su yüzeyi kararıp dalgalanmaya başladı. Hareketlenmişlerdi. Kaos Taşıyanlar suyun altında kıpırdıyordu. Ayağının dibinde bir kafa sudan çıkınca Jasper haykırdı. Yüzü sırılsıklam bir erkekti, kör gözleri fal taşı gibi açık. Call'a doğru yöneldi.

Tamara Call'un koluna yapıştı. "Şimdi olmaz," dedi. "Onları suya geri döndür."

Call gözlerini Kaos Taşıyan'ın kör bakışlarından alamıyordu. "Ne emir aldın?" diye sordu.

Kaos Taşıyan'ın verdiği yanıtın Tamara ile Jasper'a anlamsız homurtu ve iniltilerden ibaret geldiğini Call biliyordu. Oysa kendisi sözcükler duyuyordu. Başka hiç kimsenin konuşamadığı ölülerin dilini anlıyordu. "Ayaklanın," dedi Kaos Taşıyan. "Yok edin."

"*Call*," dedi Tamara.

Kıza döndü. "Tehlike arz ediyorlar."

"Farkındayım," dedi Tamara. "Şimdi onları suya geri sok."

"Henüz zamanı gelmedi," dedi Call yaratıklara.

"Suya geri dönün ve bekleyin."

Kaos Taşıyanlar tek vücut halinde suyun altında tekrar gözden yitti. Call'un zihninde düşünceler birbirini kovaladı. Birbirlerini kırandan geçirmelerini emredebilirdi. Bir geçit açabilirse hepsini boşluğa geri yollayabilirdi. Hatta hepsini kullanarak Joseph Usta'nın evini yerle bir edebilir, taş üstünde taş bırakmayabilirdi. Hem Alex'i hem Joseph Usta'yı yok edebilirdi. Tamara'nın aklındaki de buydu belki.

Yalnız bir sorun vardı: Aaron.

"Birilerini uyarmalıyız," diyordu Jasper. "Kaçmalıyız."

"Kaos Taşıyanların hepsine hükmedebilir misin?" diye sordu Tamara.

Call başıyla onayladı ama düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

"İyi," dedi Tamara, eve geri dönerlerken plan yapmaya koyulmuştu bile. "Bu gece kaçıyoruz. Joseph Usta'nın ordusunu da yanımızda götürüyoruz. Adını böyle temize çıkaracaksın, Call! Meclis'i zafere ulaştırırsan hiç kimse senden şüphe edemez."

Call bir an için Kaos Taşıyanlar ordusunun

önünde bir yiğit gibi yürüdüğünü, Meclis karşısında diz çökecek bir orduya kumandanlık ettiğini hayal etti. Belki onu sahiden geri alırlardı. Gerçekten affedilirdi belki.

Ama bu gece kaçarlarsa Aaron'ı geride bırakmış olacaklardı.

Üstelik Call kaos büyüsüne ve ruhları kaosla kaplamaya dair çok şey öğrenmiş olsa da Aaron'ı nasıl dirilteceğini çözememişti. Adadan kaçtıkları takdirde Aaron'ı geri getirmek asla mümkün olmayacaktı.

Tabii Call o gece diriltmeyi başarmazsa.

↑≋△○@

Tamara ile Jasper'ı atlatmak Alex'i atlatmaktan çok daha kolay olmuştu. Call boy göstermediği takdirde başının derde gireceğini söylemiş, ne Tamara ne de Jasper ondan kuşkulanmıştı.

Call yalnız kalınca Jericho'nun güncesini kapıp oturma odasında okumaya gitti. Daha öncesinde günceyi deneyler ve sırlar arayarak karıştırmıştı, oysa şimdi hararetli bir okumaya dalmıştı. Jeric-

ho Aaron'ın diriltilmesine dair ipucu verebilecek *herhangi bir şey* biliyorsa Call bunu öğrenmek zorundaydı. Sayfaları çevirdikçe içini bir dehşet duygusu kaplıyordu. Birden onu iliklerine kadar ürperten şu bölüme rastladı:

Hislerimi paylaşacağım kimsecikler yok, oysa her geçen gün daha da beziyor ve geleceğe dair daha çok endişeleniyorum. Ağabeyimin güvenliği uğruna Constantine'in karşı ağırlığına ilk dönüştüğümde bunu onurdan saymıştım. Meğer ikimiz de bir karşı ağırlığın nelere yol açabileceğini tam anlamıyla kavrayamamışız.

Gelgelelim Constantine kendi ruhundan ödün vermeksizin benim ruhumu düzenli olarak soğurmayı öğrendi. Ruhumu emdikçe defalarca ölümden döndüm. Kendi büyümü kullanamayacak kadar takatimi öyle kesiyor ki sadece bilincim açık kalıyor. Kaşla göz arasında ruhumun tükenmesinden korkuyorum. Eskiden böyle biri değildi ama geçen yıldan beri öyle değişti ki onu tanımakta zorlanıyorum. Çok korkuyorum ve hiç kimse bana inanmıyor, çünkü herkes Constantine'in cazibesine kapılmış.

Call öbür sayfalara geçti.

Constantine'in deneylerine hayvan temin etmekten nefret ediyorum, ama en beteri hastanelerden kadavralar taşımak.

Call sayfayı gönülsüz çevirdi. Bir korku romanı okumak gibiydi ama daha korkunçtu. Onu anlatan bir korku romanı.

Ben Constantine değilim, dedi içinden. Yadsımak daha zordu artık. Anastasia onu Constantine olarak görüyordu. Joseph Usta da aynı şekilde. Böyle düşünmeyen tek kişi Tamara'ydı. Onun gözünde Call'du o, kendisine has birisi. Aaron da ona inanmıştı. Ama bakın ne hallere gelmişti...

Feci bir şey oldu. Mezarlıktan Constantine'e bir kadavra getiremeyecek kadar çok yorgundum, o da bir hava elementali çağırıp bizi hastaneye uçurdu. Helikopter pistine inmemize güldü. Merdiveni inmeme yardım ederken benim anımsadığım ağabeyim, üzerime titreyen kardeşim bir dakikalığına geri geldi sanki. Beni neden yanında götürdüğünü sordum, o da beraber güzel vakit geçirelim diye dedi.

Morgu geçip YBB'ye girdik. Hemşirelere yaka-*

* Yoğun bakım birimi. (ç.n.)

lanmayalım diye hava büyüsü kullanarak ikimizi de görünmez kıldı. Varlığımızdan habersiz onca hasta insanın arasında dolaşmak ürkütücüydü.

Girdiğimiz odada yaşlı bir kadın gırtlağında hortumla gözleri kapalı yatıyordu. Con'un gözleri ışıldadı. Amacını anladım ama çoktan geç kalmıştım. "Con, kadın ölmemiş."

"Belki de işin anahtarı budur," dedi. "Ölmek üzere. Belki de hâlâ yaşam kıvılcımı taşıyorken bedeni kaos bürümek gerekiyordur."

"Onu rahat bırakmalısın," dedim. "Yaşıyor."

Bunu defalarca söylediysem de beni kenara itip kadına uzandı. Parmaklarından karanlık kaos döküldü. Kadıncağızın bedeninin kasılarak sarsıldığını gördüm.

Göğsümde bir şey cız etti. Nefesim kesilip dizlerimin üstüne çöktüğüm anda yaşlı kadının gözleri açıldı; ama boş bakıyordu, Kaos Taşıyan hayvanların gözleri gibi rengârenk burgaçlar çizen bakışlardı. Gözleri bana kenetlenmişti. Nedense beni tanıdığını düşündüm. Jericho, diyordu gözleriyle. Jericho.

Constantine'in sadece enerjimden faydalanmadığını oracıkta kavradım. Ruhumu parça parça

alıyor, adeta pil niyetine kullanarak Kaos Taşıyanların bedenine, hayata döndüren bir elektro şok misali o kadınınkine yamıyordu.

Kadının öldüğünü görmedim. Kadının ölümüne Con'un öfkeyle söylendiğini işittim. Çuvallamış bir deney daha. Tüm yapabildiğim ağabeyimin bu hoyratlığı karşısında ruhumdan geriye ne kaldığını merak etmekti.

Call günceyi kapattı. Hızlı nefes almaktan başı dönüyordu. Okuduğu cümleler tokat gibiydi. Constantine Madden'ı Ölümün Düşmanı olarak tanıyordu, annesinin ölümünden sorumlu olan kişi, Meclis'in savaşı tekrar tetikleme korkusuyla ateşkes yapmayı yeğlediği canavar, yine de okuduklarının bambaşka bir ürkütücülüğü vardı. Kardeşine yaptıkları, onun ruhunu paramparça edişi kişiseldi. Constantine tüm bunları sevdiği birini kurtarmak uğruna yapmamıştı. O kadını çaresizlikten öldürmemişti. Deney olsun diye yapmıştı. Sırf meraktan. Zalimlikten.

Constantine Madden o korkunç kararları kederinden vermiş değildi. Kardeşi ölmezden çok önce korkunç kararlar vermişti.

Her ne kadar en başından beri onu buna iten Joseph Usta'ysa da ördeğin suya karşı koyamaması gibi kötülüğün cazibesine kapıldığı aşikârdı.

Call günceyi elinden bıraktı ve pencereye gidip ikindi güneşinin vurduğu yemyeşil araziye baktı. Kusacağından korkuyordu. Zihninde fırtınalar esiyordu sanki.

Neyse ki biraz sonra düzeldi. Birkaç dakika sonra başka bir şey aklına geldi. Call yıllardır fazla alaycı, fazla art niyetli, fazla kolaycı davrandığından endişeliydi. Kötülük Efendisi Puanları biriktirmeyi kaba hatlarıyla çöpü dışarı çıkarmamak, pizzanın en son dilimini yemek, Kaos Taşıyanlar ordusuna hükmetmek gibi eylemlere bağlamıştı.

Oysa Call sevdiği birinin ruhunu parça parça asla çalmayacağını, Constantine'in Jericho'ya ettiklerini asla yapmayacağını biliyordu. Birisini yok yere asla öldürmezdi. Kötülük bu demekse, o yola kazara bile olsa sapmayacaktı.

Belki de Constantine Madden'a dönüşmekten endişelenmeyi bırakıp Alex'i dert etmeliydi. İktidar uğruna öldürmekten çekinmeyen Alex'i.

Constantine'in her eylemini tekrarlamaya fazlasıyla istekli olan Alex'i.

Tamara ve Jasper haklıydı: Buradan kaçmaları gerekiyordu ve ellerini çabuk tutmaları şarttı. Hem de Alex gücünün sınırlarını keşfetmeden önce. Call'dan ümidini kesen Joseph Usta Alkahest'i ona karşı kullanmadan önce.

Ettiği tüm kötülükler bir yana, Constantine yine de bir konuda haklıydı. Ölüm adil değildi. Aaron'ın ölmemesi gerekirdi. Call onu bir diriltebilse, onu *hayata* döndürebilse, bir Kaos Taşıyan olarak değil ama, Constantine'in korkunç deneyleri, çıkardığı feci savaş, ilk kez hayırlı bir işe yarardı.

Ne var ki bunu başarabilmesi için şifreyi kırması gerekiyordu. Orada geçirdiği günler boyunca Constantine'in uğraştığı deneylerle ilgili bir sürü şey işitmiş ve okumuştu. Onun akıl edemediği neydi?

Bir püf noktası olmalıydı, bir ipucu.

Call okuduğu parçayı düşündü, Jericho'nun kadının yüzünde adeta kendisini gördüğü kısmı. Kadın onun ruhuyla canlanmıştı sanki.

O kısımda bir şey vardı, Call'un aklını kurcalayan bir şey.

Call'un bebekliğinde Constantine tüm ruhunu Callum Hunt'ın bedenine aktararak tıpkı ona benzer bir şey yapmış olmalıydı. Peki o nasıl işe yaramıştı?

Call kaşlarını çattı, düşündü.

Sonra, birdenbire, aklına bir fikir geldi. Alex'le beraber verimsiz deneylerle uğraşırken acemice ürettikleri bir-de-şunu-deneyelim-belki-olur fikirlerinden değil, gerçek bir fikir.

Günceyi cebine tıkan Call doğruca Aaron'ın bulunduğu deney odasının yolunu tuttu ve sürekli kaçındığı şeyi yaptı. Aaron'ın yattığı masaya yaklaşıp yüzündeki örtüyü çekiverdi.

"Umarım beni affedersin," dedi Call.

Yanılmıyorsa her şey yolunda giderdi. Hep birlikte Magisterium'a kaçarlar, hayatta olan birisi için cinayetle suçlanamayacağına göre, Call hapishaneye düşmeyebilirdi. Joseph Usta'nın Kaos Taşıyanlar ordusunu yanlarına alıp zaferle dönmüş olurlardı. Eğer Tamara, Jasper'ın ileri sürdüğü gibi, sırf kederinden Call'un sevgilisi olmak istemişse, varsın olsun, belki bundan sonra hoşlanmaya başlardı. Belki Call gönlünü çelebilirdi.

Aaron hele bir düzelsin de Call onu bu hallere düşürdüğü için Tamara'nın kendisini affedeceğinden emindi.

Oda loştu. Aaron sarkık suratı, balmumunu andıran beyaz teniyle masada kıpırtısız yatıyordu. Aaron'a hem benziyor hem benzemiyordu. Aaron'a güç ve kişilik katan her neyse eksikti.

Ruhu, dedi Call içinden. *Eksik olan ruhu.* Magisterium'a gitmezden önce ruhlara inanmıyordu, oysa Rufus Usta ona Aaron'ınkini görmeyi öğretmişti.

Aaron'ın göğsüne ellerini koydu. Ona daha önce de dokunmuştu, Alex yanındayken, oysa şimdi bir tuhaf geldi. Onunla vedalaşır gibiydi.

Halbuki vedalaşmıyordu. Hatta tam tersiydi. Zihnindeki karanlık düşünceleri kovdu, odada bir cesetle tek başına olduğunu anımsatan düşünceleri. İzlediği korku filmleri tek tek gözünün önüne geliyordu. *Bu Aaron,* diye anımsattı kendine. *Hayatta en korkmadığım insan.*

Constantine kardeşinin ruhunu tüketmiş, lime lime edip deneylerini beslemişti. Asıl yapmadığı, Call'un yapmak üzere olduğu şeydi. *Kendi* ruhun-

dan bir parça kullanmamıştı o.

Call ellerini Aaron'ın göğsünden ayırmadan kendi benliğinin derinliklerine uzandı. Aaron'ın ruhunu ilk gördüğü anı hatırlamaya uğraştı. Onu gözünde canlandırdı, en eski anılarını düşündü: Alastair'in yüzünü, kendi mahallesindeki sokakları, arşınladığı kaldırım taşlarını. Magisterium'un giriş kapısını, bilekliğindeki kara taşı, Tamara'nın bakışını. Aaron'ın büyüsüne maruz kalınca göğsünde duyduğu, karşı ağırlığın verdiği o hissi, kaosun karanlığını...

Cisimleşen karanlık parmaklarından duman halinde yayıldı. Aaron'ın göğsüne mürekkep gibi dökülerek tüm bedenini kapladı.

Call heyecanlandı. Enerji ellerinden adeta çağlayarak akıyor, tüm vücudunu sarsıyordu. Kendi ruhunun göğüs kafesini zorladığını hissetti.

Zihin yordamıyla o ruhu kavrayıp iyice bastırdı. İçinde bir kıvılcım çaktı sanki, damarlarından akıp Aaron'ın bedenine sıçradı. Aaron'ın bedeni silkindi, elleri kasıldı, ayakları metal yüzeyi dövüyordu.

Call terden sırılsıklamdı, her yeri titriyordu. Kıvılcım Aaron'ın bünyesindeydi; hissedebiliyordu.

Hatta görebiliyordu: Aaron içten içe ışıldamaya başlamıştı, sanki içinde bir lamba yanmıştı. Ağzı açıldı ve yavaşça derin bir soluk aldı.

Bir keresinde başkasının bedenine kaos öteleyince olanları anımsayan Call dehşete kapıldı. Kaos etkisindeki Jennifer Matsui'nin burgaçlar çizen gözyuvalarını hatırlamıştı.

"Lütfen," dedi Aaron'a. "Lütfen kendin ol. Benliğin için savaş. Lütfen."

Eğer Aaron bir Kaos Taşıyan olarak dirilirse, Call kendisini asla affetmezdi.

Bunu yapmamalıydım, diye hayıflandı. Kibirlilikti bu; çok riskliydi. Günceyi okuduktan sonra Constantine'e benzemediğinden o kadar emin olmuştu ki. Belki de hiç benzemiyordu çünkü Constantine bile Jericho üzerinde deney yapmamıştı. Constantine bile o konuda daha sağduyulu davranmıştı.

Aaron'ın göğsü inip kalktı, uykuda gibiydi, hâlâ gözünü açmıyordu.

"Aaron," dedi Call, fısıldayarak. "Aaron, lütfen sen ol."

Sonra Aaron kıpırdadı, bir el hamlesi yaptıktan sonra yana döndü. Döndükten sonra doğrularak

oturdu ve ürpererek gözlerini açtı.

Gözleri parlamıyordu.

Berrak yeşil gözlerinde hiçbir tuhaflık yoktu.

"Aaron?" Call gırtlağından nasıl ses çıkarabildiğine şaştı.

"Call," dedi Aaron. Sesi biraz değişikti şimdilik. Çok uzun zamandır ses tellerini kullanmadığından belki, konuşmasında acayip bir donukluk, bir tonlama eksikliği vardı.

Call'un umurunda değildi. Aaron yaşıyordu. Herhangi bir rahatsızlığı varsa artık tedavi edilebilirdi. Call dostunun boynuna sarıldı. Kan dolaşımı daha az koyu kıvamlı hale geldikçe teninin ısınmaya başladığı belliydi. Onu sımsıkı kucakladı.

Aaron garip kokuyordu, leş gibi değil de ozon gibi, şimşek çakınca havadaki koku gibi.

"Düzeldin!" dedi Call, bunu söyledikçe daha da düzeliyordu sanki. "Düzeldin! Hayattasın ve iyisin!"

Aaron kolunu ona dolayıp omuzunu tıpışladı. Ne var ki Call geri çekildiğinde Aaron'ın suratı ifadesiz ve gergindi. Etrafa şaşkınlıkla göz gezdirdi.

"Call," dedi hırıltılı bir sesle. "Sen ne yaptın?"

ONUNCU BÖLÜM

"Her şey yolunda," dedi Call. Aaron'ın ellerini tuttu. Soğuktu ama *buz gibi* değil. Kesinlikle canlı birinin elleriydi. Call üşüyen birinin ellerine yapılması gerektiği gibi ovalayarak ısıtmaya koyuldu.

Aaron etrafa bakınıyordu. Tüm kasları tutulmuşçasına çok yavaş hareket ediyordu. "Neredeyiz?"

"Sen bir an önce iyileşmeye bak," dedi Call.

"İyileşmek mi?" Aaron'ın sesi kesinlikle uzun bir uykudan uyanmış birininkini andırıyordu ama öyle olması doğaldı. "Ne zaman hastalandım ki?"

Call buna nasıl yanıt vereceğini bilemedi. "En son neyi anımsıyorsun söylesene," demekle yetindi.

"Ormandaydık," dedi Aaron. Yüzüne biraz renk gelmeye başlamıştı. Gözbebekleri hâlâ yeşildi, her zamanki gibi, fır dönen renkler yoktu. Ayrıca Kaos Taşıyan gibi de konuşmuyor, dedi içinden Call. Onlar böyle tam cümlelerle normal konuşmazlardı. "Tamara'yı arıyorduk..."

Aaron anımsayınca yüzünü ekşitti. Call ellerini bırakınca Aaron parmaklarını esnetti. Normal eller, normal ten rengi, normal nabız atışı... Call'un yüreği deli gibi atıyordu. Yapmıştı, Aaron'ın diriltmişti, imkânsızı başarmıştı...

"Sonra Alex bize kalleşlik yaptı," diye devam etti Aaron. Kaşları iyice çatılmıştı artık. "En başından beri hainlik peşindeymiş. Alkahest'i ele geçirmişti. Bizden diz çökmemizi istedi..."

Call telaşlandı. Durum kötüye gidiyordu. "Aaron, her şey geçti. Boş ver..."

Ama Aaron titremeye başlamıştı. Üşümüş gibi hafif bir titreme değildi, tüm vücudunu zangır zangır silkeliyordu. Sedyenin kenarına yapıştı. "Diz çöktük," dedi. "Bir patlama oldu. Sen bir ta-

rafa savruldun. Alkahest'in beyaz ışığını gördüm. Göğü kapladı. Call..." Hülyalı yeşil gözlerini ona çevirdi. "Neler oldu? Lütfen düşündüğüm şeyin olmadığını söyle."

Call kafasını iki yana sallayabildi sadece. Aaron ellerine bakıyordu. Rengi soluktu ama Call'a göre bir tuhaflık taşımıyorlardı. Yine de Aaron'ın irkilmiş gibi bir hali vardı.

Call birden Aaron'ın neye baktığını anladı: Tırnakları uzamış çentik çentik olmuştu. *Tırnaklar ve saçlar öldükten sonra da uzar*, diye anımsadı Call. Aaron'ın saçları da uzamış, kulaklarını örtmüştü.

"Call," dedi Aaron. "Yoksa ben... ben?.."

Call apar topar lafını kesti. "Zamanımız yok. Buradan çıkmalıyız. Birileri bizi bulmadan kaçmalıyız. Aaron, lütfen."

Aaron durakladı, sonra başıyla onayladı. Call'un sesindeki çaresizlik oğlanın şüphelerine baskın çıkmışa benziyordu. Metal masadan kayıp yalınayak yere indi.

Anında dizleri boşaldı. İnleyerek iki büklüm yere kapaklandı. Aaron ıstırapla kıvranırken Call yanına çömeldi. Saçı terden alnına yapışmıştı.

"Bacaklarım – *yanıyor!*"

Odada bir kahkaha koptu. Hayret dolu, cırlak, çın çın öten bir kahkaha. "Üstüme iyilik sağlık."

Call ayağa kalktı. Üzerinde yine siyah kıyafetiyle Alex eşikte dikiliyordu. Call'un yüreği ağzına geldi.

Aaron elleri üzerinde emekler gibi doğruldu. Benzi atmıştı. "Olamaz," dedi. "Gene mi sen. Hayır."

"Başaracağın hiç aklıma gelmezdi." Alex salınarak içeri girdi. "Cesaret edeceğine hiç ihtimal vermiyordum, Küçük Constantine."

Call hemen Aaron ile Alex'in arasına girdi. "Ondan uzak dur – düş yakamızdan," dedi Call.

"Elbette," dedi Alex ağırdan alarak. "Daha önce hiç kimsenin başaramadığını başarıp bir ölüyü diriltmeni yok sayayım ve arkamı dönüp gideyim..."

Aaron haykırdı.

Korkunç bir çığlıktı. Aaron'ın gırtlağından yükselen insanlık dışı uluma karşısında hem Call hem Alex irkildi. Aaron yerleri paralıyor, omuzları sarsılıyor ama gözünden tek damla yaş akmıyordu. Ağlamıyordu.

"Aaron!" Call yanına çömeldi. "Sakin olmalısın. Lütfen sakin ol."

Aaron külçe gibi yığıldı. "Ölmüşüm," diye fısıldadı. "Ölmüşüm ben. Onun için her şey gri ve korkunç görünüyor."

Birden kapı ardına kadar açıldı. Joseph Usta peşinde Jasper ve Tamara'yla içeri fırtına gibi daldı. Elini havaya kaldırmıştı, avucunda bir kor ateş yanıyordu. Aaron'ın çığlığı üzerine koşup gelmiş ama donakalmıştı. Şaşkınlıkla Aaron'a bakıyordu. Adam birden çökmüştü sanki. Bir süre ağzını bıçak açmadı.

"Tanrım," dedi.

Alex acı acı güldü. "Bunun Tanrı'yla hiç alakası yok."

"Kaldırın onu," dedi Joseph Usta hırıltılı bir sesle. "Ayağa kaldırın. Canlı mı göreyim."

Aaron'ı korumak üzere Call derhal hamle yaptıysa da Alex çoktan varmıştı ve Aaron'ı kaldırmaya uğraşıyordu. Aaron kafasını kaldırıp Joseph Usta'ya bakınca eşikte duran Tamara ile Jasper'ı gördü. Jasper'ın yüz ifadesi şaşkınlık içindeydi ama Tamara'nınki... Tamara yüksek bir yerden düşmüş de soluğu kesilmişti sanki. Nefes alamıyormuş gibi bir hali vardı.

"Tamara," diye fısıldadı Aaron.

Tamara iki elini de ağzına götürüp geriledi, az kalsın Jasper'a tosluyordu. Oğlan onu kolundan yakaladı. Kızcağız yüzüne düşen saçının teline kadar titriyordu. Call allak bullak oldu. "Tamara," demeye yeltendi.

"Susun," dedi Joseph Usta. "Hepiniz susun." Aaron'a hayalet görmüş gibi bakıyordu. Planının işe yarayacağını hiç ummamış gibiydi. Aaron'ın hayata döneceğine hiç ihtimal vermemiş gibi.

"Başarmışsın," dedi. Gözü Aaron'daydı ama belli ki Call'a hitaben konuşuyordu. "Haklıymışım. Ölü diriltme işini sana bırakmakta haklıymışım, Constantine. *Başardın*!"

"Call." Jasper'ın sesi donuk bir fısıltıdan ibaretti. "Bu *senin* marifetin mi?"

Call durumu daha iyi planlamayışına hayıflandı. Oradan kaçmanın bir yolunu bulmadan, Tamara'nın umduğu şekilde hep birlikte kaçabilecekleri bir yol bulmadan Aaron'ı diriltmemeliydi. Tüm evi ayağa kaldıracak kadar patırtı koparmadan halletmenin bir yolunu bulması gerekirdi.

Bunun işe yarayacağını tahmin etmemişti ha-

liyle. Ne kadar zaman alacağını veya onu ne kadar tüketeceğini kestirememişti.

Birdenbire Call çok halsiz hissetti.

Ruhundan bir parça eksildiğini o zaman anımsadı.

Bayılacağını anladı. İçgüdüsel olarak tutunacağı birini aradı ama kimsecikler yoktu.

Call yere yığıldığında yapayalnızdı.

↑≋△○@

Constantine'in eski odasında uyandı. Ne korkunçtur ki Anastasia yatağının ayakucunda oturuyordu. Pantolonlu beyaz takımını giymiş, yakasına da bir iğne iliştirmişti. İğnenin üzerindeki aytaşı göz ona göz kırptı.

Call çığlığını bastırdı.

Çıkardığı boğuk sesten kadın uyandığını anladı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Call.

Kadın üzerindeki örtüyü düzeltti. "Joseph Usta yaptıklarını anlattı. Dünyayı kurtardın, farkında mısın?"

Call başını iki yana salladı.

"Büyücülük anlayışını değiştirdin. Ay Call, her şeyi değiştirdin. Artık Constantine bir canavar olarak görülmeyecek. Mirası şereflendirilecek. *Senin* mirasın bu."

Call'un içini feci bir ürperti kapladı. Sonuçların bu noktaya geleceğini akıl edememişti. Üstelik kadın olayı hiç anlamamıştı. Call'un yaptığı şeyin telafisi yoktu. Sürekli ruhundan bir parça koparıp kullanamazdı. Eylemiyle gücünü nasıl etkilemiş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Aynısını bir daha asla yapamayabilirdi.

Bu düşünceleri şimdilik bir kenara bıraktı.

"Aaron... hâlâ iyi mi?" diye sordu.

"Dinleniyor," dedi kadın. "Senin gibi."

"Bana... kızgın mı?" Call merak içindeydi.

Kadın ona afallayarak baktı. "Ayol kızılacak ne yaptın ki? Bir mucize gerçekleştirdin."

Call üzerindeki kat kat örtülerden sıyrılarak doğrulup oturdu. "Aaron'la konuşmam lazım," dedi. "Tamara'yı görmem lazım."

Kadın iç çekti. "Pekâlâ. Biraz bekle." Ayağa kalkıp üstünü düzeltti. Oğlana bakarken gözleri parlıyordu. "Olanların anlamını kavrayamadın,"

dedi. "Başka kimleri diriltebileceğini bilmiyorsun. Ölümün egemenliğini kırdın, Con. Eskiden Makarların ölmesini herkes istediyse *sebepleri* vardı. Ama sen tüm bunları değiştirdin."

Kadın odadan çıkarken Call'un midesi ağzına gelir gibi oldu. Makarların ölmesini istemek için sebep mi? Malum sebepler dışında mı? Aklı ermiyordu. Aaron'ı görmesi gerekiyordu. Doğru olanı yaptığının kanıtı Aaron'dı. Aaron'ı kurtarmıştı. Başka birini asla diriltmeyecek, kendi ruhunun tek bir parçasına bile bir daha asla dokunmayacaktı. Ama yaptığına pişman değildi. Kesinlikle değerdi.

Anastasia beyaz dantelli bir elbise giymiş Tamara'yla beraber geri döndü. Tamara başı önüne eğik, Call'a bakmadan içeri girdi.

Anastasia onları baş başa bırakıp dışarı çıksa da Call kadının gölgesini hâlâ görüyordu. Koridorda dikilmiş onları dinliyordu.

Call oralı olmadı. Tamara'yı tekrar görmenin sevinciyle tüm vücudu önce buz kesti sonra da kızıştı. Tamara kendi yüz ifadesini keşke görebilseydi.

"Tamara," dedi. "Üzgünüm ama..."

Kız lafını kesti. "Bana yalan söyledin."

"Kızdığının farkındayım," dedi Call. "Kızmakta yerden göğe haklısın. Lütfen izin ver de açıklayayım."

Tamara hızla kafasını kaldırdı. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ama ateş püskürüyordu. "Ya tabii, yalan söylemeyecektin, ama asıl mesele bu değil Call. Kızgın değilim. Korkuyorum."

Call tekrar buz kesti. Tepeden tırnağa buz kesildi.

"O işlere hiç bulaşmamalıydın," dedi kız. "O taraklarda bezin *olmamalıydı*. Sadece bir kişi ruhlarla haşır neşir olup ölüleri diriltmeye yaklaşabilmişti. Ölümün Düşmanı olmadığını ispatlamak için her şeyi riske attım. Buna inandığım için seni hapishaneden kaçırdım. Ama yanılmışım." Başını iki yana salladı. "Sen *sahiden* Constantine'sin."

Call ondan tokat yemiş gibi irkildi. Hapiste yattığı günler boyunca ondan hep bu sözleri duyacağından endişelenmişti. Artık duymuştu işte.

"Ben sadece Aaron'ı geri döndürmek istemiştim," diye açıklamaya çalıştı. "Olanları telafi edebileceğimi düşündüm."

Tamara gözlerini sildi. "Ben de geri dönsün is-

terdim. Geri döndüğüne inanmak istiyorum, eski haliyle, yine de bilemiyorum..."

Call yataktan kalkmaya koyuldu. Bacakları halsizdi ama zorla da olsa ayağa kalkıp yatak başına tutundu. "Tamara, dinle. O bir Kaos Taşıyan değil. Onu diriltmek için kendi ruhumdan bir parça kullandım. Aaron'ın ta kendisi o. Konuşabiliyor. Anımsıyor. Alex'in onu katlettiğini anımsıyor."

"Sen bayıldıktan sonra çığlık atmaya başladı," dedi Tamara düz bir sesle. "Haykırdı da haykırdı."

"Korktu da ondan. Kim olsa korkardı. Hem korktu hem de..."

"Korkuya benzemiyordu," dedi Tamara, yüzü mermerden farksızdı. Call aksini düşünmekten yanaysa da içine bir kurt düşmüştü. Tamara pek yanılmazdı.

"O bizim en iyi dostumuz," dedi Call, çatlayan sesiyle. "Onu kaybedemezdim."

"Bazen insanları kaybetmemiz *kaçınılmazdır,*" dedi Tamara usulca. "Yaşanan bazı şeylerin telafisi yoktur."

"Ravan'ı da kaybettiğini sanıyordun. Ailen de bunu kafana sokmuştu. Tüm büyücüler âlemi çok

fazla ateş büyüsü kullanıp element tarafından yutulduğu için onu ölmüş sayıyordu. Oysa hapishane firarında rol oynadı. O noktada ona güvenmiştin. Demek ki zaman zaman da olsa onu hâlâ ablan olarak görüyorsun. Büyücüler de yanılabilir, biliyorsun."

"O konu farklı," diye itiraz etti Tamara. "Ablam ölmedi; o bir Yutulmuş."

"Farklı mı gerçekten?" Call derin bir nefes aldı. "Yaptığım şeyden endişelendiğinin farkındayım. Ama insanların Constantine Madden'dan nefret etmelerinin sebebi büyücüler dünyasını dev bir yaşayan ölüler ordusuyla yok etmeye çalışan şeytani bir psikopat olduğu içindi, ölüleri hayata döndürmek istediğinden değil. Bunu herkes ister. Bu yüzden o kadar çok müridi var. Çünkü herkesin yitirdiği biri var. Birini yitirdiğinde öyle anlamsız, öyle zamansız ve aptalca geliyor ki hiçbir yanıt bulamıyorsun. Constantine korkunç biri olabilir, belki ben de korkunç bir insanım. Aaron'ı kurtaran korkunç insan ben olmaya razıyım."

"Umarım öyledir," dedi Tamara. "Buna inan-

mak istiyorum. Aaron'ı o kadar özledim ki ölümünün feci bir hatadan ibaret olduğuna inanmayı canı gönülden istiyorum. Ama geri dönen kişi bambaşka biriyse Call, onu o halde bırakmayacağına dair bana söz vermelisin."

Call suskun kaldı. Tamara umutlu olmaktan ziyade üzgün görünüyordu.

"Söz veriyorum," dedi. "Aaron'ı asla bir Kaos Taşıyan olarak bırakmayacağım. Ona zarar verecek bir şey asla yapmam."

Tamara onun elini tutup iyice sıktı. Call öyle minnettardı ve öyle rahatlamıştı ki kızın boynuna atılıp eskisi gibi sarılası geldi. Ama yapmadı.

Tamara dedi ki, "Bana güvenmezsen Call, sadece Joseph Usta ve Alex gibi insanlara kulak asıyorsun demektir. Onlar da iyi insanlar değil. Senin iyiliğini istemiyorlar. Keza Aaron'ınkini de."

"Biliyorum."

"Öyleyse bana güvenmelisin. Aaron kendinde değil dersem bana inanmak zorundasın."

Call başıyla onayladı. "Olur. Sana güveniyorum. Sen bu Aaron değil dersen inanırım."

"İnansan iyi olur," dedi Tamara, kapıya döne-

rek. "Aksi takdirde benim de sana güvenim kalmaz."

Call yatağa geri çöktü. Eğilip Yıkım'ın kafasını okşadı. Kurt, Tamara'nın dediklerini anlamış gibi bir kerecik inledi.

Kız gittikten sonra Call ayağa kalkamayacak kadar bitkin, tekrar uyuyamayacak kadar da üzgündü. Aaron'ın iyi olduğundan, Tamara'nın ise yanıldığından emin olmak için Aaron'ı görmek istese de kızın haklı çıkmasından korkuyordu. Ya Aaron sahiden geri dönmemişse? Ya Call'un kendi ruhundan faydalanması şu burgaç-göz olayını sadece ertelemişse? Kasvetli düşüncelere dalmıştı ki kapı tekrar tıklatıldı.

"Girin," dedi, ürkütücü övgülerini sıralamak üzere yine Anastasia'nın geldiğinden emindi.

Şaşırdı. Gelen Alex'ti.

Her zamankinden daha da siyah giyinmişti, böyle bir şey mümkünse tabii, saçını da jöleyle diken diken yapmıştı. Çizmelerinde kocaman metal tokalar vardı. Okul bileziği kolunda ışıldıyordu. Kime yaptırmışsa artık, bilekliğine bir Makar olduğunu gösteren bir siyah taş eklettirmişti.

"Call, küçük dostum," dedi. "Akşam yemeği."

İnsanın öldürdüğü kişiyle aynı çatıyı paylaşması can sıkıcı olmalıydı. Hele ki o kişi dirilmişse ve muhtemelen öç almayı tasarlıyorsa. Call keşke diye düşündü.

"Haydi," dedi Alex, Call'dan yanıt gelmeyince. "Öylece oturma. Zombin çoktan sofraya oturdu."

"Ona öyle deme!" diye patladı Call. Alex sadece sırıttı.

Zorlukla ayağa kalkan Call aksak adımlarla Alex'in yanından geçti ve yemek odasına inen merdivenlerin yolunu tuttu. Tüm vücudu sızlıyor, Tamara'nın sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu ama saklanamazdı. Aaron'ı herkesle tek başına bırakamazdı.

Aaron'ın iyi -sahiden iyi- olduğuna dair kendini telkin ediyor, Tamara'nın da bunu anlayınca yelkenlerinin suya ineceğine inanıyor ama bir yanıyla Aaron'ın eskisi gibi olmadığından kuşkulanıyordu.

Joseph Usta onu görünce gülücükler saçtı. Şükran günü sofrasını andıran bir masanın başına geçmişti. Pilav hindi dolma, kâseler dolusu soslu havuç

ve tatlı patates, fasulye, püre ve kızılcık sosu vardı.

Joseph Usta'nın yanında Anastasia oturuyordu, keyfi yerindeydi. Onun tam karşısına Jasper geçmişti, çok gergin görünüyordu. Yanındaki Aaron odaya Alex girince irkildi. Alex'ten önce davranan Call doğruca Aaron'ın yanına geçti. Oğlan ellerini kucağında sıkıca kenetlemişti. Call'a bir tuhaf baktı, onu gördüğüne hem memnun olmuş hem olmamış gibi.

Pis pis sırıtan Alex, Anastasia'nın yanındaki sandalyeye kuruldu. Kadın dalgın bir edayla oğlanın saçını okşarken gözü Call'un üzerindeydi. Yiyecekmiş gibi bakıyor, diye düşündü Call.

"Tamara nerede?" diye sordu Aaron, Call yerine otururken. Call kendi tabağına yemek almaya koyuldu, sonra da Aaron'ınkine koydu. Aaron çatalını bıçağını alınca Call'un morali yerine geldi. Aaron'ın yemek yediğini görünce herkes onun normal olduğuna kanaat getirecekti. Kaos Taşıyanlar yemek yemezdi.

"Yukarıda," dedi Jasper hemen. "Dinleniyor. Başı ağrıyormuş."

Aaron çatalını bıraktı.

Call biraz fena oldu. "Sorun yok," diye fısıldadı, Aaron'ı ikna edeceğini umarak. "Birşeyler ye. Kendini daha iyi hissedersin."

Aaron iç çekti. Tamara onun sürekli çığlık attığından bahsetmişti. Call oğlanın buna yatkın olduğunu yeni anlıyordu. Tamara'ya üzülmesine karşın Aaron yeterince sakin görünüyordu. Çatalını tekrar alıp ağzına lokmalar atmaya koyuldu.

Omuzları gergindi, öfkeliydi sanki. Acaba Aaron ondan nefret mi ediyordu? Ediyorsa da yerden göğe haklıydı. Belki de sırf Tamara'ya üzüldüğü için böyleydi. Aaron insanların onu bir kahraman gibi görmelerine alışkındı. Tamara'nın onda bir terslik olduğundan şüphelendiğini bilseydi yıkılırdı.

Tamara yanılıyordu.

Mutlaka yanılıyordu.

"İnsanın tüm dünyasının altüst olması kolay değil," dedi Joseph Usta. "Kızcağız olabilecekleri kabullenmekte güçlük çekiyor. Meclis'te de aynısı yaşanacaktır. Keza Magisterium'da da. Bizim çağımız -boşluğun gücünü kucaklama çağı- asıl şimdi başlıyor. Sayende." Call'a baktı. "Senin de sayende." Aaron'a döndü.

"Peki ya diğerlerimiz?" Alex'ti soran.

"Call Aaron'ı geri getirebilmeyi başardı. Bu sadece başlangıç. Yitirdiğimiz insanlardan aramıza ilk dönen Aaron oldu. Meclis yapabileceklerimizi anladığında bizimle ittifak kuracak, hem de kendi koşullarımızla. Kurşunun altına dönüştürülmesinden beri yapılmış en büyük buluş bu. Çok daha büyük belki de."

"Senin de aynı başarıyı tekrarlayacağından eminim," dedi Anastasia, Alex'in sorusunu yanıtlayarak. Joseph Usta geleceğe dair düşüncelerine o denli gömülmüştü ki diğer her şeyi unuttuğu ortadaydı.

"Constantine'in yapamadığını başarman inanılmaz," dedi Jasper Call'a, sonra Aaron'a döndü. "Sen ne âlemdesin kanka?"

Aaron ona döndü, yüz ifadesi dalgındı.

Bir an hiç kimse konuşmadı. Call nefesini tuttu.

"İyi misin?" diye sordu Jasper.

"Yorgun hissediyorum," dedi Aaron. "Tuhafım. Her şey çok tuhaf."

"Aynen, ben de fazlasıyla öyle hissediyorum," dedi Jasper, kolunu oğlanın omuzuna attı. Call

bakakaldı. Böylesine doğal bir hareket nasıl da uygunsuz kaçmıştı.

"Sahiden hayata döndüm mü?" diye sordu Aaron.

Joseph Usta ona gülümseyerek baktı. "Bunu sorabiliyorsan mutlaka dönmüşsündür."

Aaron başını sallayıp görev savar gibi yemeyi sürdürdü. Aaron'ın her zamanki yeme tarzına hiç benzemiyordu. Aaron ya çok kibar ve adabıyla yer, ya da önünden kapan varmış gibi yemeğine yumulurdu. Call onu endişeyle izliyordu.

Gelgelelim, Aaron hastaneden yeni çıkmış olsaydı da böyle tuhaf davranırdı. Call onun bir ameliyattan yeni çıkmış olduğunu varsayarak avunuyordu. Yıllar önce Alastair apandisitini aldırıp da eve döndüğünde hiçbir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüş, hafta sonu boyunca televizyon karşısında konserve çorba içerek art arda *Antiques Roadshow** bölümlerini seyretmişti.

"Ee nasıl bir şeydi?" diye sordu Alex sonunda sessizliği bozarak.

Aaron kafasını yemeğinden kaldırdı. "Anlamadım?"

---

* Antikacılarla ilgili BBC yapımı TV belgeseli. (ç.n.)

"Ölmek nasıl bir şeydi?"

"Kapa çeneni," diye tısladı Call. Ama Alex küstahça sırıtmakla yetindi.

"Hatırlamıyorum." Aaron'ın gözü dalmıştı. "Ölüm anını hatırlıyorum. *Seni* hatırlıyorum." Yeşil bakırtaşı gibi delici ve soğuk bakışlarını Alex'e çevirdi. "Call'un beni uyandırdığı ana dek gerisini hatırlamıyorum."

"Yalan söylüyor," dedi Alex, kola bardağına uzanarak.

"Onu rahat bırak," diye çıkıştı Call.

"Call haklı," dedi Anastasia. "Madem Aaron hatırlamıyormuş..."

"Yine de aramızdan birinin ölümden sonrasını bilmesi çok faydalı olurdu," dedi Joseph Usta. "Ne müthiş bir bilgi olurdu düşünsenize."

Call sandalyesini geri itti. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım gidip uzansam iyi olur."

Anastasia ayağa kalktı. "Yorgunluktandır herhalde. Odana kadar sana eşlik edeyim."

"Aaron ne olacak peki?" dedi Call. "Nerede uyuyacak?" Sesindeki sükûneti korumaya çalışıyordu. Aaron'ın deney odasında uyumaya devam

edeceğini veya başka bir yere tıkılacağını Joseph Usta'nın söylediğini duyar gibiydi.

Olayların gidişatı böyle olmamalıydı. Aaron'ın geri dönüşünün her şeyi çözmesi gerekirdi. Aaron'ın ölümü her şeyin sarpa sardığı andı – Call'un Düşman'ın ruhunu taşıdığı ortaya çıkmış, hapse atılmış, önemsediği insanların çoğunun nefretine maruz kalmıştı. Bir yanı Aaron gözlerini açtığı an dünyanın eski haline döneceğini ummuştu.

Çocuksu yanıydı bunu uman.

"Seninkinin bitişiğinde bir oda var," dedi Anastasia. "Arada sırada Jericho kalırdı. Aaron orada kalabilir değil mi?"

Bunu sorarken Joseph Usta'ya baktı. Adamın bakışlarını çözmek olanaksızdı. Ta derinlerde bir yerde Call'un hiç hoşlanmadığı bir parıltı taşıyorlardı. Call artık isteneni yaptığına göre -mademAaron'ı sahiden diriltmişti- Joseph Usta'nın nezdinde hâlâ bir değeri var mıydı yoksa Joseph Usta Call'un çıplak güçlerinin Call'un kendisinden daha kullanışlı olduğuna mı karar verecekti?

"Elbette," dedi Joseph Usta. "Biraz toz almak gerekebilir."

Odanın *sahiden* temizliğe ihtiyacı vardı – hem de çok. Anastasia hava büyüsüyle yatak çarşaflarındaki ve perdelerdeki tozun büyük kısmını silkince hepsi öksürüğe boğuldu. Jasper, "Tamara'ya bir bakayım," diyerek ayrıldıysa da Call onun boğucu toz bulutlarından kaçmak için bahane uydurduğundan kuşkulanıyordu.

Anastasia temizliği nihayet içine sindirip de ayrıldığı sırada Jasper'ın da Tamara'nın da geri dönmeyeceği belli olmuştu. İkisi de muhtemelen kendi odalarının birinde kafa kafaya vermiş, Aaron'ın hayata dönüşünün ne anlama geldiğini tartışıyorlardı. Call'u çekiştiriyorlardı herhalde. Varsın olsun dedi kendi kendine, kıskanmamalıydı, ama kıskanıyordu.

Aaron örtüleri açmadan yatağa uzandı ve üşümüş gibi kollarını kavuşturarak gözlerini tavana dikti.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Call, çekinerek.

"Hayır," dedi Aaron.

"Bak," dedi Call. "Bana kızgınsan..."

Kapı hafifçe tıklatıldı. Yavaşça ardına kadar açıldı.

İçeri Tamara girdi. Dantellerini kesmeye tenezzül etmediği eflatun rengi bir elbise giymişti. Bir bahçe partisine gitmeye hazırlanmış gibiydi, güzelliği üstündeydi.

Call onu görünce şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırdı. "Aaron," dedi kız. "Geri dönmene sevindim."

Oğlan yavaşça oturup Tamara'ya baktı. Gözleri burgaçlar çizmiyordu. Kaos Taşıyan değildi. Yine de kızın Aaron'a bakınca yadırgamış gibi surat ekşitmesi Call'un gözünden kaçmadı. *Ama bu bildiğimiz Aaron*, diye haykırdı Call içinden. Çocukcağız travma geçirmişti. Ölümden dönmek kolay şey değildi. Bunu Tamara'nın da kavramasını Call gönülden arzuluyordu. Kızın çabaladığı belliydi. Tamara şifonyerin yanındaki bir sandalyeye oturup ellerini kucağında kenetledi.

"İlk başta garip davrandığım için üzgünüm," dedi. "Ne yapacağımı şaşırmıştım."

"Ağladığını anımsıyorum," dedi Aaron. "Öldüğüm sırada."

"Ya," dedi Tamara, yutkunup.

"Alkahest vurmasın diye Call'u kenara ittin," dedi. "Darbeyi ben aldım."

"*Aaron.*" Tamara telaşlandı. Call'un yüreği burkuldu. Jasper'ın lafı aklına geldi, *Bence Tamara, şey, bence o başkasını seviyordu Call, bilmem anlatabildim mi* demesi, sonra da Tamara onu kurtardığı için pişmanlık duymadığını belirttiğinde nasıl da rahatladığını anımsadı.

"İkimizi birden kurtaramazdı, ani bir karar vermek zorundaydı," dedi Call, çatlayan sesiyle. "Üsteleme Aaron."

Aaron başıyla onayladı. Call'un üzerindeki yük biraz kalkar gibi oldu. Tam da Aaron'a göre bir davranıştı bu. "Kızgın değilim," dedi. "Ne Tamara'ya ne de sana Call. Ben sadece şey gibi... bir türlü kendime gelemiyormuş gibi hissediyorum. Öylece yatmak, gözlerimi yummak, karanlığa ve sessizliğe sığınmak istiyorum."

"Öyle olması çok doğal," dedi Call, dürüstlüğüne yakışmayan kaçamak sözler sarf ederek. "Hayata dönmeye alışman gerekiyor o kadar."

Aaron başını salladı. "Galiba insan her şeye alışabiliyor."

"İnanılmaz," diye fısıldadı Tamara. "Burada oturup konuşmanı dinlemek, sahiden konuştuğunu duymak."

"Emsal olacağım," dedi Aaron. "Joseph Usta durumumdan faydalanacak, Call da ölümü nasıl yendiğini herkese ispatlamış olacak."

"Muhtemelen," dedi Call.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Aaron. "Bizi kullanacaklardır ama gerekirse canımızı yakmaktan çekinmeyeceklerdir."

"Kaçacağız," dedi Tamara. "Hepimiz. Magisterium'a sığınmak zorundayız."

Aaron şaşırdı. "Neden oraya?"

"Herkesi uyarmak için," diye açıkladı Tamara. "Joseph Usta'nın planlarını öğrenmeleri gerek. Onun zayıf noktasını bilmeliler."

"Magsterium'da güvende olmayız," dedi Aaron. "Başka tür bir tehlikenin kucağında oluruz."

"Ama onları uyarmazsak hayatları tehlikeye girer," dedi Call.

"N'olmuş yani?" dedi Aaron.

Tamara kucağında ellerini ovuşturuyordu. "Dostlarımızdan bahsediyoruz," dedi. "Magisteri-

um'daki tanıdıklarından. Rufus Usta, Celia, Rafe, Kai, Gwenda..."

"Onları o kadar iyi tanımıyorum," dedi Aaron. Sesi öfkeli değildi. Aldırışsızdı sadece. Daha önce hiç olmadığı kadar bezgin ve aldırmaz.

Tamara sandalyesini geri iterek kalktı. "Ben gideyim de uyuyayım," diyerek kapıya yöneldi. Durakladı ve şifonyerin üzerinden bir kitap aldı. Jericho'nun güncesi. Call onun günceyle niye ilgilendiğini merak etti. Tam soracakken Aaron tekrar lafa girdi.

"Herkes er geç ölür," dedi Aaron. "Ölürsek Magisterium'a ne faydamız olacak anlamıyorum."

Tamara'nın odasına kaçar gibi gitmeden önce alelacele kapıyı açmaya uğraşırken hıçkırıklarını bastırması Call'un dikkatinden kaçmadı.

Aaron tekrar ona baktığı sırada Call hiç olmadığı kadar bitkin hissediyordu. Ömründe ilk kez Aaron'la konuşmak istemedi. Yalnız kalmak istiyordu.

"Yat uyu Aaron," dedi ayağa kalkarak. "Yarın görüşürüz."

Aaron başını sallayıp uzandı, gözlerini yumdu

ve uykusunu kaçıracak hiçbir şey yaşanmamış gibi neredeyse anında uykuya daldı.

↑≋△○@

Yıkım'ın horultusuna ve Aaron'ın ürkütücü bir sessizlikle yatışına -yatakta ne dönüyor ne kıpırdanıyordu, sanki hiç nefes almıyordu- bir saat katlandıktan sonra Call uyuyamayacağına kanaat getirdi. Yaptığını duyunca babasının ve Rufus Usta'nın neler diyeceğini kafasında kurup duruyordu. Keşke ikisinden biriyle konuşup nasihat alabilseydi.

En sonunda evin ürkütücülüğünü ve Kaos Taşıyanlar'ı göze alıp bir bardak su içmeye karar vererek kalktı. Usulca merdivenleri inip mutfağa girdi.

"Call?" dedi bir ses. Gölgelerin arasından Tamara belirdi. Bir an için gerçek olamayacağından kuşkulandı. Sonra kızın ne kadar bitkin göründüğünü fark edince hayal görmediğini anladı.

"Uyuyamadım," dedi Tamara. "Ne yapacağımı düşünerek karanlıkta oturup durdum." Üzerinde

hâlâ aynı elbise vardı. Call bir pijamalı kendi haline baktı bir kıza, afallamıştı.

"Hangi konuda?" diye sordu Call.

"Bir tuhaflık görürsen onu o halde bırakmayacağını söylemiştin," dedi Tamara. "Söz verdin."

"Daha çok erken." Aaron'ın tuhaf davrandığı doğruydu, ölümden hâlâ sıyrılamamış gibi bir hali vardı. "İyileşecektir. Göreceksin. Bu gece biraz garip davranıyordu farkındayım, ama daha yeni döndü. Bazen tam ondan beklenecek laflar ediyor."

Tamara başını iki yana salladı. "Alakası yok, Call. En iyi dostumuz Aaron öyle şeyler asla söylemezdi."

Call başını sallayarak itiraz etti. "Tamara, çocukcağız öldürülmüştü! Geri döner dönmez neşeyle gülücükler saçacak hali yok ya!"

Tamara kızardı. "Her şeyin dört dörtlük olmasını beklediğimden demiyorum."

"Sahi mi? Çünkü bekliyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Call. "Tıpatıp eski haline dönmediyse mutlaka bir sakatlık kalmıştır gibi düşünüyorsun. Travma geçirdiğini, etkilendiğini hesaba katmıyorsun. Bunu kabul edemem."

Tamara bocaladı. "Call, başkalarından bahsediş tarzı... Aaron asla *umursamaz* biri değildi."

"Ona birkaç gün tanı," dedi Call. "Düzelecektir."

"Tamam," dedi Tamara, ama müthiş üzgün görünüyordu. "Birkaç gün daha. En iyisi gidip uyuyalım."

Call başıyla onayladı. Bir bardak suyunu içip yukarı çıktı.

Magisterium'dayken Call her zaman doğru olanı yapmasa da yanlışı doğruyu birbirinden ayırmayı bilirdi. Hapisteyken bu kavramların hepsini yitirmişti sanki.

Belki de ahlak anlayışının merkezine hep Aaron'ı oturttuğu için böyle olmuştu. Aaron'da düzelmeyecek bir kusur kaldığına ihtimal vermek istemiyordu. Aaron'ın iyileşmesini arzuluyordu, üstelik sırf Call'un en iyi dostu olduğu için değil, Aaron toparlanamazsa Call da toparlanamayacağı için.

Aaron düzelmezse, Call herkesin en başından beri korktuğu kişinin ta kendisine dönüşecekti.

Constantine'in odasına dönünce Call yatağa çöktü, gözünden uyku akıyordu. Nitekim bu kez uyudu.

Sanki çok az uyumuştu ki bir patlamayla uyandı. Yataktan fırlayıp pencereye koştu. Dışarıdaki bağrışmaları hızla giden kamyonet sesleri bastırıyordu.

İlk aklına gelen Meclis'in onları tutuklamaya geldiğiydi. O kısacık anda korkunun yerini rahatlama aldı.

Joseph Usta verandadan inerek ortaya çıktı. Ölümün Düşmanı'nın gümüş maskesini takmıştı. Adam adeta hiç gayret göstermeksizin havalanıverdi. Aşağıda toplanan kalabalığın arasında Call birkaç tanıdık yüz gördü. Anastasia beyaz entarisiyleydi, Alex öfkeden kudurmuştu.

"Bulun onları! İkisini de bulun!" Bağıran Joseph Usta'ydı. Call neyle karşı karşıya olduğunu o zaman anladı. Patlamaları kimin gerçekleştirdiğini de.

Tamara ve Jasper'ın marifetiydi. Kaçmışlardı.

Tamara ve Jasper onu geride bırakıp kaçmıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Call canla başla pencereyi açmaya uğraştıysa da bir tür hava büyüsünden yapıldığını sonradan anımsadı.

Hiç düşünmeden avucunda alev yarattı. Yıkım havlamaya başladı. Call ona aldıracak durumda değildi. Kafasında sanki arı kovanı vardı ve vızıltısından düşünemiyordu. Sihirli alev pencereyi aşındırıyordu ama etkisi çok yavaştı. Call'un buna zamanı yoktu.

Kaosa başvurdu. Elinde hemen cisimleşiverdi, havaya yağ sızıntısı gibi şeritler yayıldı. Kaosun açlığını nasıl da hissediyordu, bünyesinin ta

derinliklerindeki bir şeyi nasıl da çekiştiriyordu sanki.

Vızıltıların arasında *ruhun bunu yapmaya yetmez* dedi içinden bir ses ama önemi yoktu. Kaosu pencereye yöneltti.

Kaos hava büyüsünü zayıflatırken camı ve çerçeveyi de kemirmeye başladı. Call aldırmadı. Pencereden dama çıktığı sırada evin yan tarafına koca bir delik açmış durumdaydı.

Uzaktan yangını gördü.

Çatının kenarına kadar yürüdü ve hava büyüsünü kullanarak aşağı atladı. Bir an yalpalayınca yere çakılacağından korktu.

Oysa büyü işe yaradı. Havada süzülüyordu. Çatıda kalan Yıkım arkasından deli gibi havlıyordu. Call dönüp ona bakınca evin diğer iki penceresinin de paramparça olduğunu gördü. Yangından olduğu belliydi. Kıvılcımlar sıçratan ahşap çerçeveler hâlâ içten içe yanıyordu.

Sakat bacağı yüzünden hava büyüsüne zaman zaman başvurmuştu, ancak Magisterium bir mağaraya kurulduğundan, mahallede de komşular olduğundan, tam anlamıyla hiç *uçmamıştı*. Havada

birazcık süzülmek başka, böyle hayallerindeki gibi yerden iyice yükselerek uçmak bambaşkaydı. Başka zaman olsa çok heyecanlanırdı, ne var ki tüm dikkatini önünde cereyan eden olaya vermişti.

Yangına baktı. Doğal bir yangın olmadığını anladı. Elemental yangınıydı. Tam baktığı sırada ufukta, tepelerin arasında bir şeyin dalgalandığını gördü.

Yılanı andıran dev bir ateş kurdelesi kıvrılarak bayırı geçti. Elemental etrafa ateşler saçarak bir kobra gibi kafasını kaldırdı. Panopticon'un koridorlarında Jasper'la kaçarken onu gördüğünü Call hemen anımsadı.

Ravan. Tamara'nın ablası. Demek ki onu çağıran Tamara'ydı. Tamara bu kaçış planını tek bir günde değil, çok uzun zamandır tasarlamış olsa gerekti. Tünellerde Call'la öpüşürken bile bunu planlıyordu herhalde. Call Aaron'ı dirilterek kızın güvenini yitireceğinden korkarken, o güveni çok öncesinden yitirmişti belli ki. Çünkü Call'a güvenseydi Ravan'la irtibata geçtiğini söylerdi. Ama saklamıştı. Bu gerçek ağır bir taş gibi yüreğine oturdu.

Altındaki hava tabakası dalgalandı, konsantrasyonu bozuluyordu. Joseph Usta Ravan'a bir buz şimşeği fırlattı, o da tıslayarak yana kaçtı.

Tıslamasındaki neşe Call'un dikkatinden kaçmadı. Bayır boyunca alevler patladı. Yükselen turunu alevler arasında ufak tefek iki kişinin koştuğunu görür gibi oldu.

Tamara Call'a değil de Jasper'a güvenmişti. Call'u terk ediyordu, kısa süre önce sarf ettiği sözlerinde ciddi olduğu için onu terk ediyordu. Ölümün Düşmanı olmadığına kesin inandığı için tüm hayatını riske attığını söylemişti, oysa Call onun ta kendisiydi.

Tamara'nın düşüncesini ne denli önemsediğini Call şimdi alevlerin üzerinde süzülürken daha iyi kavramıştı.

İçi sızlıyordu, içinin sızısından boğulacak gibi oluyordu.

Joseph Usta aşağıdan haykırıyor, kalabalık bir güruh Ravan'a büyüler fırlatıyordu, oysa Ravan çevikti, zekiydi ve her saldırıyı atlatıyordu.

Call tek elini kaldırdı. Geçmişte düştüğü yangın labirentini, tam yolunu kaybetmek üzereyken

kaos büyüsünün ortamdaki oksijeni emdiğini ve yangını söndürebileceğini anladığını hatırlamıştı. Ravan'ı öldürebilirdi. O anda bunu yapabilecek durumdaydı.

"Call." Seslenen Aaron'dı. Evin damına çıkmıştı, bir eli Yıkım'ın yelesindeydi. Yalınayaktı ve nereden bulmuşsa üzerine bir tişört geçirmişti. Karanlıkta solgun görünüyordu. "Bırak gitsinler."

Call kulaklarında kendi soluğunu işitiyordu. Kamyonetler Joseph Usta'nın evinin önünde dört dönüyordu ama yakıt depoları havaya uçar korkusuyla hiçbiri Ravan'a yaklaşmıyordu.

"Ama..."

"*Tamara* söz konusu," dedi Aaron. "Joseph Usta kaçtığı için onu affeder mi sanıyorsun? Affetmez."

Call kıpırdamadı.

"Onu öldürür," dedi Aaron. "Ondan sonra kendine gelemezsin. Onu seviyorsun."

Damın tepesinde süzülen Call elini yavaşça indirdi. Aaron'ın uzanıp onu tişörtünden yakaladığını ve kiremitlerin üzerine çektiğini hissetti. Kısmen Yıkım'ın üzerine doğru yığıldı, az kalsın Aaron'ı aşağı düşürüyordu. Toparlandıkları esna-

da Call artık Tamara ile Jasper'ı uzaktan karaltı halinde bile seçemiyordu.

Call'un gözleri doldu ama ağlamasını bastırdı. "Beni terk etti."

Aaron devrildiği yerden doğrulup oturdu. Kiremitlerin üzerinde yan yan kayarak Call'dan uzaklaştı. Yıkım arkasındaydı. "*Bizi* terk etti, Call."

Call biraz gülmeyi andıran boğuk bir ses çıkardı. "Ya, galiba öyle oldu."

"Magisterium'u uyarmayı aklına koymuştu," dedi Aaron. "Oraya bizim gitmememiz daha iyi."

Aaron'ın konuşmasındaki tuhaflığı Call oracıkta kavradı. "Birdenbire bu Magisterium nefretin nereden çıktı böyle?"

"Onlardan nefret etmiyorum," dedi Aaron. Çatışmanın muhtemelen sürdüğü ufka kaydırdı bakışlarını. "Daha çok gerçek yüzlerini eski halime kıyasla daha açık seçik görüyor gibiyim. Onların tek derdi bizden istifade etmekti, Call. Benden zırnık koparamazlar artık. Seni de cezalandıracaklardır. Hatalarını yüzlerine vurdun, malum. Constantine'in ölüleri *sahiden* diriltebileceğine asla inanmıyorlardı."

Call yüz ifadesini çözmeye çalışarak onu süzdü, yemyeşil gözlerinde bir şey aradı ama Aaron'ın bu halini kestirmek kolay değildi. Ayrıca feci ürkütücü bir hali vardı.

Ama hayata döneli çok olmadı, diye anımsattı kendine Call. *Belki ölüm bir süre insanın üzerine siniyor, her şeyi gölgeliyordur. Belki bu gölge er geç kalkar.*

"Sence seni geri getirmekle doğru olanı mı yaptım?" Bu soruyu sorduktan sonra Call yanıtı duyana dek adeta soluk alamadı.

Aaron iç çekişe benzemeyen bir ses koyverdi. Rüzgârın ormanda ıslık öttürmesi gibiydi. "Artık bir Makar olmadığımı biliyorsun değil mi? Bir büyücü değilim. O yanımı yitirdim, şimdi her şey sanki... bilemiyorum, yavan ve kıt geliyor."

Call biraz fena oldu. Aaron'ın Makar gücünü Alex'in Alkahest'le ele geçirdiğini biliyordu ama Aaron'ın sıfır büyüyle geri döneceğine ihtimal vermemişti. "Bu durum değişebilir," dedi çaresizce. Aaron olmasaydı ne yapardı bilmiyordu. Nasıl birine dönüşürdü bilmiyordu. "İyileşebilirsin."

"Beni geri getirdiğin için memnun olup olmadı-

ğını kendine sormalısın," dedi Aaron yarım yamalak bir gülümsemeyle. "Büyücüler seni asla aralarına almaz artık. Burada Joseph Usta'yla kalmak istemediğini de biliyorum."

"Kendimi sorgulamama gerek yok," dedi Call sertçe. "Seni geri getirdiğime memnunum."

Yıkım bu lafın üzerine havlayıp aralarına sokuldu. Aaron elini uzatıp kurtu pışpışladı. Call da üzerinden biraz yük kalktığını hissetti. Aaron'da sahiden bir tuhaflık olsaydı Yıkım mutlaka hissederdi herhalde?

Joseph Usta peşinde birkaç düzine büyücü ve bir Kaos Taşıyan güruhuyla ortaya çıktı. Gerisingeri eve dönüyordu. Call ile Aaron'ın çatıda oturduğunu ve evde koca bir kaos deliği açıldığını görünce bir an öfkelenir gibi oldu. Sonra yüz ifadesi yumuşadı.

"Onlarla beraber kaçmadığınız için şanslısınız," diye seslendi yukarı.

Arkasından gelen Alex güldü. "Davet edilmemişler."

"Meclis keşfettiğin gücü öğrenince her şey farklı olacak," dedi Joseph Usta, ama Call bunun doğ-

ruluğundan kuşkuluydu. Tamara'nın ebeveynleri Meclis'teydi. Tamara olanlar karşısında dehşete kapılmışsa, onların da aynı oranda -hatta belki de daha fazla- dehşete kapılma ihtimali yok muydu?

Yine de Call başını sallamakla yetindi.

"İçeri gelin," dedi Joseph Usta soğuk bir edayla. "Konuşacağız."

Call tekrar kafa salladı ama içeri girmedi. Güneş gökte iyice yükselene dek çatıda oturdu. Aaron da yanından ayrılmadı.

Güneş ışığında kirpikleri altın sarısına çalan Aaron ona döndü. "Nasıl becerdin? Bana anlatabilirsin."

"Ruhumdan bir parçayı sana aktardım," dedi Call, Aaron'ın dehşete kapılıp kapılmadığını görmek için yüzüne bakarak. "Daha önce işe yaramaması o yüzdenmiş. Constantine Madden aynı şeyi hiç denememiş. Gücünden bir zerre bile feragat etmezdi o."

Aaron başıyla onayladı. "Belli," dedi sonunda. "Hissediyorum yani, tamamen değilse de kısmen."

"O yüzden umulanın aksine işe yaramayacak," diye geveledi Call. Ruh paylaşımından konuşmak

rahatsız ediciydi. "Çünkü insanları diriltmek için sürekli ruhumdan parçalar kullanamam. Sınırsız değil ki. Tükenirsin."

"Sonra da ölürsün," dedi Aaron.

"Sanırım öyle olur. Bence Constantine bu yüzden Jericho'yu yanından ayırmıyordu – *kardeşinin* ruhunu kullanabilsin diye. Jericho'nun güncesini de okudum..." Call günceyi Aaron'a göstermeye niyetlenerek etrafına bakındı ama yanında olmadığını sonradan fark etti. Tamara alıp götürmüştü. Magisterium'a göstermek için tahminen. Kanıt. Tekrar fena oldu.

"Constantine'in ruhunu hissetmiyorsun değil mi?" dedi Aaron. "Normal hissediyorsun. Sen hep normaldin."

"Hiçbir değişiklik hissetmiyorum," dedi Call.

"Belki de sindirmem lazım," dedi Aaron, tam da ondan bekleneceği gibi. Hatta biraz gülümsedi bile, yampiri. "Yaptıklarına minnettarım. İşe yaramayacak olsa bile."

Ama işe yaradı, diyerek üsteleyecek oldu Call.

Bunu demeye kalmadan birisi kapıyı tıklattı. Yanıt beklemeden kapıyı açıp içeri giren

Anastasia'ydı. Call'un odasına girip de duvardaki tahribatı görünce durakladı. Kaosun kemirdiği duvardan içeri sabah güneşi vuruyordu. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Bu kadar büyük güç bahşedilerek çocuklar lanetlenmemeli," dedi kadın, kendi kendine konuşur gibi. Savaş giysisine benzer bir kılığı vardı – çelikten göğüs ve kol zırhı gümüşi beyazdı, kır saçlı başını da zincirli bir kukuleta örtüyordu.

İlk kez lanetlenme konusunda Call ile Constantine farklı kişilermiş gibi konuşmuştu. Keşke Call'u hep bu gözle değerlendirseydi ama Call buna pek ihtimal vermiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Call, ayağa kalkarak.

"Bak." Aaron ağaçların üzerinden uçarak yaklaşan bir hava elementalini gösteriyordu. Şeffaf ve dalgalanan yuvarlak şekli dev bir denizanasını andırıyordu. "Saldırıya mı uğradık?"

"Tam tersine," dedi Anastasia. "Bu *benim* elementalim. Ben çağırdım, birliklerime öncülük etsin diye. Arkadaşlarınızı Magisterum'a ulaşmadan geri getirmek ve elimizi güçlendirmek için peşlerine düşüyorum."

"Bırakın gitsinler." Call ayağa kalktı, kiremitlerden arta kalanları çiğneyerek odanın içine atladı.

"Bunu yapamayız biliyorsun. Sebebini de biliyorsun. Bize zarar verecek kadar çok şey biliyorlar. Daha sadık olmaları gerekirdi. Meclis ile Ölümün Düşmanı arasında savaş patlak vermeden önce hazırlanmaya bol vaktimiz olur diye umuyorduk ama Tamara ile Jasper yuvaya döndüğü takdirde bir haftaya kalmadan savaş kopacaktır."

Call sulak barınaklarında bekleyen binlerce Kaos Taşıyan'ı hatırladı. Onları adadan nasıl götürebileceği, bir kahraman olarak Meclis'in gözüne nasıl girebileceği aklını kurcalıyordu.

Tamara onu bir kahraman kılmak istemişti. Call ondan nefret edemezdi. Tüm yaşananlara rağmen asla nefret edemeyeceğinin farkındaydı.

"Dostlarıma zarar verme," dedi. "Senden bu kadarını rica ediyorum..." Kadına anne demeye dili varmıyordu. O kelime gırtlağında düğümlendi. "Anastasia. Onları yakaladığında canlarını yakmayacağına söz vermelisin."

Kadın gözlerini kısarak baktı. "Elimden geleni

yaparım ama kaçmanın sonuçlarını göze almışlardır. Ayrıca bana zarar vermekten çekineceklerini sanmıyorum Call." Savaş zırhıyla Anastasia korkunç ve acımasız görünüyordu. Tamara ile Jasper'ın yapabileceklerinden bahsederken haklıydı, hatta onlardan korkuyordu belki de.

"Deneyeceğine söz ver," dedi Call, çünkü kadından en fazla bu kadarını koparabileceğinin bilincindeydi. Çaresizdi ama hani Ölümün Düşmanı'ydı o? Aaron'ı diriltmesi, Tamara'nın dediği gibi, bunu ispatlamamış mıydı? Borusu ötmeyecek miydi?

"Elbette," dedi kadın, içtenlikten eser taşımayan gevrek bir sesle. "Hadi kahvaltıya gelin. Joseph Usta'yla ikinizin konuşacağı çok şey var."

Aaron zoraki ayağa kalkıp Call'un yanına geldi. İkisi de uykusuz ve Tamara'ya hasret olsa da Call tekrar umutlanmaya başlamıştı. Ruhundaki değişikliği sindirmeye ihtiyacı olduğunu söylerken Aaron kesinlikle haklıydı. Eski haline döndü mü beraber ne yapacaklarına karar verirlerdi. Eskiden ne badireler atlatmışlardı. Bundan da kurtulmanın yolunu bulurlardı.

Belki.

"Peki," dedi Anastasia'ya.

Call hâlâ ödünç pijamaylaydı ama üzerini değiştirmeye tenezzül etmedi. Aaron da üzerindekilerle rahat görünüyordu. Merdivenleri tıpış tıpış inip yemek odasına geçtiler. Joseph Usta aralarında Hugo'nun da bulunduğu birkaç büyücüyle beraber içeride oturuyordu. Call ile Aaron içeri girince büyücüler kalkıp odayı terk ettiler. Joseph Usta'nın saçının bir tarafı yanıktı. Alex'in suratı bir alev patlamasına maruz kalmış gibi kızarıktı. Masaya sargı bezleri, sihirli merhemler ve kirli maşrapalar saçılmıştı.

"Oturun," dedi Joseph Usta. "Açsanız mutfakta kahve ve yumurta var."

Call hemen gidip kendine koca bir fincan kahve aldı. Aaron hiçbir şey almadan masaya oturup bekledi.

Joseph Usta arkasına yaslandı. "Vakit geldi," dedi, Call'a bakarak. "Aaron'ı ölümden nasıl döndürdüğünü harfi harfine açıklamalısın."

"Pekâlâ," dedi Call. "Ama hoşunuza gitmeyecek."

"Gerçeği söyle yeter, Callum." Joseph Usta sa-

kin görünmeye çalışsa da sesindeki gerginlik açıkça belliydi. "Her şey tatlıya bağlanır."

Tatlıya bağlanacak gibi görünmüyordu. Call kendi ruhundan bir parçayı söküp Aaron'ın bedenine aktarışını anlattıkça Joseph Usta'nın yüzü giderek asılıyordu. Anlatılanları zaten bilen Aaron pencereden dışarı bakıyor, Kaos Taşıyan birkaç hayvanın çimenleri koklayarak dolaşmasını seyrediyordu.

"Gerçek bu mu?" dedi Joseph Usta, Call anlatmayı bitirince. Alex adama hayretle baktı. "Tüm gerçeği mi anlattın Call?"

"Saçmalık!" diye çıkıştı Alex. "Böyle bir fikir kimin aklına gelir?"

"Jericho'nun güncesinden esinlendim," dedi Call, Joseph Usta'ya bakarak. "Biliyordunuz," dedi. "Constantine'in yaptıklarından haberdardınız. Ölüleri diriltmeye uğraşırken Jericho'nun ruhunu gıdım gıdım kullanıyordu."

Joseph Usta ayağa kalktı, ellerini arkasında kenetleyerek odayı arşınlamaya başladı. "Tahmin ediyorum," dedi. "Gerçek olabileceğine ihtimal vermek istemiyordum."

"Artık anlamışsınızdır," dedi Aaron, bakışlarını pencereden ayırarak. "Call'un tekrar yapabileceği bir şey değil bu."

Joseph Usta hızla döndü. "Ama *mecbur*. Anastasia onları durduramazsa arkadaşlarınız Magisterium'a ulaşacaklar. Ulaşıp da Meclis'e olanları anlattıklarında umalım da Meclis sağduyulu davranıp dehanı takdir etsin. Aksi takdirde savaş patlak verecek. Bunlar yaşanmadan Drew'u diriltmemiz şart."

"*Drew*'u diriltmek mi?" dedi Alex hayretle. "Bundan hiç bahsetmemiştiniz."

"Elbette bahsettim," diye terslendi Joseph Usta. "Aaron'ı diriltmek ayrı meseleydi -bedeni zaten buradaydı- oysa Call öbür tarafa göçmüş ruhları geri getirebilirse Meclis iktidarı bize bırakır. Böyle bir güç karşısında herkes siner."

"Bugün Meclis, yarın tüm dünya!" dedi Alex neşeyle. "Çıtayı yüksek tutalım!"

"Ama mümkün değil," dedi Call. "Dinlemiyor musunuz? Ruhumu lime lime edip duramam. Ölürüm."

"Yok artık!" dedi Alex alay eder gibi. "O kadar da değil!"

"Constantine Madden'ı öldürmüş olursunuz," dedi Aaron.

"Doğru," dedi Joseph Usta. Ona bakış şekli Call'a ilk tanıştıkları günü anımsattı: Drew ölmüştü ve Joseph Usta'nın yüz ifadesi Callum Hunt'a duyduğu nefret ile gövdesine hapsolan Ölümün Düşmanı'na duyduğu hasretin bir harmanıydı. "Bu yüzden bize bir Jericho lazım." Alex'e döndü.

Call Drew'u kesinlikle diriltmeyecekti. "Ee," dedi. "Öncelikle bir beden lazım, bir de Drew'a ait bir ruh kalıntısı. Aaron'ın cesedinde hâlâ ruhundan bir *parça* vardı mesela."

Aaron hâlâ kıpırtısızdı. Konuşulanları nasıl karşıladığı muammaydı. Call süren tartışmanın Aaron'ı ölümden döndüğüne pişman edeceğinden endişeleniyordu. Pişman olmasaydı bari. Aaron'ın iyimserliğine ihtiyacı vardı. Şu andaki haliyle ne kadar iyimser olabilirse tabii.

"Bunları sağlayabilirim," dedi Joseph Usta hevesle.

"Tamam," dedi Call. "Bu kadarı yeterli. Yardımcı olurdum ama Aaron'ı dirilttikten sonra büyüm sahiden azaldı."

"Büyünle evin duvarında delik açmışsın," dedi Alex, suçlar gibi. "Bence gayet iyisin."

Call gereğinden fazla üzgün görünerek esefle kafa salladı. "Niyetim o değildi. Ayarını kaçırdım. Drew'a kazara zarar vermek istemem."

Alex terslenerek baktı ama Joseph Usta ikna olmuş gibiydi. "Evet, tehlikenin ayırdındayım. Alex, Call'un dediklerini duydun. Şimdi malum deneyi tekrarlamamız gerekiyor. Gelin."

Alex endişeli görünüyordu, sahiden endişeli. Ruhunun gıdım gıdım kullanılmasının Alex'in bulaşmak istediği bir iş olmadığını Call tahmin etse de ona karşı azıcık bile sempati duymuyordu.

Joseph Usta parmaklarını şaklatarak diğer büyücüleri geri çağırdı. Konuşmaya kulak misafiri oldukları belliydi. "Gidelim," dedi Alex'e. Deney odasına yaka paça götürülme korkusu sarmıştı oğlanı.

Call ilk kez halinden ve hayatından memnun bir şekilde Alex'e el salladı. "İyi şanslar," diye seslendi peşlerinden.

Alex öfkeyle bakmaya bile tenezzül etmedi. Aşırı korkmuş görünüyordu.

Aaron büyücülerden birinin yarım bıraktığı

kahve fincanını alıp dudaklarına götürdü. Call peşlerinden gidip Alex'i kurtarmaları için Aaron'ın ısrar etmesini bekleyerek seyretti onu.

"Alex her şeyden önce ölümüne yol açan kişi," diye itiraz etti Call, ortada fol yok yumurta yokken. "Joseph Usta'nın ona ne yapacağı umurumda değil. Burada kalıp kahvaltımızı yapalım. Ruhu paramparça edilse de tınmam."

"Tamam," dedi Aaron.

Call bir büyücünün tabağında bıraktığı kızarmış ekmek dilimini aldı. Aaron'dan bunu beklemezdi. Ondan Joseph Usta ile Alex'in Kötüler Takımı'ndan olduğunu ve bu davranışın İyiler Takımı'na yakışmadığını söylemesini beklerdi.

Aaron hiçbir şey demedi.

Iç çeken Call sandalyesini iterek masadan kalktı. "Peki. Tamam. Gidip bakalım."

Aaron şaşkın görünse de kalkıp Call'un peşine takıldı. Beraber usulca deney odasının yolunu tuttular. İçeriden boğuk sesler geliyordu. Call tek gözünü kapadı ve diğer gözüyle anahtar deliğinden içeri baktı. Filmlerde işe yarasa da gerçek hayatta hiçbir şey görünmüyordu.

Joseph Usta'nın öbür taraftan "Drew'un ruhunu bulamıyorsan bir Makar sayılmazsın," dediğini işitti. "Belki de Drew'un dirilişinde bir kabuk vazifesi görmelisin. Belki Callum Hunt senin ruhunu çıkarıp Drew'unkini bedenine yerleştirebilir."

"Ben bir Makar'ım." Alex sızlandı. "Bunu yapamazsınız."

Call iç çekti. Özenli sofraların ve nazik tavırların ardına saklanmaya çalışan gerçek Joseph Usta buydu işte.

"Güçlerin çalındı ve değerin kalmadı," dedi Joseph Usta, öfkeyle gürleyerek. "Kaos büyüsü taşımak senin neyine!"

"Yapabilirim," dedi Alex. "Yapabilirim!" Bir gıcırtı duyuldu. "Bana çalışabileceğim bir yer açsanız yeter."

O anda Call içeriden gelen boğuk bir homurtu işitti, kaos tınlayan bir sesti.

"Joseph Usta!" diye seslendi Call, kapıyı yumruklayarak. "Bizi içeri alın!"

Biraz sonra Joseph Usta kapıyı açtığında Alex baygın gibi yerde yatıyordu. İçeride başka kimse yoktu. Gelgelelim masada teni maviye çalan bir

ceset vardı. Call ürperdi.

"Demek yardım etmeye isteklisin," dedi Joseph Usta. "Ama şimdilik idare ediyoruz. Dinlen de öyle gel Callum."

Bunu dedikten sonra kapı tekrar kapandı. Sürgüsü çekildi.

"Eh, galiba buraya kadarmış," dedi Call, içi kalkmıştı. Drew'u geri getirebilirler miydi? Call bunu Drew'un bedeni olmadan başarabileceklerini sanmıyordu. Call'un Jennifer Metsui'yi kazara dönüştürdüğünde anladığı üzere, Kaos Taşıyanların bedeninde bile azıcık da olsa ruh kalıyordu.

Oysa kendi ruhu yeni bir bedene yerleşen Constantine'inkiydi. *Belki* işe yarardı. Aaron'a göz attı, ancak Aaron Drew'un geri getirilip getirilemeyeceğini dert eder gibi görünmüyordu.

Call'un bir şey *yapması* gerekiyordu. "Haydi gel," dedi Aaron'a. "Dışarı çıkıp pencereden içeriyi dikizleyebiliriz." Botlarıyla yağmurluğunu almaya gitti.

"Onun kıvranmasını mı seyredeceğiz?" diye sordu Aaron, gayet yersiz bir soruydu. Call yanıt vermedi.

Dışarı çıktıklarında bir grup Kaos Taşıyan'ın yanından geçtiler. Yaratıklar Call geçerken başlarını yere eğip inledi. *Rezalet*, diye düşündü Call. Aaron ise yaratıklara kaşlarını çatarak baktı, elleri cebinde, adımlarını hızlandırdı.

"Şunlara bak," dedi Call. "Gördün mü? Sen yokken başıma gelmeyen kalmadı. Ölümünün ardından tutuklandım, sonra hapisten kaçtım, sonra kaçırıldım ve sürekli aşk hayatından bahseden Jasper'la beraber Ölümün Düşmanı'nın karargâhına getirildim..."

Lafının Jasper kısmında Aaron'ın dudakları gülümser gibi kıvrıldı.

"Bir de artık benden nefret eden Tamara'yla öpüştüm! Sen yokken her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu sayende kavrıyorum. Sensiz ne yaparım bilemiyorum."

Aaron bunları duyduğuna pek memnun görünmüyordu. "Ben hiç... benden böyle şeyler bekleme artık."

"Ama yardımın şart," dedi Call. Küçük bir koruya ulaşmışlardı. Bulundukları yerden deney odasının pencerelerinden birine sinsice yaklaşma-

ları mümkündü, ne var ki içeride olanlar o anda aralarında yaşananlar kadar önemli gelmiyordu. "Eskiden hep yardımcı olurdun."

Aaron başını iki yana salladı. "Olaylara eskisi gibi baktığımı sanmıyorum." Ellerini cebine soktu. Hava soğuktu, ayaz vardı, ama Aaron'ın hissettiği şüpheliydi. Üşümüş gibi bir hali yoktu.

"Düzelirsin," dedi Call. "Seni buradan bir çıkarsak yeter."

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordu Aaron.

"Tamara ve Jasper'la daha önce de kaçmaya kalkıştık," diye itiraf etti Call. "Bizi yakalayıp geri getirdiler, aslında bir bakıma iyi de oldu çünkü akabinde Joseph Usta bize senden bahsetti. Ben de seni geri getirene dek kalabileceğimize karar verdim."

"Tamara ve Jasper da onayladı mı?" Aaron'ın soluğu beyaz dumanlar halinde çıkıyordu.

Call derin bir nefes aldı. "Onlara söylemedim."

Aaron onu yadırgamadı, eskiden olsa yadırgardı halbuki. Ona azarlar gibi bakmadı. Ahlaki destek olma vazifesini sahiden yerine getiremediğini Call yadsıyamazdı.

Call devam etti. "Bir kez geri geldin mi iyi bir şey yaptığıma kanaat getirirler diye düşündüm. Herhalde Meclis de aynı şekilde düşünür dedim. Çünkü doğru olanı yaptım. Kaos Taşıyan ordularının etrafta cirit atmasını tabii ki istemezler, çünkü onlar esasında zombi, ama sende bir terslik yok yani."

Aaron bir şey demedi. Yerdeki yaprakları hışırdatarak yürümeyi sürdürdüler. Evin arka tarafındaki ormanlık alana geçmişlerdi ve birazdan deney odası penceresinden içeriyi dikizleyebilecekleri cephesine döneceklerdi, ancak Call henüz yürüyüşün o kısmına hazır değildi.

"Sence sahiden iyi miyim ben?" Aaron kaygılı gözlerle Call'a döndü.

"*Evet*," dedi Call hemen. Aaron'a biraz kızgındı, kızması da mantıksızdı ama elinde değildi. O kadar çabalamış ama kimseye yaranamamıştı. Şimdi de Aaron tuhaf davranıyordu. "Turp gibisin demiyorum ama bu iyi olmadığın anlamına gelmez."

"Hayır." Aaron inatla başını iki yana salladı. "*Tuhaf* hissediyorum. Vücudumda bir gariplik var. Buraya ait değilmişim gibi."

"Ne demek bu?" diye sordu Call, en sonunda çileden çıkıp. "Ölmek istermiş gibi konuşuyorsun çünkü."

"Ölüyüm diye herhalde." Aaron'ın sesindeki kayıtsızlık sözlerini daha da feci kıldı.

"Böyle konuşma!" Call bağırdı. "Kapa çeneni Aaron..."

"Call..."

"Ciddiyim, tek kelime etme!"

Aaron anında sus pus kesildi. Bakışları Call'a kenetlenmişti.

"Aaron?" dedi Call endişeyle.

Ama Aaron yanıt vermedi. Yanıt veremezdi ki. Call birden anladı. Tıpkı bir Kaos Taşıyan gibi Call'a tamamen itaat etmişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bunun üzerine Call, Alex ve Joseph Usta'yı tamamen unuttu.

"Bir daha emirlerime asla uymamanı emrediyorum, tamam mı?" dedi Call.

"Altıncı söyleyişin," dedi Aaron, bir kayanın üzerine oturmuş nehri seyrediyordu. "Ama işe yarayacağından kuşkuluyum. Emirlerine ne kadar süreyle uyduğumu hiç bilmiyorum."

Call tepeden tırnağa buz kesti. Aaron'a Tamara konusunu kapamasını söylediğinde Aaron'ın hemen sustuğunu anımsadı. Aaron'a yat uyu dediğinde Aaron'ın söyleneni hemen yaptığını da.

Aaron'ı hayata döndürdüğünün hemen ertesinde, *Sen bir an önce iyileşmeye bak*, demişti. Aaron ise, büyük bir travma atlattığı halde *Tamam* demişti.

Bunları nasıl ıskalamıştı?

Bu konuda kendini daha fazla kandıramazdı. Aaron iyi değildi, belki de *Aaron* bile değildi. Bu Aaron solgun, tuhaf ve kaygılı görünüyordu. Bu Aaron Call ne derse yapıyordu. Belki de hep yapacaktı. Call bundan daha korkunç bir şey düşünemiyordu.

"Tamam. Demek ki iyi değilsin," dedi Call usulca. "Şimdilik yani. Bu gece deney odasına gidip neler olduğuna bakalım."

"Ya hiçbir şey öğrenemezsen?" diye sordu Aaron. "Constantine Madden'dan fazlasını başardın. *Bedenen* buradayım. Ama değilim – burada olmamam gerekiyor."

Bu kez içinden gelse de Call çeneni kapat diyerek ona bağırmadı. "Bu ne demek şimdi?"

"*Bilmiyorum*," dedi Aaron, bu kez sesinde Call'un ummadığı bir canlılık vardı. "Ben hiç... Olanlara dikkatimi verebilmek için çok uğraşmam gerekiyor. Bazen kendimden geçer gibi his-

sediyorum. Bazen de kötü bir şey yapsam bile hiç umursamayacakmışım gibi geliyor. Anlıyorsun ya, doğruyu yanlıştan ayırmanı sağlayan kişi sahiden ben olamam Call. Sahiden ama sahiden olamam."

Call eskisi gibi itiraz edecek olduysa da kendini tuttu. Aaron'ın kimi zamanki donuk bakışları, Magisterium'daki insanların ölme ihtimalini niye önemsemesi gerektiğini anlamayışı aklına geldi. Aaron'ın iyi olduğunda ısrarcı davranmıştı. Oysa Aaron bir terslik olduğunu hissediyorsa ona inanmak Call'un boynunun borcuydu artık.

En azından Aaron derdini anlatabiliyordu. Bu da az buz şey değildi hani. Aaron kendinde olmasaydı, hissettiği tuhaflıktan da rahatsız olmazdı.

"Bu durumu düzeltebiliriz," dedi Call.

"Ölüm patlak lastiği tamir etmeye benzemez," dedi Aaron.

"Olumlu düşünelim," dedi Call. "Bize en gereken..."

"Birisi geliyor." Aaron ayağa kalkıp evi işaret etti. Ön kapı açılmıştı ve büyücüler Joseph Usta'nın peşi sıra onlara doğru yaklaşıyordu.

Call da ayağa kalktı. Tamara ve Jasper'ın gidişiyle birlikte Call'un kaçış planları muğlak ve temelsiz hale gelmişti. Aaron'ın dönüşüyle dikkati dağılmıştı. Aynı şekilde Joseph Usta'nın da dikkatinin dağıldığını varsaymıştı. Düşünecek bol vakti olur sanmıştı.

Aaron yukarı baktı. Call da ona uyup kafasını kaldırdı. Gökyüzünü demir grisi sağanak bulutları sarmıştı ve bulutların arasından dev suretlerin döne döne yaklaştığını Call seçebiliyordu.

Bir tanesi bulutların arasından ortaya çıktı. Şeffaf, tırtıklı kanatlarıyla muazzam büyük bir hava elementaliydi. Sırtında gümüşi beyaz zırhıyla kir pas içindeki Anastasia'yı taşıyordu.

Kadının elementali otları halkalar halinde dalgalandırarak Call ile Aaron'ın arkasındaki araziye kondu. Call etrafına bakındı. Anastasia ile Joseph Usta arasında tam anlamıyla kapana kısılmış durumdalardı.

Neler oluyordu?

"Callum!" Onlara ilk ulaşan Joseph Usta'ydı. Call iki şeyi aynı anda fark etti: Adamın yanında Alex yoktu ve paltosuna şüphe uyandırıcı bir sıvı

bulaşmıştı. "Vakit geldi."

Call ile Aaron birbirine baktı. "Neyin vakti?"

"Tamara ile Jasper Magisterum'a ulaşmayı başardı," dedi Anastasia, yanlarına gelerek. Elementali rüzgârdan hafifçe titreyerek arkada bekliyordu. "Meclis çok yakında yerimizi ve senin yaptıklarını öğrenir."

"Kendimizi ifşa etmemizin, dünyaya gücümüzü göstermemizin vaktidir," dedi Joseph Usta. "Hugo, makineyi getirdin mi?"

Call ile Aaron'ın gözleri önünde, Hugo devasa bir cam kavanozu Joseph Usta'ya uzattı. İçinde gri ve siyah sarmallar dönüyordu.

Hortum telefon, dedi Call usulca Aaron'a, o da yavaşça kafa salladı.

Gösterişli bir tavırla Joseph Usta kavanozun kapağını açıverdi. Şiddetli bir rüzgâr etraflarında girdap çizmeye başladı. Anastasia'nın hava elementali acıklı bir ses çıkarıp pıt diye gözden yitti.

Call rüzgârdan saçı yüzünü kamçılayan Aaron'a sokuldu. Etraflarında daire çizen girdap ağaç dallarını silkeleyerek dışa doğru genişliyordu.

"Rufus Usta!" diye haykırdı Joseph Usta. "Mec-

lis büyücüleri! Çıkın ortaya!"

Karlı bir televizyon ekranına bakmak gibiydi. Görüntü yavaş yavaş düzeldi. Call Meclis odasını ve yeşil cübbeli büyücüleri seçebiliyordu. Kimilerini tanıdı, mesela Tamara'nın ebeveynlerini, haliyle Magisterium büyücülerini de gördü: Milagros Usta, North Usta, Rockmaple Usta ve pırıl pırıl dazlak kafasıyla kambur oturan Rufus Usta'yı.

Bu şekilde bir araya gelmelerinin tek bir gerekçesi olmalıydı, o da Ölümün Düşmanı Callum Hunt'ı nasıl alt edeceklerini tartışmaktı herhalde.

Call öğretmenini görünce midesi düğümlenir gibi oldu. Yine de Rufus'un yanında oturan kişileri gördüğü anda kapıldığı hissin yanında hiç kalırdı: Dördüncü Yıl beyaz üniformasıyla Jasper ve yine beyazlara bürünmüş, saçını da güzelce örmüş Tamara. Kocaman kara gözleri büyü perdesini aşıp dosdoğru Call'un ruhuna işliyordu sanki.

Tamara'nın babası öne çıktı, eli kızının omuzundaydı. "Son kez teslim olmanı öneriyoruz Joseph Usta. Son savaşta hepimiz ağır kayıplar verdik, sen de öyle. Evlatlarını yitirdin, Constantine'i yitirdin, yolunu kaybettin. Tekrar savaşa girersek

barış görüşmeleri olmayacak. Seni ve bulduğumuz her Kaos Taşıyan varlığı öldüreceğiz."

Call muhtemelen bir ağacın arkasına sinmiş Yıkım'ı düşünüp ürperdi.

"Güldürme beni," dedi Joseph Usta. "Sonsuzluğun anahtarı bizdeyken güçlü bir konumun varmış gibi konuşuyorsun. Tamara ile Jasper karargâhımızla ilgili haberleri koşup size yetiştirdi diye mi? Öğrenileceğinden korksaydım fırsatım varken gırtlaklarını kesiverirdim."

Tamara adama hışımla bakarken Jasper bir adım geriledi. Annesi yanındaydı ama Call oğlanın babasını göremiyordu.

"Anlamıyorsunuz," diye devam etti Joseph Usta. "Saçma savaşınız kimsenin umurunda değil. Büyücüler sevdiklerini geri istiyor. Ebediyen yaşamak istiyorlar. Yanımda duran kanıtı inkâr etsen de büyücüler âlemini kendi saflarında tutamazsın artık." Bunu demesiyle birlikte Aaron'ın omuzuna kolunu attı, o da öne çıkarak adamın kolundan kaçtı.

"Bir şey söyle," dedi Joseph Usta, Aaron'a.

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi Aaron bü-

yücülere. "Senden yana değilim."

Call, Joseph Usta'nın Aaron'a bağırarak onu susturmasını bekledi. Oysa adamın yüzüne bir sırıtma yayıldı.

Büyücüler aralarında fısıldaşmaya başlamıştı. Rufus Usta kafasını önünden kaldırıp baktı. Yüzü daha yaşlı, daha çökmüş gibiydi. "*Aaron*? Sahiden sen misin?"

"Ben... bilmiyorum," dedi Aaron.

Halbuki Meclis'te çoktan kıyamet kopmuştu. Tamara ile Jasper onlara her ne anlatmışsa, Aaron'ın gerçekten dirildiğine inanmadıkları belliydi. Büyük ihtimalle Aaron'ın bir Kaos Taşıyan olduğuna, Joseph Usta'nın da sapıttığına hükmetmişlerdi. Call'un da...

Call hakkında ne düşünmüşlerdi acaba?

Rufus Usta'nın gözü artık onun üzerindeydi. Kara gözleri sakin bakıyordu. Kırgın. "Callum," dedi. "Bu *senin* marifetin mi? Aaron'ı sen mi dirilttin?"

Call bakışlarını yere eğdi. Rufus Usta'yla göz göze gelmeye dayanamadı.

"Elbette o yaptı," dedi Joseph Usta. "Ruh ruh-

tur. Özü değişmez. O hep Constantine Madden'di, daima öyle kalacak."

"Bu doğru değil!"

Call kafasını kaldırıp da kendisini kimin savunduğunu görünce irkildi. Tamara'ydı. Yumruklarını sıkmıştı. Call'a bakmıyordu ama laf *onun* ağzından çıkmıştı. Daha önce Call'a *Düşmansın* derken yürekten söylemediği anlamına mı geliyordu bu?

Tamara'nın ebeveynleri kızı susturup yanlarına çekince Call'un görüş alanından çıkmış oldu. Joseph Usta da memnuniyetle burnundan güldü.

"Büyük aptallık ediyorsunuz," dedi. "Bize saldırdığınızda, Tamara ile Jasper'ın hiç şüphesiz bildirdiklerine dayanarak zayıf kalacağımızı sanıyorsunuz. Sahi, aranızda yandaşlarım hiç yok mu sanıyorsunuz? Büyücüler âlemindeki insanlardan Constantine'in projesini tamamladığımız müjdesini bekleyenler var. Ölümü fethettiğimiz müjdesini. Haberler çoktan yayıldı. Birkaç üyenizin ortalıkta olmadığını fark etmişsinizdir..."

Birkaç Meclis üyesi etrafına bakındı; bazıları da Jasper ile annesinin oturduğu yere, Jasper'ın babasının boş koltuğuna baktı.

"Kazanamazsınız," dedi Joseph Usta. "İnancımızı paylaşan çok kişi var. Kazanç sağlamamız yasaksa, elementalleri sırf bizi umursamayan bir dünyanın hayrına kullanmakla yükümlüysek, büyüyle doğmanın ne anlamı var? Eğer varoluşun en büyük gizemini -bilimin asla erişemediği gizemi- ruhun sırrını çözmekte kullanamayacaksak büyünün ne faydası var? Dünyanın dört bir yanındaki büyücüler saflarımıza geçecekler çünkü ölüleri yeniden yaşatmayı öğrendik."

Birkaç büyücü salonun arka taraflarında parmaklarıyla işaret ederek fısıldaşmaya başladı. Aaron'ın varlığının, Joseph Usta'ya itaatsizliğine rağmen onları allak bullak ettiği belliydi. Call onlardan kaçının Joseph Usta'nın tarafına geçeceğini merak etti.

"Callum, Alastair bir çılgınlık etti," dedi Rufus Usta. "Bizimle buluş. Aaron'ı getir. Bu iddiaları doğrulamamıza izin ver bari."

"Bizi aptal yerine koymayın!" Joseph Usta önündeki ışıltılı görüntüye bağırdı.

"Size söyledik," dedi Tamara. "Orada rehin tutuluyor."

"Bana hiç de öyle gelmedi," dedi meclis üyesi Graves burun kıvırarak. "Ayrıca onun hapisten kaçırılmasına karıştığın için sen de töhmet altındasın."

"Call biraz Stockholm Sendromu'na* yakalanmış olabilir," diye araya girdi Jasper. "Ama Joseph Usta onu orada zorla tutuyor. Aaron'ı da zorla alıkoymuş durumda."

"Bu çocukları rehin mi aldın?" diye buyurdu Rufus Usta.

Joseph Usta gülümsedi. "Constantine Madden'ı rehin tutmak mı? Ben daima onun hizmetkârıyım o kadar. Call, burada zorla mı tutuluyorsun?"

Call ne diyeceğini şaşırdı. Bir yanı imdat diye bağırmak, kurtarmaları için yakarmak istedi. Ne var ki Meclis onu şu aşamada oradan çıkarabilecek durumda değildi. En iyisi Joseph Usta'yı ondan yana olduğuna inandırmaktı. Bir savaş çıkacaksa, Meclis'in galip çıkması için elinden geleni yapmak Call'a düşüyordu.

En azından Meclis'in zaferine yardım etmesinin beklendiği *kanaatindeydi*.

---

* Rehinenin kendisini rehin alan kişiye duygusal anlamda bağlandığı psikolojik travma. (ç.n.)

Öyle ya da böyle, cevabı aynıydı.

"Hayır," dedi, başını dik tutarak. "Ben bir tutsak değilim. Ben Callum Hunt'ım, Ölümün Düşmanı'nın yeniden doğmuş hali. Yazgımı kabullendim."

"Burayı sevmiyorum," dedi Aaron.

Tamara'nın odasındaydılar, yani eskiden Tamara'nın kaldığı odada, pembe fırfırlı yatakta oturuyorlardı. Call'un odasında duvarlar hâlâ delik deşik olduğundan orası çok soğuktu. Ev onarımı da kimsenin öncelikli işler listesinde değildi.

"Fazla kalmayacağız," diye söz verdi Call, kafasında doğru dürüst bir plan olmasa da.

Aaron omuz silkti. "Galiba Magisterium'a dönmeyeceğiz. Hele sen Ölümün Düşmanı olduğunu ilan ettikten sonra."

Call dizlerini iyice karnına çekti. "Ciddi olduğumu mu sanıyorsun?"

"Ciddi miydin?" Aaron'ın bakışları ifadesizdi. Call onun ne düşündüğünü merak etti. Eskiden

Aaron'ın ne düşündüğünü gayet iyi kestirirdi ama artık beceremiyordu. "Ölümü fethettin sonuçta."

"Bu gece senin durumunla ilgilenelim," dedi Call. "Ondan sonra kaçarız." Beraberinde götürmeyi umduğu Kaos Taşıyan ordusundan bahsetmedi. Aaron'ın ne derdi olduğunu bu gece çözebilirse gidebilirlerdi. Şafak sökmeden nehri geçebildikleri takdirde Alex'in elinde kalan azıcık Kaos Taşıyan'la onları durdurması mümkün değildi.

Ama ya beceremezse? Yine de kaçmalılar mıydı? Büyücüler âleminin onu sahiden kabulleneceğini mi sanıyordu, hele ki şimdi bir de Aaron varken?

Meclis'tekilerin yüz ifadelerini anımsayınca adeta buz gibi bir şey içini kıydı.

Anastasia'nın sözleri aklına geldi: *Güçlüsün. Bu gücü göz ardı edemezsin. Dünya buna izin vermez. Öylece saklanıp paçayı kurtarmana fırsat vermez. Geldiğin şu noktada ya dünyaya hükmedeceksin ya da ayaklar altında çiğneneceksin.*

Kadının yanılmasını canı gönülden istiyordu ama itiraf etmeliydi ki Tamara'yla ilgili sözlerinde haklı çıkmıştı.

"Deney odasına ulaşmak kolay olmayacak,"

dedi Aaron. "Ortalıkta çok insan dolaşıyor. Aşağısı tam bir kargaşa." Doğruydu; ev ayağa kalkmıştı. Anastasia genç büyücülerle mekik dokuyarak elementaller çağırıyor, Joseph Usta ise dışarıda Hugo ve diğerleriyle beraber evin etrafına savunma simgeleri çiziyordu.

Call zekice bir şey söylemek istedi, mesela kargaşa benim göbek adımdır gibi, ama kulağa çok acıklı geliyordu. Kendisi hâlâ bir kaos büyücüsü olsa da Aaron değildi, onun büyüsü artık Alex'e aitti. "Yıkım yardım eder," dedi.

Yıkım adını işitince kulaklarını dikti. Onlarla beraber merdiveni indi, en alt basamakta durakladı ve kısık gözlerle etrafa bakındı ve hafifçe hırladı. Yıkım evi hiç sevmemişti zaten. Kalmaya devam ettikçe de hoşnutsuzluğu artıyordu sanki.

"Yapman gereken şu." Call Kaos Taşıyan kurdun kulağına eğilip anlattı.

↑≋△○@

İkisi basamakları inerken Call planın işe yaradığını işitebiliyordu. Yıkım havlayarak etrafta

koşturuyor, büyücüleri uğraştırıyordu. Onu neyin kışkırttığını anlamaya uğraşırlarken Meclis'in saldırıya geçtiğine yordukları kesindi.

Yıkım ortalıkta koşuşurken, Call ile Aaron doğruca deney odasına gitti, kapıyı örtüp arkadan kilitlediler.

Yalnız olmadıklarını o zaman fark ettiler. Alex yerde oturuyordu. Etrafına bir dizi kitap tuhaf bir halka halinde açık dizilmişti. Gözleri içeri çökmüş, cildi kabarmıştı.

Odanın öbür ucundaki bir sedyede biçimsiz bir ceset vardı. Bir yetişkin kadavrasıydı ama çocuksu hatlara sahip yüzü Drew'unkinin kaba saba bir taklidiydi. Sanki etten yontulmuştu ama kahvaltı bıçağıyla. Gülünç bir şekilde çocuk kıyafetleri giydirilmişti; at desenli bir tişört ve kırmızı kot pantolon. Sırf bunu görmek bile Call'un midesini allak bullak etti.

"Ee," dedi. "Kusura bakma. Burada kimse yoktur sanıyorduk."

Aaron Alex'i sessizce süzüyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme bile olabilirdi.

Alex birkaç kitabı yerden alarak ayağa kalktı.

Titreyen parmağını Call'a salladı. "*Sen*! Ne yaptığını düzgün anlatmadın. Yalan söyledin." Call ile Aaron'a omuz atarak gitmeye kalkıştı.

"Ağır ol." Call elini göğsüne dayayarak onu durdurdu. Alex ikisinden de uzun boyluydu ama ikiye karşı birdi. Ayrıca ölümden döndüğünden beridir Aaron'ın çok daha caydırıcı bir hali vardı. "Bize yardım edeceksin."

"Sen Aaron'ı nasıl dirilttiğini açıklayana dek kılımı kıpırdatmam. Gerçeği söyleyeceksin, Joseph Usta'nın bana işkence etmesine sebep olanları değil."

"Size gerçeği *söyledim*. Sen yapamazsın."

Alex bakışlarını Call'a dikti. Yüzündeki küstah ifade ilk kez kayboldu. Sahiden korkmuş gibiydi. "Neden? Neden yapamazmışım? Neden onun ruhuna senin gibi *erişemiyorum*?"

Call başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Benim yaptığım başkaydı. Aaron'ın bedeni önümüzdeydi. Drew'unki *yok*. Onun ruhuna nasıl erişeceksin?"

Alex'in yüzündeki ümitsizlik barizdi, ne var ki Joseph Usta oğlunun geri getirilmesi arzusundan

vazgeçmeyecekti. İmkânsız olsa bile ısrar edecekti.

"Demek ki umut yok," dedi Alex.

"Bilmiyorum," dedi Call. "Aaron'ın derdine çare bulmama yardım edersen ben de seninkine ederim."

Alex konuyu ondan daha uzun süredir araştırıyordu. Call'un yıllarca mücadele ettiği Kötülüğün Efendisi Puanları'nı katlamıştı. Aaron'ın derdinin çare olacak kilit bilgiyi taşıma ihtimali az da olsa bunu göz önünde bulundurmaya değerdi.

Alex kaşlarını çatarak Aaron'a baktı. Aaron yere oturdu, Alex'in kalktığı yere, sonra da bir kitabı aldı.

"İyi görünüyor," diye homurdandı Alex. "Nesine çare bulacağız?"

"Halinden memnun değil," diyerek açıklamaya çalıştı Call.

Alex burnundan güldü. "Eh, n'apalım, aramıza hoş gelmiş. Ben de halimden memnun değilim. Drew'u geri getirmezsem başım büyük belada. Joseph Usta'nın gözü habire Alkahest'e kayıyor."

"Sen de benim üzerimde kullansın diye adamın aklına sokmasaydın," diye tersledi Call.

Alex iç çekti, buna verecek yanıtı yoktu. "Yani Aaron'ı tekrar mutlu etmek için sihirli bir yol mu bulacağız?"

Call yerde oturmuş sayfaları çeviren Aaron'a kaşlarını çatarak baktı. Oğlanın konuşulanlara aldırmıyormuş gibi bir hali vardı. "Tam mutsuz sayılmaz," dedi. "Sadece... yanlış yerde. Trenden indikten sonra bavulunu unuttuğu için tekrar binen ve kendini yanlış yöne giderken bulan bir adam gibi."

"Hadi ya," dedi Alex alay edercesine. "Durum fazlasıyla netlik kazandı."

Call, Aaron'ın söylediği her şeyi Alex'e anlatmak istemiyor, mahrem sayıyordu. Yine de bir kez daha denedi. "Aaron büyüden yoksun. Tamam, onun Makar becerilerini çalmıştın ama halen bir büyücü olması gerekmez miydi? Oysa değil. Onu büyüden alıkoyan her neyse, zinde hissetmesini engelleyen eksiklik de ondan kaynaklanıyor olabilir."

Alex durakladı.

"Öte yandan," diye ekledi Call. "Drew'u da büyüden yoksun geri getirirsen, Joseph Usta buna hiç sevinmeyecektir."

Alex'in şiş gözleri öfkeyle baktı. "Orası doğru,"

dedi hınçla. "Pekâlâ, önerin ne?"

"Magisterium'da ruh dokunuşunu öğrenmiştik," dedi. "Aaron'ın ruhuna bir bakayım diyorum. Belki sorunun ne olduğunu anlarım."

"Ben ne işe yarayacağım?" Alex sordu.

Call derin bir nefes aldı. "Bizden büyüksün, bu konuyu uzun süredir araştırıyorsun. "Sorunu başka nerede arayabiliriz bir düşün."

"Ya hiçbir terslik bulamazsak?"

"Ona ruhumdan biraz daha aktarabilirim," dedi Call alçak sesle. "Belki yeterince vermemişimdir."

Alex başını iki yana salladı. "Kendi cenazeni hazırlıyorsun," dedi sonunda. "Aaron, deney masasına geç."

Aaron cesedin yattığı sedyeye uzun bir süre baktı. "Hayır," dedi. "Ben yokum."

"Sedye dolu," dedi Call.

"Cesedi yere koyabiliriz," dedi Alex, Aaron'ın hoşnutsuz bakışları üzerindeydi.

Call buna mahal vermemek için köşedeki kitap dolu bir masayı ortaya çekti. Üstünü boşalttılar. Aaron ellerini göğsünde kavuşturarak masaya uzandı.

Call derin bir nefes aldı, zihnini toparlayarak Aaron'ın ruhunu ilk gördüğü anı hatırlamaya uğraştı. Bu kısmı tek başına yapması gerekirdi. Alex kimsenin ruhunu görmeyi hak etmiyordu, hele Aaron'ınkini hiç.

Call gözlerini yumdu, derin bir nefes alıp başladı. Magisterium'da yaptığından daha zordu. Aaron'ın dirilmiş bedeni ruhunu görmeye çalışan Call'u adeta geri püskürtüyordu. Bir pus perdesiyle örtülü gibiydi. Aaron'ın hatıralarına tutunmaya çalıştı – Aaron'ın gülüşüne, yemekhanede yakınmadan yosun yiyişine, kum ayıklayışına, Tamara'yla dans edişine. Hepsi bulanıktı. En çok önce çıkan anı bu odadaki sedyede soğuk ve kıpırtısız yatan cansız bedeniydi.

Aaron'ın bedenine ruhundan bir parçayı aktarmanın neye benzediğini güçlükle hatırlamaya çalıştı. Karanlıkta metali aydınlatan bir elektrik akımı gibiydi. Anılar hücum edince Aaron'ın varlığına açılan yolu nihayet hissetti. Ruhun ışıltısını açık seçik gördü. Aaron'ın benliği altın sarısı bir nurla kaplıydı.

Ne var ki bir binayı kaplayarak çürümesine yol

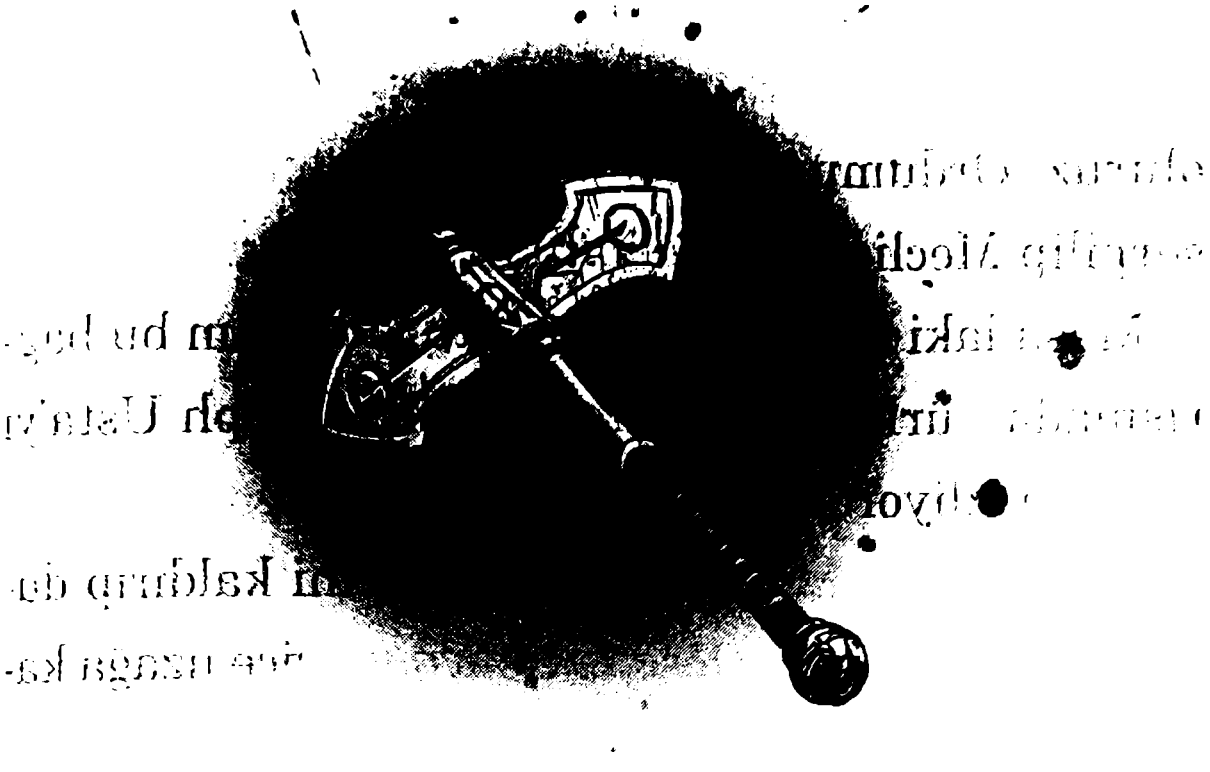
açan sarmaşıklar misali ruhu yer yer karanlık filizler bürümüştü. Tüm bedeni kaos enerjisiyle nabız gibi atıyordu. Call zihin yordamıyla uzandı ve korkunç şiddetli bir soğukluk hissetti.

Beden. Aaron'ın bedeninde bir terslik vardı.

"Siz ne halt ediyorsunuz?" Deney odasının kapısı aniden ardına kadar açılmıştı. Afallayan Call masaya yaslanırken, Alex bir feryat koparıp geri sıçradı.

Gelen Joseph Usta'ydı ve küplere binmişti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aaron'dan bir adım uzaklaşan Call yerdeki bir kitaba takılıp sendeledi. Joseph Usta'yı hiç böyle görmemişti. Adamın gözü dönmüştü, öfkeden köpürüyordu. Alkahest'i eline takmıştı.

Aygıtı görünce Call'un nefesi kesildi.

Eskiden Joseph Usta, derinden duyduğu öfkesine rağmen, Call'u hep korumuştu. Ölümün Düşmanı'nın mezarındayken onu canı pahasına kurtarmak için Call'un önüne bile atlamıştı. Oysa şimdi Call'u gözünü kırpmadan öldürecekmiş gibi görünüyordu.

"A-Aaron'a yardım ediyorum," diye kekeledi Call.

"Eserini kurcalayamazsın!" diye bağırdı Joseph Usta, ağzından tükürükler saçarak. "Diriliş olmadan biz bir hiçiz! Büyücüler bizi ezip geçer ve yok oluruz. Ordumuz ancak sonsuz yaşamın gücüyle serpilip Meclis'i yok edebilir."

Masadaki Aaron doğrulup oturdu. Tüm bu bağrışmadan ürkmüş görünmüyordu. Joseph Usta'yı sakince izliyordu.

"Tamam, tamam," dedi Call, ellerini kaldırıp durumu alttan alarak. Joseph Usta'dan iyice uzağa kaçan Alex kireç gibi bir suratla duvara yaslanmış haldeydi. Call Alex'i hiç bu halde görmemişti, o yüzden daha da korktu. "Sinirlenmeyin. Her şey yolunda."

Aaron'a bir adım yaklaşan Joseph Usta onu ensesinden tuttu ve yeni Mercedes'inin çizilip çizilmediğini anlamaya çalışan öfkeli bir araç sahibi gibi yüzünü inceledi.

"Callum cüssesine bakmadan bana bela olmaya kararlı görünüyor. En başından beri bana meydan okuyor. Rolünü küçümsedi. Ona bahşedilen büyük onuru hafife aldı. Fedakârlıklarıma ve bağlılığıma defalarca namkörlük etti. Pekâlâ Callum, planlarımı mahvetmenden bana gına geldi."

"Olayı kişisel almayın," dedi Call. "Bir sürü insan bana gıcık oluyor. Sırf siz değilsiniz."

"Call bana yardım etmeye çalışıyordu," dedi Aaron, Joseph Usta'nın elinden silkinerek kurtulup. Yüz ifadesinde adeta ürkütücü bir şey vardı.

"Yardıma ihtiyacın yok!" diye parladı Joseph Usta, bu kez onu omuzundan yakalayarak. "Senin kurcalanmaman gerekir!"

"Bırak beni," dedi Aaron, Joseph Usta'nın elini iterek. "Neye ihtiyacım olduğunu sen bilemezsin!"

Joseph Usta hırladı. "Kes sesini. İnsan değilsin. Bir *mahluksun*. Ölü bir varlık."

Aaron ani bir hamleyle Joseph Usta'yı gırtlağından yakalayıverdi. Çok ani oldu, o kadar aniydi ki Call bir telaş nidası koparmaktan başka tepki veremedi.

Joseph Usta alev üretecekmiş gibi elini kaldırdı ama Aaron onun kolunu yakalayıp arkaya *büktü*. Diğer eliyle Joseph Usta'nın gırtlağını iyice sıktı. Joseph Usta çırpınarak nefes almaya uğraşırken gözleri kaydı.

"Yapma!" diye bağırdı Call, Aaron'ın neye niyetlendiğini nihayet kavrayıp. "Aaron, hayır!"

Ne var ki Call ona asla itaat etmemesini emretmişti ve Aaron da bu emre uyuyordu. Parmakları Joseph Usta'nın boğazına iyice gömüldü ve pıt diye bir kırılma sesi geldi. Ayakların altında ezilen bir dalın çıtırtısı gibi.

Joseph Usta'nın gözünün feri söndü.

Call arkadaşının, en yakın dostunun, tanıdığı en iyi kalpli insanın bunu yaptığına inanamayarak Aaron'a ağzı açık bakakaldı. Hayatında ilk kez, Aaron *namına* değil de *ondan* korktu.

Alex'in art arda çıkardığı tuhaf sesin, defalarca tekrarlanan bir *hayır* kelimesinden kaynaklandığı sonradan anlaşıldı.

Joseph Usta'yı bırakan Aaron ne yaptığını yeni fark etmişçesine ellerine bakarak geriledi. Joseph Usta'nın cansız bedeni yere yığılınca şaşırdı.

Bir mahluksun. Ölü bir varlık.

Joseph Usta Call'un ayaklarının dibine serildi, tıpkı önünde yatan Drew gibi cansız. *Benimle tanıştıktan sonra Joseph Usta'nın ailesinin dünyası kararda*, diye düşündü Call biraz isterikçe, ancak bunun hiçbir komik yanı yoktu.

Alex dizlerinin üzerine çöktü. Bakışları Joseph

Usta'nın cesedine kenetlenmişti. "Onu... onu diriltebilirsin," dedi Alex.

"Ama diriltmeyeceğim." Call bu sözleri hiç düşünmeden sarf etti. Alex'in onu Alkahest'le tehdit eden, hor görüp küçük düşüren ustasının diriltilmesini istemesine Call daha çok şaşırmıştı. Alex adamın cesedine efsunlanmış gibi bakıyordu.

"Mecbursun," dedi Alex. "Birisi bize önderlik etmeli."

Aaron marifetine boş boş bakıyordu. Pişmanlık duyuyorsa da belli etmiyordu.

Alex emekleyerek Joseph Usta'nın cesedine yaklaştı. Yüzünden yaşlar aksa da ölü büyücüye dokunmaya yeltenmedi. Bunun yerine eli Alkahest'e uzandı. Aygıtı alıp göğsüne bastırdığı an, Call herkesten önce koşup almadığı için aptallığına hayıflandı.

"Alex?" dedi Call. "Ne yapıyorsun?"

"Onun ölebileceği aklımın ucundan geçmezdi," dedi Alex, muhatabı Call değilmiş gibi. Sesi alçaktı, sanki kendi kendine konuşuyordu. "Müthiş bir adamdı. Orduya önderlik ederken onun sağ kolu olmayı hayal ediyordum."

"Kötü bir adamdı," dedi Call. "Bir bakıma tüm olanlar -büyücüler savaşı, Jericho'nun ölümü, hatta Drew'un ölümü- onun hatasıydı. İnsanlara zarar verdi."

"Sana önem veriliyorsa onun sayesindedir. Sana inanmıştı. Onu böylece bırakacak mısın?"

"Senin bana yaptığın gibi mi?" dedi Aaron, masadan yere inerek. Call'un yanına geldi.

"Ölümün Düşmanı'ndan daha iyi olduğumu ispatlamak için yapmamıştım," diye hırladı Alex. Alkahest'i hâlâ sımsıkı kucaklamış halde tutuyordu.

"Hayır," dedi Call. "Ondan hiçbir farkın olmadığını ispatlamak için yaptın." Kapıya yöneldi, Aaron peşindeydi. Tam kapıda Call geri döndü. "Biz gidiyoruz. Bak, üzüldüğünün farkındayım ama kaos büyüsünü kullanarak da dünyaya hayrın dokunabilir. Yine de ünlü ve nüfuzlu biri olabilirsin, kötülüğün saflarında kalman şart *değil*. Joseph Usta'nın ölümüyle tüm bunlar sona erebilir."

Alex'in ona bakışı bezgindi. "Ha iyi, ha kötü," dedi. "Ne farkı var?"

Call buna Aaron'ın bir şey demesini bekledi.

Alex'in bu ayrımı bilmesi gerektiğine Aaron'ın parmak basmasını bekledi ama Aaron hiçbir şey demedi. Belki de ayrımı bu haliyle Aaron da bilmiyordu.

Call ile Aaron sessiz sedasız koridorda ilerlerlerken Yıkım hemen yanlarında bitti. Kulaklarını kısmıştı ama kuyruğunu sallıyordu. Evin içindeki ayak seslerine rağmen hiç kimse önlerini kesmedi. Bahçeye çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Aaron.

"Bilmiyorum," dedi Call. "Adadan uzağa. Her şeyden uzağa."

"Seninle mi geliyorum?" Joseph Usta'yı öldürmenin Call'un başına dert olacağını Aaron anlamış gibiydi. Aaron'ın bir yanı rahatsız olmuştu belki. Belki de eskiden olsa birini böyle çıplak elleriyle acımasızca asla öldürmeyeceğini anımsamıştı.

"Elbette geliyorsun," dedi Call, ama muhtemelen sesindeki tereddüt Aaron'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"İyi," dedi Aaron.

Yol kenarından ayrılmadan patikayı takip ederek ormanın yolunu tuttular. Call bacağı kısa

sürede ağrımaya başlasa da yavaşlamadı. Dişini sıktı, bıraktı şiddetlensin. Acıyorsa n'olmuş yani? Topallıyorsa topallasın! Ağrısı diğer her şeyin acısını dindiriyordu.

Yanı sıra yürüyen Aaron düşüncelere dalmış gibiydi. Ne korkunçtur ki, zaman geçtikçe, Call arkadaşıyla beraber yürüdüğünden ziyade Kaos Taşıyanlardan birine eşlik ettiği hissine daha çok kapılıyordu. Sanki Yıkım bile Aaron'dan kaçınıyor, Call'un öbür tarafından ayrılmıyor, asla okşanmaya yanaşmıyordu. Bir gün önce Aaron'a sırnaştığı halde, kurt bile Aaron'ın hayata dönüşünün ertesinde değiştiğini açıkça anlamış gibiydi. Nitekim Aaron *değişmişti* de. Peki ama buna yol açan neydi?

En azından ırmağa yaklaşmışlardı artık. Call kıyıya vuran dalgaları işitebiliyordu. Birden suyun sesini motor gürültüleri bastırdı. Kamyonetler hızla yaklaşıyordu. Tepelerinde kurdele gibi bir elemental göğü yararak geçti.

Call döndü, Aaron'ı omuzundan tuttuğu gibi ormanın içine itti. "Koş! Kaçmamız lazım!" dedi, bacağının hızlı kaçmaya imkân vermeyeceğini bilse de.

Birden ormanda Hugo belirdi. Arkasından bir sürü büyücü ve Alex'in Kaos Taşıyanları da geliyordu.

Joseph Usta'nın ölümüne rağmen Call ile Aaron'ın kaçmasına izin verilmeyecekti.

"Ben Ölümün Düşmanı'yım!" diye bağırdı Call. "Yetkili benim. Emirlerime uymak zorundasınız. Eve geri dönmenizi emrediyorum! Konu kapanmıştır. Ben Constantine Madden'ım! Ölümün Düşmanı'yım! Konu kapandı diyorum!"

Hugo yüzünde bir gülümsemeyle Call'a bir adım yaklaştı. Call karşısındaki büyücüleri daha önce hiç görmediğini artan bir dehşetle fark etti. Bunlar Panoptikon firarileri veya Jeffrey gibi acemiler değildi. Başka kişilerdi. Aralarında Meclis cübbeli olanları bile vardı. Mutlaka yeni gelenlerdi. Yanlış saflarda savaşa katılan hainler. Call bir an Jasper'ın babasını bile görür gibi oldu.

Yıkım öfkeyle havlamaya başlamıştı.

"Constantine'in ruhunu taşıyor olabilirsin ama yetki sende değil," dedi Hugo. "Joseph Usta çok kesin talimatlar verdi. Başına bir şey geldiği takdirde Alex Strike'ın emirlerine uymamız söylendi.

Alex de sizi geri getirmemizi istedi, gerekirse zorla."

"Ama ben Ölümün Düşmanı'yım!" dedi Call. "Bakın, Aaron'ı dirilten benim. Hepiniz ölümün sırrını çözmek için buradasınız değil mi? Ölümün kilidinin şifresi benim! Arka bahçesindeki o tekinsiz barakanın anahtarıyım!"

Call'un konuşmasının ardından bir anlığına herkes sus pus kesildi. Yürüttüğü mantıkla onları afallatıp afallatmadığından emin değildi. O anda gitmesine sahiden izin vereceklerini sandı.

"Belki öylesin... tüm dediklerin doğrudur," dedi Hugo. "Yine de bizimle geri dönmek zorundasın. Yakında bir savaş patlayacak, hepimiz hazırlanmalıyız. Şu sıralar Aaron'la ormanda dolaşmanız güvenli değil. Meclis'in kolluk kuvvetleri her yerde olabilir."

"Sizinle geri dönmüyorum." Call elini kaldırarak kaosa başvurdu. Kim olduğunu ve neler yapabileceğini onlara gösterirse belki serbest bırakırlardı. Belki direneceğini anlarlarsa ona zarar vermekten çekinirlerdi. Yavaşça güç toplamaya başladı. Aaron'ın derdini anlamaya çalışırken neredeyse tamamen tükenmişti. Ruhundan bir par-

ça eksikken çok zayıftı. Daha fazla güce ihtiyacı vardı.

Alışkanlık gereği karşı ağırlığı Aaron'a uzandı. Ancak ona uzanmak buz gibi suya kolunu daldırmak gibiydi. Soğuk, kapkara bir boşluk zihnini kapladı. Haykırmasıyla beraber Call'un dünyası kararardı.

Call uyandığında elleri arkadan bağlıydı, başı yana düşmüştü. Ayıldığı ilk anda Panoptikon'a geri götürüldüğünü sandı. Neler olduğunu ancak etrafına bakıp da Joseph Usta'nın ürkütücü Viktorya tarzı salonuyla karşılaşınca anımsadı. Joseph Usta ... Tamara ... Aaron.

Aaron.

Başını eğip de bakınca bir sandalyeye bağlandığını anladı. Ayak bilekleri sandalyenin bacaklarına, elleri de arkadan bağlanmıştı.

"Uyanmışsın," dedi Aaron arkasından. Sesi o kadar yakından geldi ki onun da başka bir sandalyeye bağlandığına Call gayet emindi. Muhte-

melen ikisininki birbirine sabitlenmişti. Call biraz kıpırdanmayı denedi. Varsayımının doğruluğu ağırlıktan belliydi.

"Neler oldu?" diye sordu.

Aaron biraz kaykıldı. "Büyü yapmaya hazırlanır gibiydin ama sonra bayılıverdin. Büyüm olmadığı için bir şey yapamadım. Yıkım da çaresiz kaldı. Bizi kıskıvrak yakaladılar. Alex ortalıkta koşturup emirler yağdırıyordu. Sanırım Hugo savaş konusunda gerçeği söylüyordu."

"Alex sahiden başa mı geçmiş?" dedi Call, hayretle.

"İddiasına göre..." diyecek oldu Aaron ama lafını tamamlayamadan içeri Hugo girdi. Alex arkasındaydı. Call kapı açılınca Anastasia'nın birtakım büyücülerle konuştuğunu işitti. Bir an için tanıdık bir ses duyar gibi olduysa da tam çıkaramadı.

Alex düğmeleri boğazına kadar ilikli, uzun, siyah bir paltoya bürünmüştü. Saçını da güzelce geriye taramıştı. Artık bezgin veya korkmuş bir hali yoktu. Gözleri ışıl ışıldı ve koluna taktığı Alkahest yeni cilalanmışçasına parlıyordu.

"Şaka mı bu? Yeni Matrix filminin oyuncu seç-

melerine katılacakmış gibisin," dedi Call, sandalyeye bağlıyken bu denli küstah olmaması gerektiğini sonradan idrak etti.

"Artık yetkili benim, en başından beri olması gerektiği gibi," dedi Alex. "Constantine'in tüm bilgi birikimini ve Joseph Usta'nın tüm deneyimini ele geçirdim. Yeni Ölümün Düşmanı benim."

Call başka bir espri daha yapmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

"Sendeki Makar gücünü kendime aktarıp gelmiş geçmiş en güçlü kaos kullanıcısı olabilirim. Ya bana itaat edip sadık yaverim olursun Callum, ya da seni şuracıkta gebertirim."

"Zorlayıcı bir teklif," dedi Call. "Alkahest'in o şekilde çalıştığından emin misin?"

"Onu öldüremezsin," dedi Aaron usulca. "Tıpkı beni öldüremeyeceğin gibi. Biz olmazsak ordun bir dakika durmaz."

Alex küçümseyerek dudak büktü. "Bal gibi durur."

"Bal gibi durmaz," dedi Call, Aaron'a destek çıkarak. "Onların tek derdi ölülerin diriltilmesi. O işi beceren benim. Sen değilsin. Bunu herkes biliyor."

"Haklı," dedi Aaron. "Call ve Joseph Usta'nın izinden gidiyorlardı, tanımadıkları bir ergenin peşine takılmazlar."

Alex pis pis sırıttı. "Hadi oradan. Call ölünün nasıl diriltildiğini anlattı. Kendi ruhunu kullanmış. Aynısını dilediğim zaman yapabilirim, yani ona ihtiyacım yok artık. Ama *sen* bana lazımsın, orası doğru. Bunun yaşayan kanıtı *sensin*, ama o gözden çıkarılabilir."

"O ölürse sana yardım etmem," dedi Aaron duygusuz bir sesle. "Yardım edesim de yok zaten."

Alex öfkesinden tepinmek üzereydi, ama tepinmek yerine paltosunun iç cebinden bir bıçak çıkardı. Kavisli, çirkin bir hançerdi. Call'a Magisterium'dayken taşıdığı kendi hançeri Miri'yi hatırlattı. Alex zoraki sırıttı. "Ee, Call. Şansını zorlamak mı istersin yoksa sadakat yemini edecek misin? Ufuktaki çatışmada bizim saflarımızda savaşacak mısın?"

"Sizin saflarınızda savaşacağım," dedi Call. "Zaten Aaron ile benim gidecek başka yerimiz yok. Tamara ile Jasper'ın peşinden koştuğumu gördün mü? Tüm Meclis'e zorla tutulmadığımı söylediği-

mi duymadın mı? Herkes benden nefret ediyor. Bunlara bakıp anlaman gerekirdi."

Alex sırıttı ve uzanıp elindeki hançeri onları zapt eden halatlara çaldı. Call ayağa kalktı, bacağı sızlıyordu. Aaron peşinden yavaşça doğruldu.

"Gelin," dedi Alex ve uygun adım yürür gibi odadan çıktı.

Call ile Aaron'ın bağlı kaldığı sürede güneş batmıştı. Alex'in peşi sıra koridorda hızla ilerlerlerken dışarısı karanlıktı. Oturma odasından geçtikleri esnada, Call, büyücülerin evin bahçesinde yaktıkları dev alev kürelerini gördü.

Verandaya çıktılar ve durup manzaraya baktılar. Alex yanlarında küstahça sırıtıyordu. Yeşil Meclis cübbeleri ve siyah Magisterium üniformaları giymiş bir büyücü kitlesi, yüzleri eve dönük duruyordu. Eve sırt çevirmiş duranlar Joseph Usta'nın kuvvetleriydi.

Artık Alex'in kuvvetleriydiler. Call çoğunun sadece sırtını görüyordu ama çok kalabalıklardı. Hugo'yu ve birkaç büyücüyü daha seçer gibi oldu. Acımasız ve yılmaz bakışlarla evin önünde birkaç sıra set oluşturmuşlardı.

Meclis büyücüleriyle aralarında futbol sahası genişliğinde bir boşluk vardı. Call veranda parmaklığına yaklaştı ve bir havlama işitti.

"Yıkım!" dedi. Kurt evin yanından fırladı, basamakları çıkıp Call'un dibine sokuldu. Call üzüntüsünden yüzünü ekşittiyse de eğilip Yıkım'ı okşadı. Değişmemiş tek dostu Yıkım'ı görmek içine su serpmişti.

Aaron'a kaçamak bir bakış attı. Aaron'ın yüzüne yandan kızıl-turuncu bir ışık vurmuştu. Işıktan yeşil gözleri simsiyah kesilmişti. Joseph Usta'nın gırtlağını çatırdayana dek sıkışını anımsayınca Call'un içi cız etti. Bir bakıma Aaron'ı hayatta olmadığı günlere kıyasla daha çok özlüyordu. Sanki Aaron'ı geri döndürdüğünden beri, Aaron'ı Aaron yapan her şey nehrin üzerindeki bir sis misali buharlaşıp dağılıyordu.

Ama neden? Bu soru Call'un zihnini kurcalıyordu. Sorun Aaron'ın bedenindeydi. Onu farklı bir bedene taşısaydı -Constantine'in kendine yaptığı gibi Aaron'ın ruhunu başkasına aktarsaydı- fark eder miydi acaba?

Ön kapı açılıp da verandaya Anastasia çıkınca

Yıkım tekrar havladı. Üzerindeki gümüşi beyaz zırhı artık temizdi. Saçını dev bir burgu şeklinde tepesinde toplamıştı. Süzülerek Call'un yanına geldi.

"Callum," dedi. "Mantıklı davranıp Alex'in yanında savaşmaya karar vermene sevindim."

"Mantıklı davrandığım yok," dedi Call. "Aksi takdirde beni öldürmekle tehdit etti."

Kadın gözlerini kırpıştırdı. Call gayri ihtiyari şunu düşündü: Alex'in Constantine'in ruhunu yok edebileceği fikri kadının umurunda mıydı ki? Oğlunun yaptıklarını sineye çekerken uzun zamandır verdiği tavizler ve her şeye rağmen geri dönmesine duyduğu arzu kadının zihnini bulandırmış olsa gerekti.

"Savaş bir sona ersin," dedi kadın. "Buralardan gideceğiz, Jericho'yu diriltip huzur içinde yaşayacağız."

"Yeter Anastasia," dedi Alex. "Bu gülünç hezeyana Joseph Usta hoşgörüyle bakıyordu ama ben bakmam. Callum senin oğlun değil. Ne düşündüğün umurumda değil. O Constantine Madden değil, ona ne kadar yalakalık yapsan da boşuna. Seni sevmiyor."

Anastasia'nın yüz ifadesi anında sertleşti. Sis dağılıyordu ve ortaya her ne çıkacaksa Alex'in hoşuna gideceği şüpheliydi.

"Alex, bana ihtiyacın olduğunu aklından çıkarmasan iyi olur," dedi Anastasia. "Keza elementallerime de."

"*Sen de* illaki birini oğlun olarak göreceksen beni hesaba katsan iyi olur."

"Call'un ruhunu tanıyorum," dedi Anastasia, gerçi Call bunun doğru olduğunu sanmıyordu. "Seninkini değil."

Alex'in yüzü çarpıldı.

"Bir hareketlilik başladı," diye araya girdi Aaron, adeta konuşanlara aldırmadan. Alex öfkeyle döndü; Call etrafı süzdü.

Doğruydu. Gölden bir Kaos Taşıyan ordusu çıkmıştı. Çok uzun süre suda kalmaktan paçavraya dönmüş giysileriyle düzgün bir sıra halinde dizildiler. Hemen yanlarında elementaller vardı: Uçarak ağaçların arasında dolanan upuzun hava yılanları, alev kertenkeleleri, tamamen kayadan oluşmuş dev örümcekler. Call hiç su elementali görmedi ama varsa muhtemelen nehrin içinde oynaşıyorlardı.

Call tekrar büyücülere baktı. İlk başta bazılarının sesi aşina gelse de aralarındaki *birkaç* kişiyi tanıdığını yeni fark ediyordu. Hugo'yla beraber duran birkaç Meclis üyesi arasında Magisterium'dan tanıdığı bazı ebeveynler vardı. Jasper'ın babasını da görünce Call'un paçaları tutuştu.

Ne var ki Call'a en büyük şoku kalabalığın arasından çıkıp Alex'e yaklaşan kişi yaşattı: Tamara'nın ablası Kimiya.

Biraz sonra Alex'in boynuna sarıldı. "İyi olduğuna çok sevindim," dedi Kimiya bir çırpıda.

Alex bile şaşırmış gibiydi. "Kimiya?"

"Kimiya, aklını mı kaçırdın?" diye çıkıştı Call. "Kardeşlerinle aynı tarafta olman gerekir."

Kimiya ona kızgın baktı. "Ravan benim kardeşim değil," dedi. "Ateş onu yuttu. O bir canavar artık. En iyi dostum Jen öldü..." Dudakları titredi. "Ölümden nefret ediyorum," dedi. "Alex ölümü yok etmek istiyorsa onun tarafındayım."

Alex Kimiya'nın arkasından Call'a böbürlenir gibi baktı. "Git de bir silah edin canım," dedi, kızın uzun siyah saçını okşayarak. "Beraber savaşacağız."

Kimiya içeri girip gözden kayboldu. Alex sırıtarak bakınca Call onun gırtlağını sıkmamak için kendini zor tuttu. Buna fırsat kalmadan Alex yanına geldi ve Alkahest'i takmadığı eliyle onu tişörtünün sırt kısmından yakaladı. Hugo da Aaron'ı tuttu.

"Sadık yandaşlar!" diye bağırdı Alex. Call ile Aaron öne itildi ve basamaklardan indirilip birkaç büyücünün ürettiği parlak bir spot ışığının altına çıkarıldı. "İşte karşınızdalar! Constantine Madden'ın reenkarnasyonu Callum Hunt ve onun en büyük eseri, ölümden dönen Aaron Stewart!"

Bir tezahürat koptu. İnsanlar Aaron'ın adını haykırıyorlardı. Call şaşkına döndü. Aaron'ın bir Makar olduğunu, Magisterium kahramanlığını ilan ettiği günü çok andırsa da bu seferki bambaşkaydı.

"Şimdi de..." diyecek oldu Alex. Ama Hugo lafını kesti.

"Strike Usta," dedi. "Bakın. Diğer taraftan bir müzakere bayrağı sallıyorlar."

"Teslim mi oluyorlar?" Alex'in hayal kırıklığına uğradığı sesinden belliydi. "Şimdiden mi?"

Hugo başını iki yana salladı. "Savaştan önce görüşmek istedikleri anlamına gelir."

"Bir mesaj yollamışlar. Görüşme talep ediyorlar." Anastasia gergin bir yüz ifadesiyle yanlarında bitti. "Ama muhatapları sadece Call."

"Olmaz," dedi Alex. "Men ediyorum."

Aaron kendi namına itiraz edecek gibi olunca Call onun koluna dokunup susturdu.

"İyi ettin," dedi Alex'e. "Ordunun bensiz işe yaramayacağını anladıklarından, muhtemelen beni kıskıvrak yakalarlardı."

"Bu ordunun başında *ben* varım," dedi Alex hışımla.

Call dudak büktü. "Ölümün Düşmanı hâlâ benim."

Alex Anastasia'ya döndü. Hıncından tepinmek üzereydi. "Callum'la ne diye görüşmek istesinler ki?"

Kimiya elinde bir taş baltayla evden çıktı. Baltaya çeşitli hava ve toprak simgeleri yontulmuştu, bu sayede hafiflediğinden taşıması rahattı muhtemelen. "Tamara'nın önerisiydi," dedi Kimiya. "Tamara ebeveynlerimizi onun güvenilir olduğuna dair ikna etti. Güya Call sözünün eriymiş."

Başını iki yana salladı. "Bence aslında ona son bir kez veda etmek istiyor."

Alex'in suratına zalim bir sırıtma yayıldı. "Tamara'yla aranızda birşeyler olduğunu bilmiyordum Callum."

"Yok öyle bir şey." Call'un bunu mızmızlanır gibi söylemesi gülünçtü, hatta o kadar abesti ki Aaron'ın kaşları havaya kalktı. Call'un numara yaptığını anlamıştı.

"Yanılmışım. Görüşmeye *gidiyorsun*, Callum Hunt," dedi Alex gülerek, böylelikle Call'un damarına bastığını sanıyordu belli ki. "Gidip sana söylediklerimi harfiyen aktaracaksın. Meclis büyücülerine mesajımı ileteceksin, onlar da bu ordunun gerçek kumandanı kimmiş öğrenecekler."

Call sıkkın görünmeye çalışsa da içi içine sığmıyordu. Meclis'e yardım etme şansı doğmuştu. Ama onlara nasıl yardım edecekti?

Derin bir nefes aldı. Karşı karşıya oldukları orduya dair Meclis'e bir fikir vermek zorundaydı. Kabaca da olsa elemental, Kaos Taşıyan ve büyücü sayısını bildirmeliydi. Bunları bilmek isterlerdi. Keza Joseph Usta'nın ölümünü de öğrenmeleri gerekirdi.

"Geri dönme," diye fısıldadı Aaron.

Call başını iki yana salladı. "Seni burada mı bırakayım? Olmaz."

Aaron başka şey demedi. Ne ısrar etti ne de açıklama getirdi.

"Duydum," dedi Alex. Siyahlara bürünmüş haliyle kapkara, yırtıcı bir kuşu andırıyor, Meclis büyücülerini öfkeyle kısılmış gözlerle süzüyordu. "Onların tarafına kaçmayasın diye gözüm üzerinde olacak Call. Döneklik etmeye kalkmayasın diye. Olur da edersen, Kaos Taşıyanların her birine saldırmalarını ve seni gebertene dek durmamaları emrini vereceğim."

Kimiya küçük bir feryat kopardı. Call dönüp bakınca bir alev şeridinin Meclis büyücüleri tarafından Alex'in kuvvetlerine doğru amansızca ilerlediğini gördü.

Otlar tutuşmuyordu, yangın üzerlerinden süzülerek yayılıyordu sanki. Alex hışımla baktı. "Hücuma geçtiler," dedi. "Call, Kaos Taşıyanlara hükmetmeme yardım et..."

"Hayır." Kimiya Alex'in bileğine dokundu. "Ravan bu."

"Saldırıyor!" Alex cırlak bir sesle bağırdı ama Ravan çoktan ulaşmıştı. Bir alev sütunu halinde yükseldi. Yaydığı gri dumanlarda turuncu alevler hareler çiziyordu.

Dumanlar öbek öbek toplandı. Gittikçe yoğunlaştı, ta ki ortasında kül rengi bir kız cisimleşene dek. Gerçek bir bedene bürünmüş gibiydi. Gri dumandan elbisesi kat kat uçuşuyordu. Saçı uzundu. Eskiden kapkaraydı o saçlar. Oysa şimdi kül grisiydi ve ışıldıyordu. Yüzü Tamara'yı anımsatınca Call'un yüreği burkuldu.

Büyücülerden üçünün Alex'in güçleri ile Ravan'ın arasına bir buz kalkanı örmesi kızı güldürdü.

"Callum Hunt'ı müzakere alanına götürmeye geldim," dedi. "Şimdilik barış yanlısıyım, ancak bana saldıracak olursanız yanmadık yer bırakmam."

Bunu sahiden yapar mıydı? Call kaygılandı. Bu büyü savaşı daha ne kadar kötüye gidecekti?

"Cani," dedi Kimiya tiksinti dolu bir edayla.

Ravan hafifçe gülümsedi, buruk. "Söyle ablam," dedi Kimiya'ya, sonra da Callum'a el ederek yanı-

na çağırdı. "Callum. Sallanmayalım."

Call Aaron'a geri döneceğini ima eden bir bakış attıktan sonra buz kalkanının etrafından dolaştı ve Tamara'nın ablasının peşine takıldı.

Etrafta ürkütücü bir sessizlik vardı. Çayırda ilerlerken rüzgâr bile esmiyor, bu sayede Ravan insan suretini koruyordu. Diğer tarafa yaklaştıklarında Call üç kişinin beklediğini gördü. Koyu yeşil Meclis cübbesi ve kara teniyle Rufus Usta diğerlerinden ayrılıyordu. Yanında okul üniformasıyla Tamara vardı. Beyaz kıyafetiyle saçı daha da kara görünüyordu. Jasper da Tamara'nın yanındaydı. Call'un yaklaşmasını seyrederken yüzü asık ve kızgındı.

Call yanlarına gelince Ravan dağılmaya başladı. Etrafa dalgalar halinde küller saçıyordu. Dağılırken bir anlığına Call'a baktı. Gözleri turuncu alevlerden ibaretti.

"*Kardeşimi incitme*," diye fısıldadı. "*Seni seviyor.*"

Sonra da kayboldu.

Call arkadaşının, kısa süreli sevgilisinin ve eski öğretmeninin önünde durdu. Hiçbiri konuşmadı.

"Call..." diyecek oldu Tamara.

"Fazla zamanım yok," diye sözünü kesti Call. Kızın söyleyeceklerine katlanabileceğini sanmıyordu. Hiçbiriyle göz teması kurmadan hızla konuşmaya başladı. Alex'in ordusunu kaba hatlarıyla tarif edip Joseph Usta'nın başına gelenleri anlatmaya koyuldu. Anlatırken Meclis üyelerinden biri -Graves- diğerlerinden ayrılıp yanlarına yaklaştı. Adam Call'un en büyük hayranlarından asla olmamıştı. Call adamın varlığına aldırmamaya çalıştı.

Call anlatmayı sürdürdükçe Rufus Usta'nın ılımlı yüz ifadesi giderek endişeli hale bürünüyordu.

"Callum," diyerek lafını kesti en sonunda. "Joseph Usta öldü mü diyorsun? Yani ordunun başına Alex Strike ile Anastasia Tarquin mi geçti?"

Call başıyla onayladı. "Daha ziyade Alex. Bakın, teslim oluyorum! Teslim oluyorum! Tüm bunlar büyük bir hataydı. Yeter ki Aaron'ın başına bir şey gelmeyeceğine söz verin, ne isterseniz yaparım."

Aaron'ın adının anılmasıyla birlikte herkesin suratı asıldı. Graves sıska parmağını ona doğru uzattı. "Callum Hunt, yaptıkların büyücüler

âleminde onarılmaz bir gedik açmış olabilir. Ölüler geri döndürülmemelidir. Aaron başka hiçbir gerekçe olmasa bile sırf kendi ruhunun iyiliği için yok edilmelidir."

"Sen de mi böyle düşünüyorsun?" Call Tamara'ya döndü.

Gözyaşlarını güçlükle tutuyormuş gibi kızın gözleri ışıldasa da ses tonu ağlamaklı değildi. "Bence Aaron'ı kısmen geri getirdin, bütünüyle değil," dedi Tamara. "Onun bu şekilde yaşamak isteyeceğini sanmıyorum."

Peki ya nerede hata yaptığımı çözmek üzereysem? diye soracak oldu Call ama yanıtını zaten biliyordu. Çok geçti. *Ya hatamı hâlâ telafi edebilecek durumdaysam? Onu iyileştirebilirsem?*

Call bunun mümkün olabileceğinden emin değildi. Sadece aklına yerleşmiş bir fikir tohumundan ibaretti. Sorun Aaron'ın bedeninden, ölmüş bir beden olmasından kaynaklanıyordu belki. Constantine ruhunu onunkine aktardığında Call'un kendi bedeni hayattaydı.

Aklından geçirdiği şeye daha önce hiç kalkışılmamış olabilirdi.

Hiç kalkışmamak *gerekirdi* belki.

"Bunun kararını Aaron'a bırakalım," dedi Call, bakışlarını yere eğerek.

"Karar verebilecek durumdaymış gibi," Graves burun kıvırdı. "Konuşabiliyor mu bari?"

Tamara kıpkırmızı kesildi. Call adama öfkeyle baktı. "Evet, eylemlerinin bilincinde. Joseph Usta'yı o öldürdü, tek başına yaptı."

Tamara'nın ağzı açık kaldı. "Joseph Usta'yı Aaron mu öldürdü?"

"Evet," dedi Call. "O yüzden yaşayıp yaşamayacağına da ne yol izleyeceğine de kendisi karar vermeli. Onu ben dirilttim. Ona bu kadarını borçluyum."

"Bunun pek önemi yok," dedi Graves, sarsılmış görünse de. "Magisterium'a geri dönemezsin."

"Öyleyse beni Panoptikon'a geri yollayın," dedi Call. "Hapse tıkın beni. Yeter ki onu bırakın."

"Aramıza geri dönemezsin, Callum," dedi Rufus nazikçe, ama araya Graves girdi.

"Sana ve canavarına yardım teklif etmek için müzakere talebinde bulunmadık. Seninle görüşmek istedik çünkü ailen ve dostların senin doğru yola davet edilebileceğine inanıyorlar." Call'un

dostlarının aptallığına şaşıyormuş gibi göz devirdi.

"Doğru yola mı?" diye tekrarladı Call, neyi ima ettiklerini anlamamıştı. Anladığı tek şey vardı o da duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğiydi.

Graves devam etti. "Düşman'ın güçleriyle daha önce de savaştık. Evet, Alex'i hafife alıyor olabiliriz ama ordusunu değil. O bir Makar ve bizim saflarımızda savaşacak Makar hiç kalmadı."

Call ağzını açmaya yeltendiyse de Jasper'ın başını sallayarak uyarması üzerine bir kez olsun çenesini kapattı. Keşke bu görüşmeye babasının katılmasına da izin verilseydi. Alastair'in buna sıcak baktığını kestirse de katılmasına niye izin verilmediğini Call anlıyordu. Alastair olsaydı lafı hiç dolandırmadan neler döndüğünü ona açıklardı.

"Beklediğimizden daha fazla hain ve dönekle karşılaştık. Meseleyi tümden kapatmanın tek bir yolu var. Kaos büyüsünü kullanarak Alex Strike'ı ve kendini yok etmelisin."

Call'un nefesi kesildi.

"Ne?" diye çıkıştı Jasper.

Tamara öfkeyle patladı. "Böyle anlaşmamıştık! Joseph Usta'yı yok edecekti, sonra da her

şey affedilecekti!" Hızla Call'a döndü. "Ölümün Düşmanı'yım derken ciddi olmadığını, sırf Alex ile Joseph Usta senin bizim tarafımızda olduğunu anlamaması için öyle söylediğini açıklamıştım. Aaron'ı sevdiğin için dirilttiğini, başka niyetin olmadığını biliyorum Call."

"Graves, bu haksızlık," dedi Rufus. "O bir çocuk. Ondan kendisini yok etmesini isteyemezsin."

"Ölümün Düşmanı o," dedi Grave. "Kendi söyledi."

Call'un ayakları geri gitmeye başladı. Fena olmuştu. Rufus Usta itiraz etse de Meclis çoktan karar vermişti ve Meclis'in sözü geçerdi. Onun ölmesini istiyorlardı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Call," dedi Rufus Usta. "Call, geri gel..."

Ama Call gitmişti. Geldiği çayırdan Alex'in ordusuna, Anastasia Tarquin'e ve Kaos Taşıyanlara koşuyordu. Onlardan kaçmak için o kadar uzun süre uğraşmıştı ki soluğu onların yanında alacağı hiç aklına gelmemişti.

Yıkım havlayarak koşup onu karşıladı. Pırıl pırıl gözleri ay ışığında kor gibi yanıyordu. Call onu

yelesinden yakaladı ve baş ağrısına eşlik eden sakat bacağının acısına rağmen kurttan destek alarak yolun geri kalanını da koşarak kat etti.

Doğruca eve giresi vardı ama bir sürü Kaos Taşıyan ve Meclis döneği önünü kesmişti. Alex, Kimiya ve Anastasia yan yana duruyordu. Alex sırıtıyordu. Aaron onun biraz arkasındaydı. Hugo bir elini omuzuna atmıştı ama dostane tavırla değil de uyarır gibi.

"Ee, hoşuna gitti mi Call?" dedi Alex. "Kimiya'nın dediğine göre Joseph Usta'yı ortadan kaldırmak için seni feda etmek istiyorlarmış. Graves'in söylediklerine kulak misafiri olmuş. Magisterium'un gerçekte sana ne kadar değer verdiğini öğrenmek güzel miydi ha?"

Call'un yüreği daha da burkuldu. Görüşmeye gitmesine Alex bu yüzden izin vermişti. Call'a güvendiğinden veya mahsustan sıkkın görünmesine kandığından değil, Call'un kendini feda edemeyeceğini bildiğinden.

Nitekim haklı çıkmıştı. Call Meclis büyücülerinden kaçmıştı. Call büyü yapmayı öğrendiği ilk yılını anımsadı. Kişisel beşliğinin son mısrasını. *Call yaşamak ister.*

"Tamara," dedi Kimiya. "Tamara iyi miydi? Savaşa katılmayacak değil mi?"

Call cevap verecek gibi olduysa da sonradan vazgeçti. Kimiya'nın Tamara'nın hatırını sormaya hakkı yoktu. Onu yüzüstü bırakmışken seviyormuş ayağına yatmaya hakkı yoktu.

"Alkahest bende," dedi Alex, kolunu kaldırarak. "Bizimle beraber savaşıyorsun Call, yoksa ölürsün, Aaron da ölür. Şimdi anladın mı?"

Call derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Haykırmak istiyordu. Ağlamaklıydı. Ne var ki ikisini de yapamazdı.

"Evet, bana küçük düşürücü bir teklifte bulundular. Ne olmuş yani? Beni epeydir gözden çıkarmış durumdalar zaten." Call öfkesini özgüvene dönüştürme çabasıyla Alex'in yüzüne baktı. "Gidecek başka yerim olmadığını söylemiştim."

Alex'in gülümsemesi ikircikliydi. "Aklını çelmediklerini öğrendiğime sevindim."

Aaron yanına geldi ama ne hatırını sordu ne de kolunu omuzuna attı. "Bugün bir sürü insan ölecek, değil mi?" diye sordu. Endişeden değil de meraktan soruyormuş gibi bir hali vardı.

"Galiba öyle," dedi Call. Ona hâlâ imkânsız, aptalca gelse de savaşmak üzereydiler. Bir sürü insan -iyi insan- zarar görecekti. Annesi gibi can vereceklerdi.

"Ölümün Düşmanı'nın Kaos Taşıyanlarını sen sol kanattan saldırtacaksın," dedi Alex. Ben de sağdan kendiminkileri süreceğim. Havadan saldıracak elementallerin başına Anastasia geçecek. Güvenli mesafeden destek kuvveti sağlayacak büyücülerin başında ise Hugo var. Onları ezeceğiz. Ön saflarda olmayı dert etmezsin herhalde?"

"Elbette etmem," dedi Call. Constantine'in Kaos Taşıyanlarını Alex'in gözden çıkarmaya hazır olduğu ve Call'u ilk fırsatta feda etmeye niyetlendiği belliydi. Belki küçük bir kaza süsü bile verirdi.

"Aaron benimle kalacak," dedi Alex, kaza senaryosu ihtimalini daha da güçlendirerek.

"İstemiyorum," dedi Aaron, Call'un biraz sinirini bozan dümdüz bir ses tonuyla.

"Kalacaksın," dedi Alex. "Call için endişelenme. Yalnız olmayacak. Yıkım ona eşlik edebilir."

Adı anılınca Kaos Taşıyan kurt bir kez havladı.

Call Aaron'ı süzdü. Eğer Alex olabilecek en teh-

likeli noktaya Call'u atamamış olsaydı Call arkadaşını yanına almakta ısrar ederdi, oysa şu aşamada Aaron'ı da tehlikeye atardı.

Call Kaos Taşıyanları çağırıp düzgün bir sıra halinde dizilmelerini emrederken Graves'in söyledikleri aklından çıkmıyordu. Karşısındaki bir oyuncak asker ordusunu andırıyordu, sayıca kalabalıklardı ve dehşet vericiydi.

Call ruhunun bir zamanlar Constantine Madden'a ait olduğunu öğrendiği günden beri bundan kaçınmaya çalışmıştı. Ölümün Düşmanı'na benzemekten; acı, korku ve ölüme yol açmaktan korkmuştu. Seçimlerini iyilikten yana yapmaya çalışmış, kendi çapında iyi kararlar vermişti -gerçi kararlarının çoğu görünüşte iyiydi- ama neticesinde yine bu noktaya gelmişti.

Bahaneler öne sürebilirdi ama önemi yoktu. Graves'in tam bir hıyar olmasının önemi yoktu çünkü adam haklıydı. Bunların hiçbiri Call'un hatası olmasaydı bile, durumu düzeltebilecek tek kişi yine kendisiydi.

Ancak bunu nasıl becereceğini bulması gerekiyordu.

"Sallanma," dedi Alex. "Emri ver."

"Tamam," dedi Call, kendi Kaos Taşıyanlarına dönerek. "Marş marş."

"Başüssstüne," diye homurdandı yaratıklar, sırf Call'un anladığı dilde. Ve harekete geçtiler.

Nehir kenarında hâlâ toplanmayı sürdüren Meclis'in ordusuna doğru yeri gümleten adımlarla ilerliyorlardı. Gökyüzü elemental büyüsüyle çatırdıyordu. Alex'in Kaos Taşıyanları ve büyücüleri tam arkalarındaydı.

Call ömrü boyunca herhangi bir konuda kendini hiç bu kadar hazırlıksız hissetmemişti. *Tıpkı Demir Sınav gibi*, dedi içinden. *Tüm yapman gereken kaybetmek.*

Göz kamaştırıcı bir yenilgiye imza atmaya kararlıydı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

En son Büyücüler Savaşı'na ait Call'un gördüğü resimleri andırıyordu, özellikle de savaş meydanında Constantine Madden'la çarpışırken ölen Verity Torres'inkini.

Yalnız bu kez Verity'nin yerinde *kendisi* vardı, can vermeye hazır. Aaron bir defasında Call'a savaşta Verity gibi ölmekten, bir Makar olarak Büyücüler Meclisi'nin iyiliği uğruna canını feda etmekten korktuğunu söylemişti. Ne var ki o şekilde ölecek kişi Call'du. Meclis'in nefret ettiği Call.

Nedendir bilinmez, hem Verity'nin hem Constantine'in yerini almıştı. Yanında Yıkım'la Kaos Taşı-

yanların önüne düşmüş ilerlerken aklından bunlar geçiyordu. Ölülerin tuhaf dilleriyle fısıldaştığını işitiyordu. Ondan talimat bekliyorlar, ne istediğini soruyorlardı.

Kendi taburu Meclis büyücülerine batıdan yaklaşıyordu. Alex'in doğudan yaklaştığını görebiliyordu. Alex Ölümün Düşmanı'nın gümüş maskesini takmıştı. Maskeyle insanlıktan çıkmıştı sanki, yarı hortlak yarı canavardı. Alex'in haykırdığını işitmesiyle birlikte Alkahest'in bakır rengi parıltısı gözüne çarptı. Alex bir el işaretiyle Kaos Taşıyanlarına hücum emri vermişti.

Hugo'nun komutasındaki Meclis dönekleriyle beraber iki koldan akına geçtiler. Bir tek Aaron kıpırdamadı. Kaos Taşıyanlar oluk oluk yanından geçerlerken, adı unutulmaya yüz tutmuş Makar, nehrin ortasındaki bir taş gibi yapayalnız, olduğu yere mıhlandı.

Meclis büyücülerine sağ kanattan daldılar. Çığlıklar yükseldi. Call'un gözleri dehşetle Tamara ve Jasper'ı aradıysa da savaşçılar arasında hiç öğrenci göremiyordu. Cephe gerisinde korunaklı bir yere alındıklarını umuyordu.

Her iki ordu artık birbirine girmişti. Sadece kargaşa hâkimdi. Rufus Usta ile Jasper'ın babası karşılıklı keskin buz fişekleri fırlatıyorlardı. Rockmaple Usta simyasal kavisli kılıcıyla birkaç Kaos Taşıyanı geri püskürttü. Kılıcın biçtiği gövdeler yığıldıkları yerde seğirmeye devam ediyordu.

Dumanlara bürünmüş Ravan havada süzülerek Meclis büyücülerinin tepesinden Anastasia'nın fırlattığı alevlere karşılık veriyordu. Anastasia'nın üniforması yer yer kapkara yanmıştı ama kadın dayanıyordu.

"Call!" Savaşın patırtı gürültüsünden sesini duyurmaya çalışarak öfkeyle bağıran Alex'ti. "Call, *saldırsana*!"

Call derin bir nefes aldı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Komutasındaki Kaos Taşıyanları saldırttığı takdirde, Alex'in tarafı Meclis büyücülerine baskın çıkabilirdi. Kendininkiler saldırmazsa Alex'in zafere ulaşması çok daha zordu.

Call isteklerini doğru anlayabilsinler diye iradesini komutasındaki Kaos Taşıyanlara bağlamak amacıyla boşluk büyüsüne başvurdu. "Yaratıklarım!" diye seslendi. *"Dans edin!"*

Birden tek vücut halinde Call'un istediği dans figürlerini yapmaya başladılar. Başka hiç kimsenin işitemediği bir melodiye homurdanarak eşlik edip fır döndüler, kıvırttılar. Eller havaya yaptılar. Çalkaladılar. Yerlere *yattılar*.

Fazlasıyla gülünçtü. O kadar gülünçtü ki bir an için diğer herkes durakladı. Elementaller bile yadırgamıştı.

Birkaç büyücü güldü bile.

Ama Alex gülmüyordu. Küplere binmişti.

"Seni gidi *salak*!" diye bağırdı, Call'un durduğu yere uçarak gelip. "Bu beni son kez aptal durumuna düşürüşün!"

Gümüş maske ışıkta bir an parladı ve Call maskede kendi yansımasını gördü. Birden Alex maskeyi çıkardı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Diğer kolundaki Alkahest ışıldadı. Call onun ne yapmak üzere olduğunu hemen anladı.

En azından Kaos Taşıyanlarının bir süre daha dansla meşgul olacağından emindi. Call komutlarını verirken büyüden yana cimrilik etmediği için Alex'in sekte vurması güçleşecekti, ne var ki aralarındaki kavga patlak vermeden Call tüken-

mişti. Ruhundan bir parçayı feda etmesinin büyüsünün daha hızlı tükenmesine yol açtığı da göz önüne alınırsa, Alex'i yenmek kolay olmayacaktı.

Yine de kazanmak için hayatta kalması şart değildi.

Call gücünü kullanarak boşlukta bir gedik açtı. Ardındaki Kaos'u hissedebiliyordu. Soğuktu, kaygandı, muazzam güç vaadiyle nabız gibi atıyordu.

Alex kolunu kaldırarak Alkahest'le doğruca Call'a nişan aldı. Call kaosu çekip Alex'e yöneltmeye kalkıştıysa da çok yavaştı.

Yıkım atik davrandı.

Kaos Taşıyan kurt Alex'in üzerine atlayıp metal kaplı bileğini ısırdı. Call'a isabet etmesi gereken ışın hayvanı vurdu.

"Yıkım!" diye bağırdı Call. Ne var ki Yıkım'ın göğsüne çarpan ışın kurdu havaya savurmuştu. Yıkım külçe gibi yere düştü.

Call büyüyü de savaşı da dert etmeyi bıraktı, gözü hiçbir şey görmez oldu. Bacağının ağrısına aldırmadan Alex'in üstüne hücum edip suratına bir yumruk patlattı.

Koca oğlan geriye sendeledi. Dudağı yarılmış,

feleğini şaşırmıştı. Call'un elindeki eklem boğumları acıyordu. Daha önce hiç kimseye yumruk atmamıştı.

Alex acı bir sırıtmayla Alkahest'i Call'un şakağına indirince Call sere serpe çimenlere yayıldı. Biraz uzağında boylu boyunca yatan Yıkım gözüne çarptı. Kurt kımıldamıyordu.

Alex tekrar Alkahest'le nişan alırken Call ayağa kalktı. Tam o anda Aaron oğlanın yanı başında bitip aygıtı Alex'in kolundan kapıverdi. İkisi birden boğuşmaya, aygıtı iki ucundan çekiştirmeye başladı.

"Kaos Taşıyanlar!" diye bağırdı Alex. "Yetişin!"

Sürünerek Yıkım'a yaklaşan Call, kurdun gövdesine kendisininkini siper ederek tekrar kaosa başvurdu. Etrafında karanlık bir güç burgaçlar çizmeye başladı.

Call o gücü öfkeyle besledi. Elinde seçenek bırakmayan, onu kaçırıp Constantine olmaya zorlayan Joseph Usta'ya duyduğu öfkeyle. Aaron'ı elinden alan ölüme duyduğu öfkeyle. Onu anneden mahrum edişine. Yıkım'ı almasına. Kaybetmenin acısıyla yüreğinin ta orta yerine kapkara bir gedik açışına.

Kaosu öfke ve kayıp duygusuyla besledi; kederle, en sonunda da korkuyla, kendi ölüm korkusuyla, fedakârlığının ardında yatanlardan duyduğu endişeyle.

Kaosu besledikçe bedeninden enerji taştığını hissediyordu. Bünyesindeki her şeyden hiçliğin gücü boşanıyordu. Kalın gövdeli bir yılan gibi kapkara sarmallar bedenini sarınca Alex haykırdı.

Call telaşlandı. Yerçekiminin kendisini dibe çektiğini hissediyordu. Zayıf düşüyordu. Aaron'ın savaş meydanında tek başına dikildiğini gördü. Kaos Taşıyanlar Aaron'ın varlığına aldırmıyorlardı. Onların gözünde Aaron bir hiçti, büyücü değildi, belki de kendileri gibi gerçekten canlı bile değildi.

Aaron öylece Call'u seyrediyordu. Başını iki yana sallamasından kendi karşı ağırlığına erişmesi gerektiğini Call anladı. Halbuki Call'un bir karşı ağırlığı yoktu – olsaydı bile, erişebileceğinden kuşkuluydu. Bu kadar büyü aşırıydı. Ruhunu silip süpürüyordu.

Alex ona kaosla karşılık verip Call'u boğucu bir duman bulutunun içine gömdü.

Call'un aklına Ravan geldi. Çok fazla ateş büyüsü kullanıp da bir ateş Yutulmuş'una dönüştüğünde kim bilir neler hissetmişti. Kızın havada kıvılcımlar saçarak uçtuğunu görüyordu. İnsan değildi artık. Call bir kaos yaratığına dönüşmek istemiyordu. Bu yüzden, büyüsünün son kırıntısıyla kaosu iteledi, hepsini boşluğun içine geri tıkarken Alex'i de beraberinde itti. Alex sarmallar çizen hiçlik okları fırlatarak direndi ama Call kendi ruhunun adeta dibini kazıyarak gücünü son damlasına kadar kullandı.

Call'un ne yaptığını anlayınca Alex'in suratı allak bullak oldu. En fazla çığlık atabildi, boşluğun içine çekilip gözden yitivermişti. Geride bıraktığı tüm Kaos Taşıyanları arkasından uludu. Tüm savaş meydanına yayılan upuzun, korkunç bir feryattı. Sonra da pili zayıflayıp biten oyuncaklar gibi tekleyerek durdular.

Call'un gözleri Aaron'ı aradı ama oğlan ortalıkta gözükmüyordu. Etrafına bakındı, tanıdık birilerini aradı ama odaklanmakta güçlük çekiyordu. Başı döndü, görüşü bulanıklaştı. Külçe gibi yığılırken karanlığın etrafı kapladığını hissetti. Kao-

geldi, sonra Call daha yakınında başka birinin sesini duydu. Tamara burnunu çekerek başını kaldırdı. Yerinden kıpırdamadı ama. Yanına yaklaşan karaltıya bir şey de demedi. Call bulanık gözlerine rağmen geleni tanıdı.

Aaron'dı.

Yanına çömelen Aaron'dı. Soğuk elini sakince Call'un göğsüne koyan Aaron'dı.

"Ona yardım edebilirim," dedi Aaron.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Tamara. Vaktiyle Aaron'ın bünyesinde Call'un ruhundan bir parça taşıdığı için Call'u önemsediğini söyleyen Tamara'nın bu sözlerini anımsayıp anımsamadığını Call merak etti.

Aaron hale gibi gözüken açık renk saçıyla bir karaltıdan ibaretti. Sesi kararlıydı, neredeyse eski Aaron'ınki gibiydi. "Call'un ölmemesi gerekir. Asıl ölmesi gereken benim."

Tamara iç çekti. Call gözlerini tamamen açmaya uğraştı, Aaron'ı durduracak bir şey demeye çabaladı, ancak birden Aaron'ın elinin göğsüne bastırdığını, bağrının derinliklerine bir şeyin işlediğini hissetti.

Ansızın ciğerlerindeki yük kalktı. Göğüs kafesinde bir şey dolaşıyordu. Gıdıklayan bir şey, kanat çırpması gibi. Ruhunu yalayıp geçtiğini duyumsadı.

Ruh dokunuşu. Aaron öğrendikleri ruh dokunuşunu uyguluyordu. Ama nasıl? Aaron artık bir büyücü değildi ki, bir Makar değildi. Hem niye bununla uğraşıyordu ki? Birinin son nefesini verip ölürken ne hissettiğini öğrenmek miydi niyeti?

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Tamara. "Lütfen Call'a zarar verme. Yeterince acı çekti."

Aaron tek kelime etmedi. Call göğüs kafesindeki dokunuşu tekrar hissetti. Yaralı ruhunu yatıştırıyordu. Onarıldığını hissediyordu, eksikliğini yeni fark ettiği bir şeyin yerine konulduğunu.

Nefes nefese gözlerini açtı. Gözlerindeki bulanıklık geçmişti. Hatta her şey pırıl pırıl gözüküyordu. Bedeni kasıldı.

"Yaşıyor," dedi Rufus Usta hayretler içinde. "Call! Call, beni duyuyor musun?"

Call başıyla onayladı; başı ağrıyordu ama artık boğulur gibi hissetmiyordu, sersemliği de geçmişti. Aaron'a baktı. "Ne yaptın?" diye sordu.

"Ruhunu iade ettim," dedi Aaron. "Beni hayata döndürürken kullandığını parçayı. Bedenine geri koydum."

"Aaron," dedi Tamara üzüntüyle.

"Tamara," dedi Aaron. "Her şey yolunda." Sesinde Aaron öldüğünden beri Call'un ondan işitmediği bir nezaket vardı. Bunu fark etmesiyle birlikte göğsünde adeta bir şey kabardı, içi içine sığmayıp göğüs kafesini yaracaktı sanki, haykırmak istedi. Onu Aaron'a bağlayan görünmez ipler, aralarında lif gibi uzanan altın sarısı ruh bürümcükleri gözünde canlanır gibi oldu.

Kaosun karşıtı ise insan ruhudur.

Graves Usta bocaladı. "Ama bu imkânsız. Olmaz böyle şey. Ruh iskambil kartları gibi değiş tokuş edilemez."

Call doğrulup oturdu. Savaş meydanı duman altındaydı. Büyücüler etrafta mekik dokuyarak alevleri söndürüyorlar, Kaos Taşıyanları ve hainleri bir araya topluyorlardı. Call iri kıyım iki Meclis büyücüsünün Jasper'ın babasını önlerine katıp götürdüğünü gördü ama Kimiya ortalıkta görünmüyordu.

"Yani iyi miyim?" dedi Call şaşkınlıkla, bir

Tamara'ya bir Aaron'a bir Rufus Usta'ya bakarak. "İkimiz de düzeldik mi?"

Ama Aaron konuşmadı. Çok solgundu. Hâlâ üşüyormuş gibi kollarını kavuşturmuş haldeydi. "Call," dedi nefes nefese. Dudakları mavimtıraktı. "Kahramanlıkla hiç alakam olmadı. Ben kahraman değilim. Sensin." Zorlukla gülümsedi, belli belirsiz bir gülümsemeydi. "O kahraman hep sendin."

"Aaron!" Call haykırdı ama Aaron Tamara'yla ikisinin arasına yığılıverdi. Hıçkırıklar içindeki Tamara Aaron'ı omuzundan tutup sarstı ama oğlanın bedeni kıpırtısızdı.

Call kendi ruhunun onu Aaron'a bağlayan altın bürümcüklere umutsuzca uzandığını hissetti. Ruhu Aaron'ın ölümüne katlanamayıp çırpınıyordu sanki. Bir an için bu his öyle yoğundu ki Call tekrar bayılacağını sandı. Tüm enerjisi ve gücüyle altın bürümcüklere asılarak kendini toparlamaya çalıştı.

"Aaron gitti," diye fısıldadı Tamara.

Call gözlerini açtı. Aaron yattığı yerde huzur içindeydi sanki. Belki de böylesi en iyisiydi, her şey olacağına varmıştı belki, yine de Call dehşet içindeydi. Onu kaybetme fikri, üstüne üstlük bir

de Yıkım'ı kaybetmek, neredeyse katlanılmayacak kadar ağırdı.

Call etrafa bakınıp kurdunu aradı ama Yıkım ortalıkta gözükmüyordu. Düştüğü yerde yoktu. Cesedini biri mi kaldırmıştı?

Ürperdi. Babasının yokluğunu hissetti. Alastair'in yokluğunu. Nazik bir çift elin dokunduğunu hissetti. Rufus Usta omuzlarından tutarak Call'a destek oldu. Rufus Usta'nın bu kadar sevecen olduğunu bilmezdi. Bir grup büyücü gelip Aaron'ın cesedini sedyeye koyarken Rufus Usta'nın Call'a bu şekilde destek oluşu şefkattendi.

Bağrındaki sızı dinmeyecekti. Başı uğulduyordu.

Ortalıkta dolaşarak diğer cesetleri sedyelere koyan başka büyücü grupları da vardı. Aaron'ı koydukları sedyeyi kaldırıp götürürlerken "Ona nazik davranın," dedi Call, sesi çatlayarak. "Canını yakmayın."

"Canı yanmaz," dedi Rufus Usta usulca. "Artık tüm acılardan uzakta, Call."

Tamara yüzünü elleriyle örtmüş, usulca ağlıyordu. Jasper bile suskundu, kirli yüzü gözyaşlarından şerit şeritti.

Call ayağa fırlayıp sedyenin peşinden koşmak, Aaron'ı sedyeden indirip arkadaşlarının arasına geri getirmek istedi. Saçmalıyordu, çünkü Aaron ölmüştü. Aynı feci hatayı ikinci kez yapacak kadar aptallık etse bile onu diriltmek Call'un becerilerini aşardı artık. Bununla birlikte Call onun bu kez doğru dürüst gömüldüğünden emin olmak istiyordu.

Call tekrar hapse tıkılıp cenazesine katılamayacak olsa bile. Panoptikon'daki hapishane hücresi gözünün önüne geldi. Oraya geri dönmek o kadar feci gelmiyordu artık. Belki dinlenirdi.

Birden Panoptikon'u ne halde bıraktıklarını anımsadı. Eh, mutlaka başka büyücü hapishaneleri de vardı. Herhangi biri de aynı işi görürdü.

"Merak etme," dedi Rufus Usta, Call'un düşüncelerini okumuş gibi. "Kahramanlara layık bir cenazeyle uğurlanacak. Aaron'ın adı asla unutulmayacaktır."

Tepelerinde bir karaltı belirdi. "Callum, benimle gelmen gerekiyor," dedi Meclis üyesi Graves. Call'un paçayı kurtarmasından hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

"Callum hiçbir yere gitmiyor," dedi Rufus Usta.

"Hepimizi kurtardı, bunu yaparken de az kalsın canından oluyordu. Onu tutuklamaya kalkarsan seni taş ederim. Callum Hunt bir kahraman, tıpkı Aaron'ın dediği gibi."

"Aynen," dedi Tamara. "Callum'a hele bir dokun, parmaklarını kökünden yakarım."

Call kıza hayretler içinde baktı. Onun gözünde kötü biri olmadığını tahmin etse de arkadaşlıklarının ebediyen bozulduğunu sanıyordu.

Gelgelelim çekingence gülümsediğinde, Tamara gözyaşları içinde olmasına rağmen, gülümsemesine karşılık verdi.

Tam o anda kalabalığın arasında bir havlama duyuldu. Call başını o yana çevirince Yıkım'la burun buruna geldi. Call kurdun boynuna sarılıp yüzünü sıcak postuna gömdü.

"Sapasağlamsın," diye fısıldadı.

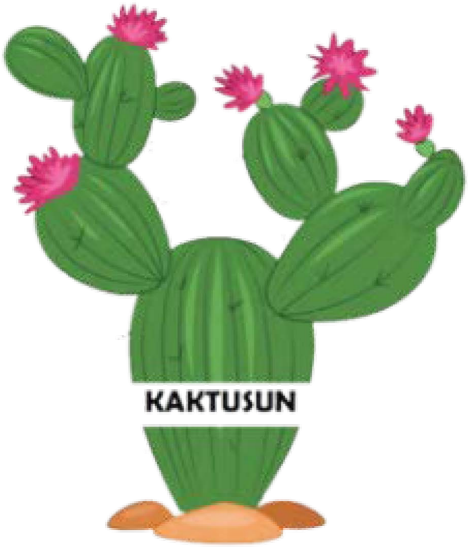
Sonra emin olmak için geri çekildi. Yıkım'ın yüzünü inceleyince hayvanın gözlerinin artık ışıldamadığını fark etti. Gözbebekleri koyu sarıydı. Alkahest onu vurduğunda Yıkım'ı öldürmemiş ama bünyesindeki kaosu gidermişti. Yıkım artık sıradan bir kurttu.

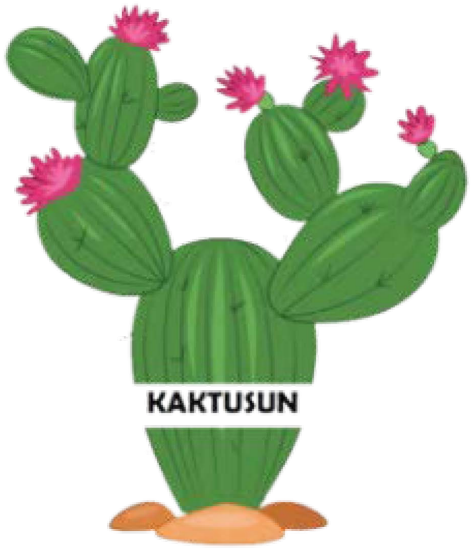
Pembe diliyle Call'un yanağını yalayan alelade bir kurt.

Rufus Usta ile Tamara, Call'un ayağa kalkmasına yardım etti. Büyücüler savaş meydanı üzerinde uçarak alevleri söndürürler, bir yandan da kalan hain büyücüleri tutuklarlarken, Call ve dostları bir alev sütunu halinde bekleyen Ravan'a doğru aksak adımlarla yürüdüler. Diğer elementaller de Magisterium'a geri uçmaya hazırlanıyorlardı.

Onlara tam ulaşmak üzereyken Call sesi işitti. Zihninde cılız bir fısıltıydı. Sevecen, dostane ve merak dolu bir sesti. Öyle tanıdıktı ki böğrüne bir yumruk yemiş gibi oldu. Öyle tanıdıktı ki ruh dokunuşunu ta içinde tekrar hissetti, az kalsın tökezleniyordu.

Sanırım bu kez sahiden geri döndüm Call, diyordu Aaron'ın sesi. *Şimdi ne halt edeceğiz?*

KAPANIŞ

Pırıl pırıl bir gündü. Dağların eteğindeki küçük kasabaya güneş vurmuştu. Kasaba yüz yıllardır ayaktaydı. Yağmur ve karla aşınmış surları hafif sarıya çalıyordu. İkindi vakti yaklaşırken kasaba halkı akşam alışverişlerini yapmak üzere sokaklara çıkmıştı ki muazzam bir patlama sesi göğü inletti.

İki dağın arasında kalan yemyeşil bir vadinin tepesinde gökyüzü adeta ikiye yarıldı; kapkara, korkunç bir boşluk açıldı. Karanlıktan daha karanlıktı. Sadece ışıktan değil, her şeyden yoksundu. Boşluktu bu.

Vadideki hayvanlara kaçışmaya başlarken boşluğun içinden bir gümbürtü koptu. Bir yırtılma sesini takiben karanlığın içinden Alex Strike çıka-

geldi. Meclis büyücülerinin bir zamanlar Otomoton diye andığı koskocaman metal bir canavara binmişti.

Alex artık insan değildi. Dünyanın evvelce hiç görmediği bir varlığa dönüşmüştü. Bir Kaos Yutulmuşu'na dönüşmüştü. Kaosun ta kendisiydi. Kaos onun bedeninde yaşıyordu, kapkara gözlerinin ardında kıpır kıpırdı. İliklerinde, saçının her telinde, kanında cızırdıyordu. Gümüş maske artık bağımsız bir nesne değildi. Yüzüyle kaynaşmıştı, devingendi ve yüz ifadelerini örtmüyordu.

Bir zamanlar kaosa bağlanmış hayvanlar ve elementaller arkasından bir nehir gibi boşandı. Işıldayan gözleriyle kurtlar vardı, eli silahlı ve ölü bakışlı büyücüler. Elemental yılan Skelmis tıslayıp havayı kuyruğuyla kırbaçlayarak tepelerinden süzüldü.

Alex Otomoton'u vadinin eteğine sürdü. Aşağıdaki kasabaya baktı. Halk korkmuş karıncalar misali sokaklarda kaçışıyordu.

Elini uzattı, avucunda duman gibi kaos sarmalları belirdi.

Gülümsedi.